

Ê Hổ Cái Em Là Của Anh

Contents

Ê Hổ Cái Em Là Của Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	42
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	66
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	91
27. Chương 27	94
28. Chương 28	96
29. Chương 29	100
30. Chương 30	104
31. Chương 31	109
32. Chương 32	112
33. Chương 33	118
34. Chương 34	122
35. Chương 35	131
36. Chương Ngoại Truyện 2	135
37. Chương Ngoại Truyện 3	137
38. Chương Ngoại Truyện 4	139

Ê HỔ CÁI EM LÀ CỦA ANH

Giới thiệu

Uyên Nhi một cô gái vẻ ngoài nhu thuận ngoan ngoãn nhưng bên trong cái vẻ ngoài dịu dàng đó lại l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-ho-cai-em-la-cua-anh>

1. Chương 1

Chương 1

Một buổi sáng đầu tháng năm không khí trong lành từng cơn gió hè oi bức nhẹ nhàng thổi mang theo cái nóng đặc trưng len lỏi vào rừng cây xanh đẹp, trên thảm cỏ xanh rờn một cô bé xinh đẹp đang chơi đùa cùng một chú chó màu trắng nhỏ bên cạnh đó có một đôi vợ chồng đang ngồi cùng nhau ánh mắt âu yếm nhìn về phía cô bé xinh đẹp ấy. Cô bé chạy nhảy cùng chú chó một lát sau cũng thấy mệt cô nhanh nhẹn chạy tới ôm lấy mẹ mình, Mỹ Anh ôm trầm lấy con gái yêu thương vuốt tóc cô bé mỉm cười hỏi

- Mệt rồi? con đói không?

Uyên Nhi cười tươi tắn dụi đầu vào lòng mẹ nũng nịu gật đầu, Mỹ Anh mỉm cười đưa tay lấy đồ ăn trong giỏ đưa cho con gái nhìn đứa con gái khó khăn lắm mới có được trong mắt cô tràn đầy hạnh phúc. Hạo Nhiên ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn vợ và con gái anh chợt nhớ lại ngày bác sĩ nói vợ anh có thai nhưng vì Mỹ Anh bị bệnh tim nên nếu sinh rất có thể sẽ ảnh hưởng tới tính mạng của cả mẹ và em bé khi đó anh dùng mọi cách để ép Mỹ Anh phá bỏ đứa bé nhưng cô kiên quyết không chịu nghe cũng may khi sinh đứa bé cô chỉ bị mất sức chứ không ảnh hưởng tới sức khỏe, bây giờ nghĩ lại Hạo Nhiên lại hối hận không thôi nếu ngày đó anh thực sự ép được Mỹ Anh bỏ đi đứa bé thì bây giờ anh sẽ không có đứa con gái đáng yêu thế này. Hạo Nhiên đưa tay xoa đầu bé con đang yên ổn ngồi trong lòng mình động tác tuy nhỏ nhưng tràn ngập thương yêu quý trọng ...

Uyên Nhi nhìn cha mẹ mình một lát rồi cô bé chợt cảm thấy thắc mắc trước nay cha luôn không cho cô bé ra ngoài chơi vì sợ cô sẽ bị ốm nhưng hôm nay đột nhiên lại muốn đưa cả nhà đi dã ngoại tuy mới 8 tuổi nhưng Uyên Nhi cũng rất thông minh hiểu chuyện cô ngược khuôn mặt bầu bĩnh trắng hồng lên nhìn cha mình hỏi

- Cha tại sao hôm nay Nhi lại được ra ngoài?

Hạo Nhiên cười dịu dàng xoa đầu con gái

- Hôm nay cha muốn cho con gặp một người bạn của cha Uyên Nhi có thích không?

Uyên Nhi ngậm ngón tay vào miệng tò mò hỏi

- Vậy không có bạn nhỏ như Nhi sao?

Hạo Nhiên cười nhẹ gỡ ngón tay con gái ra khỏi miệng trả lời

- Có chứ bạn của cha có một cậu con trai rất đáng yêu có thể là bạn của Uyên Nhi nhà chúng ta không ?

Uyên Nhi vỗ tay cười tíť mắt

- Được được Uyên Nhi muốn có bạn , trước nay Uyên Nhi luôn chơi một mình thật là buồn chán

Mỹ Anh và Hạo Nhiên nhìn biểu hiện ngây thơ của con gái chợt cảm thấy xót xa , Mỹ Anh xoa đầu con gái dịu dàng nói

- Từ nay Uyên Nhi sẽ có bạn được không ?

Cô bé vui vẻ gật đầu rồi lại tiếp tục chạy đi chơi cùng chú chó nhỏ ...

Từ phía xa một cặp vợ chồng cùng một cậu bé đang đi tới Hạo Nhiên nhìn thấy họ lập tức đứng dậy mọi người chào hỏi nhau một chút rồi bảo cậu bé lại đằng kia chơi . Uy Vũ từ xa đã nhìn thấy một cô bé đang chạy nhảy cùng một chú chó màu trắng cậu không thích chó lại càng không thích nơi này lẽ ra hôm nay là chủ nhật được ở nhà nghỉ ngơi lại bị lôi tới nơi quỷ quái này khiến Uy Vũ rất không vui cậu đi ra một góc cây cổ thụ to rồi ngồi xuống bãi cỏ nhắm mắt nghỉ ngơi .

Hai cặp vợ chồng ngồi cùng nhau nói chuyện vui vẻ Kiến Văn và Thục Quyên thấy cô bé mũm mĩm xinh đẹp chơi đùa vui vẻ lại nhìn Uy Vũ lạnh lùng bàng quang trong lòng thấy chán nản Uy Vũ từ khi sinh ra tới khi lớn lên luôn lạnh lùng nhiều khi họ muốn con trai mình làm nũng một chút ngây thơ một chút nhưng thằng bé lại luôn lạnh lùng tự lập khiến họ không có chút cảm giác trong nhà có con nhỏ , Thục Quyên nhìn Mỹ Anh bằng ánh mắt ái mộ hỏi

- Con gái chị thật đáng yêu cháu mấy tuổi rồi ?

Mỹ Anh nhìn Uyên Nhi đang cười đùa vui vẻ ở phía xa cười nói

- Cháu đã 8 tuổi rồi còn cháu nhà chị ?

Thục Quyên thở dài lại nhìn con trai nhà mình chán nản

- Cháu nó đã 11 tuổi rồi , chị thật có phúc Uyên Nhi rất đáng yêu

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Thục Quyên , Mỹ Anh ngại ngùng lắc đầu

- Uy Vũ cũng rất được nha mới 11 tuổi đã ra dáng đàn ông như vậy nhất định sau này sẽ rất giỏi

Nhìn cậu bé với vẻ mặt không chút ảm áp ở phía xa Thục Quyên thở dài lắc đầu

- Sau này ra sao tôi không biết nhưng hiện tại tôi cảm thấy nó không giống trẻ con chút nào , nó lạnh lùng quá tôi cảm thấy lo lắng tương lai nó sẽ trở nên vô tình

Mỹ Anh mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu

- Sẽ không đâu có lẽ chỉ là tính cách Uy Vũ vốn dĩ đã như vậy thôi chị đừng lo lắng quá

Thục Quyên mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu

- Tôi cũng mong là như vậy

Ánh nắng mùa hè bỗng xuyên qua từng kẽ lá Uyên Nhi ngừng lại nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của cha mẹ nhưng không thấy một ai cô bé nhăn mặt tự trách bản thân ham chơi nên hiện tại đang ở nơi nào cũng không biết , dẫu theo LuLu Uyên Nhi vừa đi vừa nhìn quanh để tìm cha mẹ đột nhiên cô bé nhìn thấy một cậu bé đang nằm ngủ ở bãi cỏ , cô tò mò tự hỏi

- Sao lại ngủ ở đây không thể là không có nhà chứ ?

Uyên Nhi mang theo tâm trạng tò mò muốn có đáp án tới gần nơi cậu bé đang nằm chợt cô bé bịt miệng “ A “ lên một tiếng , cậu bé này rất đẹp nha làn da trắng nõn còn trắng hơn cả cô lông mi dài nữa Uyên Nhi đưa tay sờ lên mắt mình đo lông mi cô bé bất mãn kêu lên

- Còn dài hơn mình

Uy Vũ bị âm thanh trong chèo ấy đánh thức cậu nhú mày tỉnh dậy từ mộng đẹp khó chịu tìm kẻ phá đám vừa làm gián đoạn giấc ngủ của cậu . Vừa ngồi dậy Uy Vũ đã nhìn thấy một cô bé mặc chiếc váy màu trắng tóc dài được tết hai bên đang mở to cặp mắt trong veo chăm chú nhìn mình , Uy Vũ nhú mày nhìn cô bé trước mặt nói

- Nhóc kia chui đâu ra mà lại phá vỡ giấc ngủ của anh đây ?

Uyên Nhi bĩu môi hừ một tiếng đứng lên hai tay chống hông kiêu ngạo nói

- Anh ư ? bao nhiêu tuổi mà đòi làm anh tôi ?

Nhìn cô bé đang giả bộ hung hăng trước mặt Uy Vũ thấy hứng thú nhếch mép cười nhạt cậu trả lời

- Anh 11 tuổi còn bé ?

Uyên Nhi đờ người hơn thật nha còn hơn những ba tuổi hẳn nhóc một lát cô bé xấu hổ chạy đi , nhìn bóng dáng mũm mĩm bỏ chạy ngày càng xa Uy Vũ mỉm cười

- Cô bé này thật thú vị

Uyên Nhi dắt LuLu chạy đi một đoạn nhưng vẫn không nhìn thấy cha mẹ , cô bé hoảng sợ bắt đầu khóc đi được vài bước đột nhiên Uyên Nhi vấp chân vào một hòn đá ngã sấp xuống tuy bên dưới là cỏ nhưng cũng có rất nhiều đá nên đầu gối cô bị chảy máu . Không tìm thấy cha mẹ chân thì đau Uyên Nhi sợ hãi cuối cùng cũng khóc toáng lên , Uy Vũ cảm thấy nhàm chán đứng dậy phải sạch quần áo muốn quay về chỗ cha mẹ đang đi cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nức lên hình như là của con gái , Uy Vũ tò mò đi theo tiếng khóc đó thì nhìn thấy cô bé kiêu ngạo khi nãy khoe môi nhếch lên thành một nụ cười Uy Vũ tới gần cô bé ngồi xuống hỏi

- Sao khóc vậy nhóc ?

Uyên Nhi nhìn tên con trai trước mặt tuy cô bé muốn tỏ ra mạnh mẽ nhưng chân đau quá nên đành chịu , cô lau nước mắt chỉ vào chân mình

- Không thấy sao ? tôi bị ngã nè

Uy Vũ khinh thường cười một tiếng rồi nói

- Lạc đường phải không ?

Trùng mắt nhìn tên con trai kiêu ngạo trước mặt Uyên Nhi giật mình sao hắn ta biết chứ ? suy nghĩ vừa hiện ra trong đầu đã vội vàng thoát ra khỏi miệng

- Sao cậu biết ?

Uy Vũ ôm bụng cười ha hả cô bé này quả thật rất thú vị , Uyên Nhi thấy tên kiêu ngạo cười không ngừng thì khó hiểu lấy ngón tay chọc chọc vào người cậu

- Ê đưa tôi ra chỗ cắm trại được không ?

Uy Vũ ngừng cười nhú mày suy nghĩ , chỗ cắm trại ? không lẽ cô bé này chính là con gái của người bạn đó sao ? vậy thì những ngày tháng sau này nhất định sẽ rất thú vị đây . Thấy tên kiêu ngạo còn trầm tư suy nghĩ Uyên Nhi lại chọc chọc ngón tay vào người cậu ta

- Đi nha Uyên Nhi sẽ cho cậu nhiều đồ ăn ngon nha

Mỉm cười nhẹ nhàng thì ra cô bé này tên là Uyên Nhi , Uy Vũ gật đầu nói

- Muốn tôi đưa về cũng được nhưng nhóc phải gọi tôi là anh , gọi anh Vũ đi rồi tôi đưa nhóc về

Uyên Nhi bĩu môi không chịu nói , Uy Vũ vờ như muốn rời khỏi liếc Uyên Nhi nói

- Không thì thôi tôi đi nha cũng muộn rồi nghe nói ở khu cắm trại này có nhiều thứ rất đáng sợ

Mắt Uyên Nhi hiện lên vẻ sợ hãi đôi mắt to tròn trong veo bắt đầu hiện lên một chút nước , Uyên Nhi nhanh chóng tóm tay tên kiêu ngạo gọi lớn

- Anh Vũ đưa nhi về nhà Nhi sợ

Uy Vũ vui vẻ gật đầu đỡ Uyên Nhi dậy rồi nói

- Ôm cổ đi anh công

Uyên Nhi suy nghĩ một chút rồi ôm lấy cổ tên kiêu ngạo để hắn công đi , đi được một đoạn cô bé tò mò hỏi

- Tên cậu là gì ?

Uy Vũ nhú mày cảnh cáo

- Còn không gọi anh tôi sẽ ném em xuống đất

Lời đe dọa đầy mùi thuốc súng Uyên Nhi ôm chặt lấy cổ tên kiêu ngạo nói nhỏ

- Vậy anh tên gì ?

Mỉm cười hài lòng giọng nói tràn ngập vui vẻ của Uy Vũ vang lên

- Uy Vũ

Uyên Nhi gật gù thì ra tên kiêu ngạo này tên Uy Vũ . Trên con đường tràn ngập nắng vàng một cậu thiếu niên công một cô bé xinh đẹp chậm bước tiến về phía trước .

Ở một nơi gần đó Hạo Nhiên và Mỹ Anh đang lo lắng tìm Uyên Nhi khắp nơi , tìm mãi vẫn không thấy mọi người đang tính gọi cảnh sát thì nhìn thấy từ phía xa Uy Vũ đang công Uyên Nhi đi tới , Mỹ Anh nhanh chóng chạy tới đỡ lấy Uyên Nhi lo lắng hỏi

- Con không sao chứ ?

Dừng lại nhìn con gái từ trên xuống dưới Mỹ Anh phát hiện chân Uyên Nhi chảy máu thì la toáng lên

- Chân con làm sao thế này ?

Uyên Nhi thấy mẹ lo lắng như vậy nước mắt lại rơi ra ôm lấy mẹ khóc um lên , Uy Vũ ngạc nhiên không thôi đây là cô bé cái gì cũng không sợ cậu vừa gặp hay sao , sao bây giờ lại ... thật thú vị .

Thục Quyên không thể tin vào mắt mình Uy Vũ con của cô thế mà lại công Uyên Nhi ư ? cô hỏi kéo tay Uy Vũ hỏi

- Chuyện này là sao vậy ? sao con lại công Uyên Nhi về

Uy Vũ cười mỉm liếc Uyên Nhi còn đang náo loạn trong lòng mẹ một cái nhàn nhạt nói

- Uyên Nhi bị lạc đường con nhìn thấy nên đưa về thôi

Kiến Văn nhìn đầu gối Uyên Nhi chảy máu lại hỏi

- Vậy tại sao cô bé lại bị thương , không phải con ...

Ánh mắt Kiến Văn cùng Thục Quyên tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía con trai nhà mình , Uy Vũ khó chịu liếc bố mẹ một cái trầm giọng nói

- Con của cha mẹ lại hèn hạ như vậy sao ? cô bé ấy đi không để ý nên ngã con có ý tốt nên công về cha mẹ không khen thì thôi lại còn nghi ngờ này nọ thật mệt chết

Thục Quyên choáng váng cô nghe nhầm ư Uy Vũ con trai cô mà cũng có ý tốt ư thật là một tin động trời mà , Hạo Nhiên từ phía xa đi tới chào tạm biệt mọi người để đưa Uyên Nhi về nghỉ ngơi , nhìn cô bé đi càng ngày càng xa khỏe môi nở một nụ cười cậu nhất định phải gặp lại cô bé này . Uyên Nhi chúng ta nhất định sẽ gặp lại ...

END CHƯƠNG 1

2. Chương 2

Chương 2

*** 7 năm sau ***

Ngày 5 tháng 10 là sinh nhật lần thứ 14 của Uyên Nhi cha mẹ cô mở tiệc mời rất nhiều bạn bè cùng tới dự trong đó có cả Uy Vũ , anh theo cha mẹ tới nhà Uyên Nhi trong lòng vui vẻ lạ thường cuối cùng cũng có thể gặp lại cô nhóc thú vị đó , kể từ lần đầu gặp gỡ ấy anh và cô không gặp lại nhau nữa vì anh theo cha mẹ ra nước ngoài sống . Nhưng suốt những năm qua không một ngày nào anh không chờ mong ngày trở về để tìm lại cô bé chanh chua đánh đá năm ấy không biết khi gặp anh cô bé ấy sẽ phản ứng thế nào nhỉ ? có nhận ra anh không ? hay là đã quên anh rồi ? Trong lòng tràn ngập những cảm xúc buồn vui lẫn lộn Uy Vũ tự trấn an bản thân “ Cô nhóc đó nhất định sẽ nhớ mình thôi vì sao ư ? vì mình là Trịnh Uy Vũ mà ... “ suy nghĩ tiêu cực ngay lập tức bị gạt bỏ khéo môi nở một nụ cười sáng lạn Uy Vũ bước chân và ngôi biệt thự rộng lớn ánh mắt liên tục nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp , Thục Quyên thấy con trai nhà mình hôm nay rất lạ có khi lại bất giác mỉm cười lúc cô hỏi có chuyện gì vui thì lại trầm giọng nói “ Không có gì “ bây giờ vừa bước vào nhà của Hạo Nhiên và Mỹ Anh thì biểu hiện lại rất lạ lùng . Cô hỏi nhỏ vào tai Uy Vũ

- Con tìm gì thế ?

Giọng nói Thục Quyên lộ rõ vẻ tò mò , Uy Vũ nhìn mẹ mình một cái bâng quơ trả lời

- Tìm người con cần tìm

Giọng Uy Vũ lạnh nhạt không chút hứng thú khiến Thục Quyên nghiêng rằng kèn kẹt đây thực sự là đứa con trai cô đã vất vả mang thai chín tháng mười ngày rồi đau đớn sinh ra , vất vả nuôi lớn sao ? Uy Vũ chẳng thèm để ý mẹ mình đang tức giận nghiêng rằng ánh mắt nhanh chóng bắn tới một góc phòng nơi đó một cô gái có mái tóc xoắn dài khuôn mặt xinh đẹp trắng hồng mặc một chiếc váy màu trắng nhìn cô xinh như một công chúa , đó chính là Uyên Nhi . Uy Vũ nhếch môi nở một nụ cười chậm chậm đi tới chỗ cô đang đứng , Uyên Nhi nhàm chán nhìn xuống sàn nhà hôm nay là sinh nhật cô nhưng cô lại chẳng thấy vui vẻ gì cả vì sao ư ? vì cha mẹ thật phô trương quá đi lại mời nhiều người như vậy nhưng cô hoàn toàn không thích nha , đang mãi mê suy nghĩ bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên vai Uyên Nhi cô nghĩ chắc là bạn bè gì đó của cha mẹ tới chúc mừng nên quay lại khéo môi mỉm cười dịu dàng nhưng chưa dịu dàng được bao lâu Uyên Nhi kêu lớn

- Sao anh lại ở đây ?

Uyên Nhi vừa ngạc nhiên vừa tức giận sao tên kiêu ngạo này lại ở đây ? 7 Năm trước sau khi sự kiện lạc đường xảy ra cô và anh không còn gặp nhau nữa nhưng cha mẹ cô luôn ca ngợi rồi đem cô và anh ta ra so sánh nào là con phải học tập Uy Vũ cậu ấy học giỏi có tài được học trường học danh tiếng ở Mỹ bla bla bla khiến Uyên Nhi 7 năm qua luôn sống dưới cái bóng của anh , cô tức giận siêu tức giận rồi cuộc cô hay cái tên kiêu ngạo kia mới là con của cha mẹ chứ ? giờ thì anh ta lại xuất hiện , chết tiệt lại còn đẹp trai nữa chứ tại sao người xấu luôn được ưu thế về ngoài ?

Thấy thái độ Uyên Nhi có vẻ không vui khi nhìn thấy mình , Uy Vũ nhàn nhạt liếc cô một cái lạnh lùng nói

- Hét gì chứ ? con gái quả thật là ồn ào

Thái độ gì đây ? ai mới là người phải tức giận chứ ? Uyên Nhi bực tức nói

- Tôi hỏi anh sao lại ở đây ?

Uy Vũ rất vui thì ra cô bé này còn nhận ra anh nhưng anh không thể hiện ra ngoài mà cố tình vờ như không biết hỏi lại

- Cô biết tôi sao ? kì lạ tôi không nhớ là chúng ta có gặp nhau

Uyên Nhi trừng mắt nhìn tên con trai trước mặt anh ta không nhớ cô sao ? cũng đúng đã 7 năm rồi còn gì nếu không phải anh ta quá nổi tiếng đoạt hết cúp này tới giải nọ lên báo nhiều như vậy cô cũng sẽ không nhớ anh ta là ai nha , nghĩ vậy Uyên Nhi lại vui vẻ không nhớ cũng tốt . Cô cười cười nói với Uy Vũ

- À vậy chắc tôi nhầm người rồi đừng để ý đừng để ý

Nói đoạn Uyên Nhi lẩn ra chỗ khác , Uy Vũ nhìn cô gái muốn tránh anh thật xa kia khoe môi nở một nụ cười gian xảo trốn sao ? chỉ sợ không thể thôi ..

Trời tối dần Uyên Nhi nhìn người qua người lại mệt mỏi ngáp một cái , Hạo Nhiên thấy con gái ngồi ngủ gà ngủ gật thì thương sót tới gần nói với Uyên Nhi

- Con nghỉ sớm đi cha sẽ lo tiếp khách

Uyên Nhi cười nhẹ dụi đầu vào lòng cha mình nói nhỏ

- Vậy con về phòng trước cha đừng uống qua nhiều có hại cho sức khỏe lắm

Hạo Nhiên ôm lấy con gái vào lòng yêu thương xoa đầu Uyên Nhi gật đầu

- Được cha sẽ không uống con đi ngủ đi

Uyên Nhi mệt mỏi ngáp một cái rồi đi lên phòng , Uy Vũ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn khuất dần trong mắt hiện lên một tia ghen tỵ

Tháng 10 thời tiết se lạnh từng cơn gió nhẹ thổi làm rèm cửa lung lay trên chiếc giường rộng rãi Uyên Nhi vẫn đang yên giấc “ rì rào rì rào ” tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên phá tan không gian yên ắng Uyên Nhi nhíu mày ngồi dậy đưa tay tìm đồng hồ đã 7 giờ rồi , hôm nay là chủ nhật nên Uyên Nhi không phải đi học cô mỉm cười đứng dậy vận người vài cái rồi đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt , sau khi vệ sinh xong Uyên Nhi vui vẻ đi xuống nhà vừa xuống tới phòng khách nhìn mọi người đang vui vẻ nói chuyện lại nhìn cái người đang ngồi ở sofa nhìn cô chăm chăm Uyên Nhi trừng mắt sao anh ta còn ở đây ? Hạo Nhiên thấy con gái đi xuống rồi đứng bất động ở đó thì nhíu mày nói

- Con làm gì thế lại đây

Uyên Nhi giật mình thu lại vẻ ngạc nhiên khi này chậm bước tới chỗ Uy Vũ đang ngồi , nhanh nhẹn ngồi xuống , Uy Vũ biết cô không thoải mái nên trong lòng lại có chút không vui cô lại không thích anh như vậy sao ? tuy muốn tóm Uyên Nhi lại hỏi cho ra nhẽ nhưng không thể được vì thời cơ còn chưa tới ...

Đợi khi mọi người tụ họp đầy đủ ở phòng khách Hạo Nhiên bắt đầu nói

- Uyên Nhi cha có chuyện muốn nói với con

Uyên Nhi dạ một tiếng nhẹ nhàng mà lễ phép trả lời

- Cha nói đi ạ

Hạo Nhiên thở dài nhìn con gái nói

- Cha biết từ nhỏ con đã quen cuộc sống có cha mẹ ở bên nhưng cha không muốn vì luôn có cha mẹ bảo vệ mà con trở nên yếu đuối ỷ lại vì vậy cha và mẹ con cùng cô chú đây đã tìm ra một cách để con có thể học được cách tự lập và tự bảo vệ bản thân mình

Uyên Nhi ngơ ngẩn , ý gì đây ? nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu nghe cha nói , Hạo Nhiên lại tiếp

- Vì vậy cha muốn con tới theo học ở trường nội trú mà Uy Vũ đang học

Cái gì cơ ? Uyên Nhi thốt lên , tất nhiên là trong đầu thôi làm sao có thể như vậy trước mặt cha mẹ chứ ? cô nhìn cha mình nói

- Con thực phải đi sao ?

Cô không muốn chút nào lại còn học cùng Uy Vũ kiêu ngạo nữa chứ Uyên Nhi không muốn chút nào cả cố gắng ra vẻ đáng thương khiến cha mẹ đổi ý , nhưng Uy Vũ đáng ghét lại xen vào

- Cô chú yên tâm nếu Uyên Nhi học cùng trường với cháu thì cháu nhất định sẽ giúp đỡ em ấy

Uy Vũ nói xong liếc nhìn Uyên Nhi đang ngây đờ không nói nên lời một cái nở một nụ cười quyền rũ ...

Uyên Nhi bị nụ cười kia làm cho choáng ngợp không nói được gì cả nhưng trong lòng cô đang phanh thây Trịnh Uy Vũ ra thành trăm nghìn mảnh ...

Mỹ Anh buồn buồn nói với Thực Quyên

- Cũng may có Uy Vũ ở đó nếu không tôi cũng không thể yên tâm để bé Nhi đi học xa như vậy

Thực Quyên cười đặt tay mình lên tay Mỹ Anh nói

- Đừng lo lắng mỗi tuần chúng ta có thể đi thăm chúng mà chị đừng lo

Hạo Nhiên thấy mọi chuyện đã xong lên tiếng quyết định

- Được rồi vậy chúng ta quyết định như vậy đi

Quyết định đã có Uyên Nhi vẫn ngây đờ không nói lời nào cô thầm nguyện rửa cái kẻ đã đưa ra cái sáng kiến học cách tự lập này khiến cha cô nghe lời tổng cô học chung trường với tên quỷ kiêu ngạo kia hàng trăm nghìn lần ...

Uy Vũ thấy Uyên Nhi tay nắm chặt thành nắm đấm ánh mắt kìm nén che dấu tức giận chuẩn bị bùng nổ thì buồn cười che miệng cười trộm , Uy Vũ thật khâm phục chính mình nếu không phải hôm qua anh nói bóng gió về việc Uyên Nhi quá yếu đuối sau này rất dễ bị bắt nạt khinh thường khiến chú Hạo Nhiên lo lắng tìm cha mẹ anh hỏi cách để dạy Uyên Nhi cách tự lập thì cô làm sao có thể bị đưa vào trường nội trú chứ ? Uy Vũ vui vẻ khoe môi nhếch lên một nụ cười gian xảo “ Lê Uyên Nhi em không thể nào thoát khỏi tay anh đâu “

Nhìn mọi người vui vẻ nói nói cười cười Uyên Nhi thở dài đứng dậy đi ra ngoài , Những biểu hiện của Uyên Nhi đều bị Uy Vũ nhìn thấy anh cũng đứng dậy đi theo phía sau cô .Uyên Nhi đi tới một góc vườn hoa yên tĩnh nhìn ngó xung quanh thấy không có người mới bắt đầu phát tiết cô dậm chân nên đám cỏ vô tội tức giận hét lên

- A..... thật tức chết đi được

Uyên Nhi tức giận siêu tức giận , từ nhỏ cô luôn che dấu bản thân mình cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn để cha mẹ yên tâm với lại cô không muốn mẹ phải lo lắng cho mình nên khi ở trước mặt mẹ luôn tỏ ra ngoan ngoãn hiểu chuyện nhưng lần này cô thật muốn điên lên rồi cuộc ai đã đưa ra cái ý kiến chuyển trường đáng chết này chứ ? Uy Vũ đứng phía xa nhìn Uyên Nhi đang phát tiết lên dậm cỏ dưới chân thì bật cười lớn , Uyên Nhi nghe thấy tiếng cười thì giật mình quay lại hét

- Ai ?

Uy Vũ ngừng cười bước ra ngoài nhìn Uyên Nhi bằng ánh mắt hứng thú nói

- Là tôi , em thật nhẫn tâm dậm cỏ kia vô tội mà ?

Trùng mắt lại trùng mắt cái nữa , được lắm tên kiêu ngạo chết tiết đã nghe lén lại còn ra vẻ . Uyên Nhi hai tay chống hông hét

- Sao lại nghe lén tôi ?

Nhìn mèo con hóa hổ cái trước mặt mình Uy Vũ mỉm cười

- Đâu có nghe lén chứ ? tôi chỉ là đi dạo tình cờ thấy em ngược đãi đám cỏ xinh đẹp kia nên lên tiếng nhắc nhở chút thôi

Uyên Nhi tức tới nỗi muốn đánh người tên kiêu ngạo kia nói vậy ý là gì chứ ? cô hừ một tiếng rồi nói

- Tôi làm gì không có liên quan tới anh đừng có nhiều chuyện

Nói xong cô không thèm nhìn Uy Vũ lấy một cái bước qua anh bỏ vào nhà .

Uy Vũ nhìn bóng dáng nhỏ bé xa dần khoe môi nở một nụ cười gian xảo ...

END CHƯƠNG 2

3. Chương 3

Chương 3

Bình minh dần hé dạng tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày mới bắt đầu trên con đường đông đúc hai chiếc xe ô tô màu đen trang nhã song song nhau lướt trên đường phố , trong xe Uyên Nhi ngồi trên ghế hai tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa kính buồn bã ngắm dòng người qua lại . Hôm nay là ngày cô phải nhập học vậy là từ nay cô sẽ không được gặp bạn bè của mình nữa cô phải đối mặt với môi trường mới với những người xa lạ , Hạo Nhiên phát hiện ra con gái có chút khác thường thì cũng hiểu phần nào một đứa trẻ 14 tuổi đang được bảo bọc trong vòng tay cha mẹ như Uyên Nhi từ nay lại phải sống tự lập tự lo lắng cho bản thân mình nhất định sẽ buồn bã lo lắng , đưa tay đặt tay lên đầu con nhẹ nhàng xoa Hạo Nhiên an ủi

- Con đừng lo lắng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi

Uyên Nhi cố nặn ra một nụ cười nhợt nhạt gật đầu rồi không khí lại rơi vào yên lặng ngoài tiếng radio trong xe vang lên thì không còn gì cả ...

Ở trong một chiếc xe khác , Uy Vũ tựa lưng vào ghế ngồi thong thả nhắm mắt khước môi còn vương một nụ cười . Thục Quyên lắc đầu ngao ngán vỗ tay Uy Vũ nói

- Con không thấy tội nghiệp con bé tí nào sao ?

Câu hỏi này khiến Uy Vũ có chút suy nghĩ nhưng anh tin Uyên Nhi không yếu đuối như vẻ ngoài , mỉm cười vất chéo hai chân Uy Vũ ung dung nói

- Con đây là đang giúp cô bé đó có gì mà tội nghiệp

Thục Quyên thấy con trai mình làm sai không những không hối cải mà còn muốn người bị hại bồi thường thì chán nản thở dài trong lòng thầm thương cảm cho Uyên Nhi “ Cô bé đáng yêu à cháu đã làm gì để bị Uy Vũ hăm hại như vậy chứ “

Cổng trường nội trú Star World

Hai chiếc xe sang trọng đỗ trước cổng trường cùng một lúc thu hút bao cái nhìn hiếu kỳ của mọi người xung quanh , Uyên Nhi quay sang bên cạnh nói với cha mình

- Cha con muốn xuống một mình , cha không cần tiễn con đâu

Hạo Nhiên nhíu mày khó hiểu nhìn con gái

- Sao vậy con ?

Uyên Nhi lắc đầu mắt bắt đầu long lánh nước

- Con sợ mình sẽ không đủ can đảm để nhìn cha rời đi

Một sự xúc động mạnh dâng lên Hạo Nhiên cảm động ôm lấy Uyên Nhi nhỏ nhẹ an ủi

- Không sao đâu con cha mẹ sẽ tới thăm con vào chủ nhật mỗi tuần , tất cả sẽ ổn thôi Uyên Nhi con phải mạnh mẽ được không đừng khóc nếu con khóc cha cùng mẹ sẽ rất đau lòng .

Nước mắt không kìm chế được cuối cùng cũng chảy ra Uyên Nhi đưa tay lên gạt nước mắt vùi đầu vào lòng cha nói nhỏ

- Con hứa sẽ học thật tốt tự chăm sóc mình thật tốt để không khiến cha mẹ thất vọng

Ánh nắng chiều rọi soi qua cửa kính chiếu lên khuôn mặt dịu dàng của Hạo Nhiên , ôm chặt con gái vào lòng an ủi vỗ về . Uyên Nhi nhẹ nhàng ngẩng đầu lau đi nước mắt mỉm cười tươi tắn hôn vào má cha mình rồi vui vẻ nói

- Vậy con đi học cha mẹ ở nhà giữ gìn sức khỏe

Bước xuống xe Uyên Nhi tới nói tạm biệt với cha mẹ Uy Vũ rồi cùng anh đi vào trong , vừa vào trường Uyên Nhi cùng Uy Vũ đã bị mấy nam sinh vây quanh một nam sinh cao gầy chỉ vào Uyên Nhi rồi hỏi Uy Vũ

- Ê Vũ bạn gái mới hả ?

Uyên Nhi hừ một tiếng chẳng thèm liếc bọn họ một cái quay sang nói với Uy Vũ

- Từ bây giờ chúng ta đường ai nấy đi ok

Uy Vũ thong thả dứt hai tay vào túi quần nhướn mày

- Cha em bảo tôi phải chăm sóc em

Uyên Nhi lắc đầu xua tay giọng lạnh nhạt

- Khỏi đi tôi tự chăm sóc mình được anh cứ lo chuyện của anh đi

Nói rồi cô đi nhanh về phía trước một lần quay đầu lại cũng không .Uy Vũ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xa dần khóe môi nở một nụ cười , Tuấn Anh giật mình khi thấy nụ cười của Uy Vũ vì trước nay thái độ của Uy Vũ đối với con gái luôn giữ khoảng cách cùng lạnh lùng nên hôm nay đột nhiên thấy bạn thân cười vì một cô gái nhỏ quả thật là chấn động quá đi , Tuấn Anh chờ dẫn vô vai Uy Vũ hỏi anh

- Ê nhỏ đó là ai ?

Thu lại nụ cười hiếm hoi Uy Vũ nhàn nhạt trả lời

- Con của bạn của cha tôi

Nói xong Uy Vũ cũng thong thả đi vào trường , “ con của bạn của cha tôi ? “ Tuấn Anh ngơ ngẩn một lúc rồi mới cười cười gật đầu “ Thì ra là con của bạn của cha Uy Vũ “ (==) rồi cũng chạy nhanh tới chỗ Uy Vũ .

***** Ký túc xá nữ *****

Hành lang dài vang lên những tiếng nói cười ồn ào Uyên Nhi tay kéo hành lý nhìn những tấm biển màu xanh trên mỗi cánh cửa để tìm phòng của mình cuối cùng cô dừng lại ở một phòng cửa vẫn đóng kín mỉm cười

- Đây rồi phòng 105

Đẩy cửa bước vào bên trong không có ai chắc là chưa đến , Uyên Nhi kéo hành lý đi vào phòng bật đèn lên nhìn xung quanh một hồi cô thở dài

- Thật khoa trương phòng lớn như vậy mà chỉ có hai người ở

Ngồi lên chiếc giường cạnh cửa sổ Uyên Nhi bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình . Đang dọn dẹp hăng say đột nhiên cửa phòng mở ra một cô gái bước vào , Uyên Nhi quay lại nhìn cô gái đó , cô gái này có dáng người nhỏ nhắn khuôn mặt tròn đeo một cặp kính cận rất to , Uyên Nhi mỉm cười đứng dậy chào hỏi

- Chào bạn mình là Lê Uyên Nhi bạn cứ gọi mình là Uyên Nhi cũng được

Cô bạn kính cận nhìn Uyên Nhi chăm chú gương mặt còn có chút kinh ngạc đưa bàn tay ra nói nhỏ

- Mình là Nguyễn Bảo Ngọc

Uyên Nhi mỉm cười gật đầu

- Tên bạn hay thật

Dừng một chút Uyên Nhi chợt nhớ tới thái độ ngạc nhiên của Bảo Ngọc lúc mới bước vào , Uyên Nhi nghiêng đầu thắc mắc nhìn Bảo Ngọc hỏi

- Mà tại sao khi mình chào hỏi bạn , bạn lại có vẻ ngạc nhiên như vậy ?

Bảo Ngọc kéo hành lý vào trong rồi nói

- À khi này mình thấy cậu đi cùng anh Uy Vũ nên mình nghĩ cậu là ...

Uyên Nhi mắt mở thật to hỏi

- Là gì ?

Bảo Ngọc ngại ngần nói ra

- Bạn gái của Uy Vũ

Im lặng sau khi câu nói “ bạn gái của Uy Vũ “ được Bảo Ngọc nói ra không khí chìm vào im lặng ... Cuối cùng sự im lặng chấm dứt vì tiếng cười lớn của Uyên Nhi cô vừa cười vừa nói

- Bạn gái ha ha mình mà là bạn gái anh ta ha ha tức cười quá đi

Uyên Nhi cười lăn lộn cười tới ngã cả xuống giường , Bảo Ngọc gãi đầu tò mò hỏi

- Vậy cậu và anh Uy Vũ là gì của nhau ?

Cố gắng nín cười Uyên Nhi ngồi dậy khó khăn nói

- Không là gì cả anh ta là con trai của bạn của cha mình

Nói xong lại tiếp tục cười vừa cười vừa sắp xếp quần áo , Bảo Ngọc đứng lặng im không nói gì ...

*** Căng tin trường ***

Căng tin ồn ào tiếng nói cười vui vẻ , Uy Vũ nhàn nhã ngồi ở một bàn trong góc nhỏ nhìn ngó xung quanh thì thầm

- Sao còn chưa tới ?

Đang trầm tư suy nghĩ thì một giọng nữ ông ọ vang lên phía sau khiến anh nhúu mày khó chịu , Thiên Kim mỉm cười xinh đẹp nhõng nhẽo với Uy Vũ

- Anh Vũ đang chờ em sao ?

Uy Vũ lờ cô ta đi tiếp tục nhìn ngó xung quanh , Thiên Kim dường như đã quen với sự lạnh lùng đó cũng chẳng để ý nhiều ngồi xuống cạnh Uy Vũ khoác lấy cánh tay anh . Uy Vũ nhúu mày ra vẻ khó chịu đẩy cánh tay Thiên Kim ra lạnh lùng nói

- Đừng có ngồi gần tôi đi ra chỗ khác đi

Thiên Kim cũng mặc kệ sự lạnh lùng của Uy Vũ dịu dàng nhìn anh hỏi

- Anh muốn ăn gì em sẽ đi lấy

Uy Vũ gạt tay cô ra lạnh nhạt nói

- Cô cứ đi tôi không cần

Thiên Kim bĩu môi bỏ đi , đúng lúc đó Uy Vũ đã tìm thấy người anh đang tìm . Uyên Nhi cùng Bảo Ngọc đi vào căng tin lấy đồ ăn sau đó chọn một bàn trống ngồi xuống , cô đang ăn rất happy thì một bóng dáng quen thuộc từ phía xa có vẻ đang bước tới chỗ cô , Uyên Nhi cúi đầu nói nhỏ

- Đừng nhìn thấy tôi đừng nhìn thấy tôi đừng ...

Chưa kịp nói lần thứ ba thì vai đã bị đập “ Bộp “ một cái Uyên Nhi tuyệt vọng ngồi thẳng dậy không thèm quay lại , Uy Vũ tự tiện ngồi xuống cạnh Uyên Nhi hỏi han

- Tiểu thư mà cũng ăn ở đây sao ?

Tức giận nhưng cố kìm nén Uyên Nhi cười nói

- Thiếu gia anh có thể tại sao tiểu thư tôi lại không thể ?

Uy Vũ mỉm cười

- Vậy tiểu thư cứ tiếp tục ăn thiếu gia tôi xin cáo lui

Uyên Nhi phát tay

- Miễn lễ

Nhếch mép lộ ra một nụ cười vui vẻ Uy Vũ xoay người rời đi , Uyên Nhi quay lại thì thấy Bảo Ngọc đang nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh vậy cô buồn cười hỏi bạn

- Này mặt mình dính gì sao ?

Bảo Ngọc lắc đầu nói

- Không chỉ là bạn không sợ Uy Vũ sao ?

Cười lớn , Uyên Nhi phát hiện cô bạn này rất th vị , Bảo Ngọc ngơ ngẩn nói tiếp

- Uy Vũ là chàng trai nổi tiếng nhất trường này anh ấy đẹp trai học giỏi lại là con nhà giàu nữa , có rất nhiều nữ sinh để ý anh ấy nhưng ngoài Thiên Kim ra thì chẳng ai đủ can đảm để tiếp cận Uy Vũ cả

Uyên Nhi ngừng cười tò mò hỏi

- Tại sao không dám , còn nữa Thiên Kim là ai ?

Bảo Ngọc mỉm cười nhẹ nhàng trả lời

- Vì Uy Vũ quá lạnh lùng còn nữa anh ấy đã không thích mà cứ đến gần hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nên rất nhiều nữ sinh không dám tới gần anh ấy còn Thiên Kim ư cô ta là con gái của hiệu trưởng trường chúng ta nghe nói ông ta và cha của Uy Vũ quan hệ rất tốt nên Uy Vũ mới nhìn cô ta như vậy

Uyên Nhi gật gù xem như đã hiểu rồi cô đột nhiên đứng dậy hai tay chống lên bàn cúi xuống nhìn Bảo Ngọc nheo mắt nghi ngờ hỏi

- Cậu cũng thích anh ta ?

Bảo Ngọc giật mình một chút rồi mỉm cười lắc đầu

- Không mình sẽ không ngu ngốc như vậy đầu tư vào một dự án không những không có lãi mà còn có khả năng lỗ vốn

Uyên Nhi gật đầu thao thao bất tuyệt

- Mình cũng ghét anh ta lắm kiêu ngạo tự kiêu thích chọc ngoáy người khác ra vẻ ta đây vân vân và mây mây nói chung là ghét lắm luôn ý

Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi không chớp mắt nhanh chóng kéo cô ngồi xuống nếu để Thiên Kim nghe được những lời này Uyên Nhi sẽ rất thảm , Bảo Ngọc ho nhẹ một tiếng nói nhỏ với Uyên Nhi

- Mọi người đang nhìn , ngồi xuống

Nhìn xung quanh thấy ai cũng đang nhìn mình Uyên Nhi cười ngại ngần rồi kéo Bảo Ngọc chạy ra khỏi căng tin , Uyên Nhi vừa ra ngoài một nhóm nữ sinh túm tụm lại nói với nhau cái gì đó rồi mỉm cười tình quái .

END CHƯƠNG 3

4. Chương 4

Chương 4

Sân trường ồn ào tiếng nô đùa cười nói , Uyên Nhi và Bảo Ngọc đang đi dạo cùng nhau trong sân trường vừa đi vừa nói chuyện thì bỗng nhiên có một đám nữ sinh đứng chắn trước mặt hai người , Uyên Nhi tránh qua bên nào họ sẽ lại đi theo sang bên đó cuối cùng cô đành lên thắc mắc nhìn đám nữ sinh trước mặt hỏi

- Sao lại chặn đường tôi ?

Kể đứng đầu mấy nữ sinh đó là một cô gái có gương mặt sắc xảo mang chút dữ tợn cô ta đứng ra trước mặt Uyên Nhi ra vẻ đàn chị nói

- Gặp đàn chị thì phải chào không phải sao nhóc ...

Uyên Nhi biết đám nữ sinh này nghĩ cô là ma mới nên dở trò gây sự nhưng họ nhầm rồi cô không hề giống những ma mới khác đâu , cười một tiếng Uyên Nhi chớp mắt ra vẻ ngây thơ nói

- Nhưng trong bảng nội quy của nhà trường không có cái gì gọi là gặp đàn chị là phải chào nha

Cô gái có gương mặt dữ tợn tức giận dơ tay lên muốn tát Uyên Nhi những cánh tay bỗng nhiên bị cản lại , Uyên Nhi cầm lấy cánh tay của cô ta hất mạnh ra đánh đá nói

- Đừng có mạo hiểm thế cô có biết nếu cánh tay này làm gương mặt tôi bị thương thì cô sẽ thê thảm thế nào không ?

Cô ta vừa giận vừa xấu hổ hôm nay cô đến là để dẫn mặt Uyên Nhi vì Uyên Nhi đắc tội với anh Uy Vũ và Thiên Kim nhưng không ngờ cô gái này cũng không đơn giản không những không sợ hãi mà còn khiến cô xấu hổ trước bạn bè .

Uyên Nhi thấy gương mặt cô ta lúc xanh lúc trắng như là con tắc kè đổi màu vậy thì cười ha ha vui vẻ kéo Bảo Ngọc bỏ đi , Đi một đoạn Bảo Ngọc kéo tay Uyên Nhi lại lo lắng nói

- Uyên Nhi à chúng ta vừa nãy hơi quá đáng rồi

Uyên Nhi cười lắc đầu

- Không quá đáng, rất vui haha

Bảo Ngọc thở dài kéo Uyên Nhi ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó buồn bã giải thích

- Uyên Nhi mình biết bạn rất dũng cảm thẳng thắn nhưng có những việc xảy ra trong ngôi trường này mà bạn không biết

Uyên Nhi thấy thái độ lo sợ của Bảo Ngọc thái độ nghiêm túc trở lại hỏi bạn

- Ý bạn là khi nãy mình không nên đắc tội với bà già đáng ghét kia ?

Bảo Ngọc gật đầu lại thở dài nói

- Thật ra cô gái khi nãy là Khánh Thi bạn của Thiên Kim mình nghĩ rằng chuyện chúng ta bị đe dọa khi nãy là do Thiên Kim điều khiển cậu nhớ không rất nhiều người đã thấy Thiên Vũ và cậu ở căng tin hôm nay

Uyên Nhi nghe tới cái tên Uy Vũ hai tay bắt giắc nắm chặt thành nắm đấm răng nghiến kèn kẹt

- Cái tên xui xẻo sao lần nào dính vào anh ta cũng rắc rối như vậy ? Thật muốn điên lên mà

Mắt Bảo Ngọc trừng lớn cô cứ nghĩ dù Uyên Nhi có can đảm ra sao khi nghe xong ít ra cũng phải có chút lo lắng nhưng không ngờ cô ấy thực sự không sợ chút nào ...

Uyên Nhi không để ý tới ánh mắt Bảo Ngọc chỉ ngồi lo chú tâm nguyên rửa Uy Vũ , “ Tùng tùng tùng “ tiếng trống trường vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ Uyên Nhi nhanh nhẹn đứng dậy kéo cô bạn đang chờ dẫn nhanh chóng chạy vào lớp ...

Ký Túc xá nam

Trong căn phòng ký túc xá rộng rãi Uy Vũ nằm trên giường tai đeo tai nghe nhàn nhã nhắm mắt lại , đột nhiên cửa phòng bật Tuấn Anh hốt hải chạy vào dụt tai nghe của Uy Vũ ra . Uy Vũ khó chịu cần nhằn

- Gì ? tôi lên lớp đâu ông đi một mình đi

Tuấn Anh lắc đầu nguây nguậy

- Không không phải việc đó

Uy Vũ không chút kiên nhẫn ngồi dậy nhíu mày khó hiểu

- Vậy lại vụ gì ? hay lại mang phao vào lớp rồi bị bắt ?

Trùng mắt nhìn Uy Vũ một cái Tuấn anh nói

- Cậu im miệng nghe tôi nói đã

Uy Vũ gật gù đưa tay lên kéo một cái lên miệng mình rồi hướng ánh mắt về phía Tuấn Anh nhướn mày , Tuấn Anh hài lòng gật đầu nói

- Hôm nay tôi tình cờ đi ngang qua sân trường cậu đoán xem tôi thấy gì ?

Uy Vũ nhíu mày không nói gì , Tuấn Anh mỉm cười nói tiếp

- Thấy cô bé Uyên Nhi của cậu cùng Khánh Thi đang cãi nhau

Mắt Uy Vũ mở to ngạc nhiên hỏi

- Cãi nhau ?

Tuấn Anh gật đầu , kể lại sự việc anh đã nhìn thấy ở sân trường cho Uy Vũ nghe .

Nghe xong Uy Vũ không những không tức giận như Tuấn Anh nghĩ mà còn mỉm cười hài lòng vỗ tay

- Không hổ danh là cô gái của Uy Vũ ta để ý , rất tốt

Chớp mắt nhìn tên con trai vốn luôn lạnh lùng khó gần trước mặt Tuấn Anh thở dài

- Bệnh lạnh lùng : đã chữa được , bệnh tự kỉ : hết thuốc chữa

Nhưng Tuấn Anh vẫn nói thêm

- Vũ , cho dù Uyên Nhi không yếu đuối nhưng cậu đừng lơ là quá Thiên Kim sẽ không bỏ qua đâu , Uyên Nhi có thể thắng con bé đánh đá Khánh Thi nhưng Thiên Kim thì lại là cả một vấn đề đấy .

Uy Vũ ngừng đắc ý khuôn mặt cũng bắt đầu hiện lên chút lo lắng lúc đầu khi bày trò đưa Uyên Nhi vào đây học anh chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ về những chuyện có thể xảy đến nhưng hiện tại điều anh cần chính là bảo vệ Uyên Nhi . Uy Vũ quay sang nhìn Tuấn Anh nói với bạn

- Cậu nghĩ tôi nên làm gì ?

Mỉm cười hài lòng vì cuối cùng Uy Vũ cũng thôi ngạo mạn dù chỉ một chút của chút Tuấn Anh nói

- Cậu để ý hành động của Thiên Kim còn phần bảo vệ Uyên Nhi của cậu tôi sẽ lo

Gật đầu hài lòng với tính toán của Tuấn Anh tuy trong lòng Uy Vũ có hơi hụt hẫng khó chịu vì không thể đích thân bảo vệ Uyên Nhi nhưng nếu anh càng ở gần cô thì nguy hiểm tới với cô càng nhiều vì vậy anh phải chịu đựng phải nhịn để Uyên Nhi có thể an toàn ...

Tuấn Anh nhìn dáng vẻ lo lắng của Uy Vũ lại cảm thấy buồn bã trước đây anh cũng từng như vậy có người để quan tâm lo lắng , bảo vệ . Thở dài đứng dậy cố quên đi những suy nghĩ về một ai đó vừa ủa về trong tâm trí Tuấn Anh một hôm nằm xuống giường “ Giá mà mình cũng có một ai đó quan trọng “ anh buồn bã nghĩ thầm

Lớp học ồn ã tiếng nói cười bên ngoài Khánh Thi hốt hải chạy vào nói thầm gì đó vào tai Thiên Kim , Nghe xong Thiên Kim tức giận đập bàn hét lên

- Đáng ghét

Không khí vốn đang ồn ào bỗng trở nên im lặng mọi người ngồi tại chỗ có người thì ngại ngần tránh ra chỗ khác , Thiên Kim híp mắt nhìn Khánh Thi quát lên

- Có mỗi việc đó mà cậu làm không xong vậy thì cậu có thể làm gì hả ?

Khánh Thi cúi đầu lú dúi nói

- Con bé đó không đơn giản đâu Thiên Kim nó không hiền lành như chúng ta nghĩ

Hừ một tiếng Thiên Kim tức giận ngồi bịch xuống ghế

- Vô dụng

Cô đưa tay lên vuốt mái tóc dài màu hạt dẻ của mình suy nghĩ một chút , bỗng dưng khóe môi nở một nụ cười lạnh cô ngoắc tay với Khánh Thi . Khánh Thi tới gần Thiên Kim ngồi xuống , Thiên Kim nói nhỏ vào tai Khánh Thi gì đó rồi hai người nhìn nhau cười xấu xa ...

Tan học Uyên Nhi và Bảo Ngọc đi cùng nhau về ký túc xá hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ ,

“ Ayo! Stop! Let me put it down another way

I got a boy meotjin! I got a boy chakhan!

I got a boy handsome boy nae mam da gajyeogan

I got a boy meotjin! I got a boy chakhan!

I got a boy awesome boy wanjeon banhaenna bwa “ (*)

(I got a boy – SNSD)

chuông điện thoại của Uyên Nhi reo vang cắt ngang cuộc trò chuyện vui vẻ , Uyên Nhi nhìn màn hình điện thoại quay sang Bảo Ngọc nói

- Là điện thoại của mẹ mình Ngọc về trước nhé mình sẽ trở lại sau

Nói rồi Uyên Nhi nhanh chóng bấm nút nghe giọng nói dịu dàng vang lên

- Mẹ con rất nhớ mẹ ...

Bảo Ngọc đẩy gọng kính cười nhẹ đi trước , đi được một đoạn cô bị Khánh Thi cùng một số nữ sinh nữa chặn đường , Khánh Thi dữ dằn nói

- Ê con cận mà là bạn của con bé Uyên gì đó hả ?

Nhìn mấy nữ sinh dữ tợn trước mặt Bảo Ngọc sợ hãi lùi lại phía sau nhưng cô lại bị một ai đó đẩy lên , Bảo Ngọc không phòng bị ngã song soài ra đất . Khánh Thi cười lớn

- Sợ ư ? nếu sợ thì biết điều một chút nghe lời tui tao

Bảo Ngọc khiếp sợ không nói lên lời chỉ im lặng nhìn Khánh Thi , Khánh Thi hài lòng với sự sợ hãi đó nói tiếp

- Tối nay mà hãy đưa con bé kia tới hồ bơi của trường

Bảo Ngọc lắc đầu

- Không , tôi không làm

Khánh Thi tức giận vung tay tát vào mặt Bảo Ngọc khiến cô đau đớn kêu lên ngã nằm ra đất , Khánh Thi đi tới kéo mái tóc dài của Bảo Ngọc đe dọa

- Mà có làm không ?

Gắng nhịn đau đớn Bảo Ngọc hét lên

- Không

Buông tay đẩy cô xuống đất Khánh Thi quay lại nhìn mấy nữ sinh đằng sau cười lạnh nói

- Xử nó đi

Vô vọng nhìn xung quanh , Bảo Ngọc nắm chặt tay nhắm mắt lại chấp nhận số phận

- Mấy người đang làm gì hả ?

đúng lúc những nữ sinh đó định động thủ thì một giọng nói trầm ấm vang lên , Bảo Ngọc mở mắt nhìn ra phía sau thì thấy một chàng trai cao lớn rất quen thuộc đang đứng đó nhìn vào Khánh Thi bằng ánh mắt dữ tợn , Tuấn Anh nhìn Bảo Ngọc thăm hại ngồi trên đất rồi lại nhìn Khánh Thi gần giọng

- Còn không cút đi ?

Khánh Thi không thể tin nhìn anh , Tuấn Anh là thần tượng của bao nữ sinh trong trường trước nay các cô gây chuyện anh chưa bao giờ lộ diện sao bây giờ lại ra mặt ngăn cản ? Không lẽ anh thích nhỏ cặn này ? Không thể nào , Khánh Thi lắp bắp

- Đây không phải việc anh nên xen vào anh tránh đi

Cười lạnh Tuấn Anh nhìn Khánh Thi chăm chú hỏi

- Ý cô là không đi ? Cô muốn chống lại tôi ?

Khánh Thi vội vã lắc đầu

- Không , em nào dám

Bảo Ngọc nhìn Tuấn Anh chăm chú anh đang giúp cô sao ? không thể nào không phải anh ghét cô lắm sao ? (Kún : chuyện của hai anh chị này mình sẽ giải thích sau nha)

Tuấn Anh liếc Khánh Thi một cái đi tới đỡ Bảo Ngọc dậy trước khi đi còn không quên cảnh cáo

- Nếu tôi còn thấy các cô làm phiền Uyên Nhi hay Bảo Ngọc thì đừng có trách tôi không nương tay .

Khánh Thi tức giận nhưng không dám nói gì đứng đó nhìn Bảo Ngọc bằng ánh mắt đầy oán giận chán ghét .

Nghe anh nói vậy Bảo Ngọc hiểu ra , thì ra là vậy tại sao cô lại quên Tuấn Anh là bạn của Uy Vũ chứ ? Nếu cô không nhầm thì Uy Vũ đang thích Uyên Nhi nên Tuấn Anh mới đứng lúc ở đó và cứu cô , thở dài Bảo Ngọc thoát khỏi cánh tay anh buồn bã nói

- Cảm ơn anh đã cứu em , em có thể tự đi được

Nhìn điệu bộ muốn thoát khỏi anh của Bảo Ngọc , Tuấn Anh tức giận hừ lạnh

- Khỏi dù sao cũng không phải tôi muốn cứu cô chỉ là tôi sợ Uyên Nhi buồn thôi

Nghe từng câu từng chữ anh nói Bảo Ngọc cười khổ

- Em biết rồi nhưng dù sao em vẫn muốn cảm ơn anh , vậy em đi đây

Nói xong Bảo Ngọc quay người rời đi , cô biết anh rất khó chịu khi thấy cô vì cô rất giống người ấy .

Uyên Nhi nghe xong điện thoại quay về ký túc xá nhưng không gặp Bảo Ngọc , cô lo lắng chạy đi tìm vừa ra tới cửa phòng thì thấy Bảo Ngọc trên người lấm lem đất cát mái tóc rối bời mặt còn sưng lên , Uyên Nhi thét lên

- Cậu làm sao thế này ?

Mỉm cười lắc đầu Bảo Ngọc vào phòng rồi kéo tay Uyên Nhi nói

- Cậu đừng hét , mình không sao đâu không cần thận nên té ngã thôi

Uyên Nhi biết Bảo Ngọc nói dối cô quát

- Cậu nói đi ai đánh cậu ?

Nói tới đây cô bỗng nhớ lại Bảo Ngọc hiền lành hôm qua mới nhập học làm sao có thể đắc tội gây thù với người khác nhưng cô thì có , Khánh Thi cái tên đó ngay lập tức hiện ra Uyên Nhi tới gần bạn hỏi

- Khánh Thi phải không ?

Bảo Ngọc mở to mắt nhìn Uyên Nhi khiến cô xác định bản thân đã đoán đúng , Uyên Nhi ngồi xuống ép Bảo Ngọc kể lại tình cảnh lúc đó . Sau khi nghe toàn bộ mọi chuyện Uyên Nhi khóc nức nở ôm lấy Bảo Ngọc , từ trước tới nay ngoài cha mẹ chưa ai bảo vệ cô như vậy . Uyên Nhi ôm lấy Bảo Ngọc nức nở thì thầm

- Bảo ngọc cảm ơn bạn vì đã làm bạn của mình cảm ơn bạn ...

Nắng vàng soi vào phòng ký túc trong phòng hai cô gái ôm nhau vừa khóc vừa cười ...

END CHƯƠNG 4

5. Chương 5

Chương 5

Tháng 11 thời tiết trở lạnh , từng cơn gió lạnh buốt thổi tung chiếc rèm cửa ô cửa sổ Uyên Nhi ngồi học bài bỗng nhiên rung mình vì lạnh , tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ cô rất muốn biết hiện giờ ở nhà cha mẹ đang làm gì có nhớ cô không ? Bảo Ngọc từ ngoài bước vào thấy Uyên Nhi buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ biết bạn đang nhớ nhà , Bảo Ngọc tới gần ngồi xuống cạnh Uyên Nhi an ủi

- Cậu nhớ nhà à ?

Quay lại nhìn Bảo Ngọc , Uyên Nhi buồn bã gật đầu

- Ừ mình nhớ cha mẹ

Rồi cô chợt nhớ ra đã nhập học lâu như vậy nhưng cô chưa bao giờ thấy Bảo Ngọc gọi hay nhắc gì đến gia đình cả , Uyên Nhi tò mò nhìn Bảo Ngọc

- Sao mình chưa bao giờ nghe cậu kể về gia đình với mình ?

Nghe xong câu hỏi đó khuôn mặt Bảo Ngọc trở nên buồn bã mệt mỏi , Uyên Nhi thấy bạn như vậy thì nghĩ là mình đã hỏi sai gì đó nên rút rút cả lên

- Mình nói sai gì sao , sao bạn buồn vậy ?

Mỉm cười nhợt nhạt Bảo Ngọc lắc đầu cầm tay Uyên Nhi nói nhỏ

- Mình sẽ kể cho cậu về gia đình mình nhưng hứa với mình nghe xong cậu đừng ghét mình nha

Uyên Nhi khó hiểu gật đầu , Bảo Ngọc thở dài bắt đầu kể

- Gia đình mình có ba người , cha mình , mình và ...

Đến đây Bảo Ngọc dừng lại một chút giọng nói nghẹn ngào , Uyên Nhi nắm lấy tay Bảo Ngọc thật chặt , Bảo Ngọc hiểu ý mỉm cười nhẹ nhàng nói tiếp

- Và chị gái của mình Bảo Kim , chị ấy hơn mình ba tuổi từ nhỏ mình và chị ấy đã rất thân thiết

Uyên Nhi nhìn Bảo Ngọc bằng ánh mắt ngưỡng mộ

- Cậu có chị gái ư thích thật đấy

Nhìn thấy vẻ mặt ngưỡng mộ của Uyên Nhi , Bảo Ngọc hít vào một hơi thật sâu

- Đúng nhưng hai năm trước chị ấy đã qua đời rồi

- Hả ?

Uyên Nhi giật mình đứng phắt dậy

- Chếtchết rồi ?

Gật đầu buồn bã Bảo Ngọc kéo Uyên Nhi ngồi xuống nghẹn ngào kể tiếp

- Hai năm trước chị Kim và mình đã cãi nhau , sau đó mình bỏ đi trước khi băng qua đường thì một chiếc xe ô tô lao tới mình không kịp né nên chỉ đứng đó nhưng cậu biết không khi đó chị Kim mặc dù đang giận mình nhưng vẫn chạy tới đẩy mình ra kết quả chị ấy đã ra đi mãi mãi ...

Kể đến đây Bảo Ngọc gục đầu xuống khóc nức lên , Uyên Nhi im lặng đưa tay lên vỗ vai bạn an ủi . Bảo Ngọc vừa khóc vừa nói tiếp

- Sau đó cha mình không còn nói chuyện với mình nữa mọi người đều ghét mình , bởi vì nếu mình không ngang bướng cãi nhau với chị ấy thì mọi chuyện sẽ không xảy ra chị ấy sẽ không chết ...

Uyên Nhi thấy mắt cay cay rồi từng giọt nước mắt chảy ra cô ôm lấy Bảo Ngọc cảm nhận từng chút run rẩy nhẹ nhàng thì thầm

- Không sao đâu mình ở đây với cậu mình sẽ không bao giờ ghét cậu sẽ luôn ở bên cậu

Gió thổi không ngừng , bầu trời âm u mây đen dày đặc rồi từng hạt mưa rơi xuống sân trường vắng vẻ trong căn phòng ký túc tiện nghi sang trọng hai cô gái ôm nhau khóc nức nở

Ký túc xá nam

Hành lang ký túc xá dường như dài vô tận , Tuấn Anh mệt mỏi lê từng bước nặng nề hôm nay là lần đầu tiên trong hai năm qua anh đối mặt với Bảo Ngọc , từ sau cái chết của Bảo Kim anh chưa hề gặp lại cô ấy đúng vậy người anh muốn bảo vệ là Bảo Kim . Hôm nay đứng từ xa nhìn Bảo Ngọc bị Khánh Thi đánh đập anh cũng không hề có ý định chạy ra giúp đỡ vì anh hận Bảo Ngọc , hận cô đã cướp đi mạng sống của người con gái anh chân trọng nhưng khoảnh khắc đó khi cô nhắm mắt chấp nhận anh lại không kìm chế được mà xông ra cứu cô . Khi đó Tuấn Anh từng sốt không ngờ Bảo Ngọc lớn lên lại giống Bảo Kim như vậy nhưng anh vẫn không nín được khó chịu mà nói những lời tổn thương cô , bản thân Tuấn Anh biết cái chết của Bảo Kim không hoàn toàn là do Bảo Ngọc nhưng khi nhìn thấy cô tim anh sẽ rất đau rất đau nên anh không còn cách nào khác ngoài tránh xa Bảo Ngọc tàn nhẫn với cô ấy ...

Bước vào phòng Tuấn Anh nhìn thấy Uy Vũ đang nhìn mình chằm chằm , Tuấn Anh cười hỏi

- Nhìn gì ?

Nhìn bạn thân chăm chú Uy Vũ đứng dậy đi tới trước mặt Tuấn Anh bàn tay đặt lên trán bạn

- Có sốt không ?

Gạt tay Uy Vũ ra Tuấn Anh về giường của mình ngồi xuống không nói gì , Uy Vũ đi tới ngồi xuống giường khoanh tay trước ngực lẩm nhẩm

- Nghe nói cậu đuổi mụ đánh đá Khánh Thi để cứu Bảo Ngọc ?

Lười trả lời câu hỏi đó Tuấn Anh ậm ừ một tiếng rồi nằm xuống , Uy Vũ nhìn Tuấn Anh một cái rồi nói tiếp

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu không thích cô ấy mà ? à ghét thì đúng hơn nhỉ ?

Khó chịu nhíu mày Tuấn Anh ngồi dậy mệt mỏi lên tiếng

- Chỉ là vì không muốn cô ta bị thương thôi dù sao nếu cô ta bị thương Uyên Nhi của cậu nhất định sẽ không vui , cậu muốn Uyên Nhi buồn sao ?

Uy Vũ lắc đầu , anh hiểu Tuấn Anh đang nghĩ gì chắc chắn do Bảo Ngọc quá giống Bảo Kim nên cậu ta mới làm như vậy .

- Lý do đó hoàn toàn là bịa đặt ,

Dừng một chút anh nhìn thẳng vào Tuấn Anh nói rõ từng chữ

- Tuấn Anh , cậu nên nhớ Bảo Ngọc cho dù có giống đến đâu nhưng cô ấy không phải Bảo Kim hoàn toàn không phải

Tuấn Anh cười khổ nhìn Uy Vũ

- Tôi biết chứ cậu cho rằng tôi cứu Bảo Ngọc vì cô ta giống Bảo Kim sao ?

Lắc đầu nhẹ Uy Vũ nhìn thẳng vào Tuấn Anh chắc chắn

- Không phải tôi nghĩ mà sự thật chính là như vậy , Tuấn Anh cậu đừng vì họ có gương mặt giống nhau mà nhầm lẫn tôi biết cậu yêu Bảo Kim nhưng cậu cũng đừng vì Bảo Ngọc giống Bảo Kim mà nhầm lẫn

Một mối đứng dậy Tuấn Anh đi ra khỏi phòng trước khi đi còn không quên nói với Uy Vũ

- Cậu nghĩ quá nhiều rồi

Nhưng chỉ có Tuấn Anh mới hiểu câu nói kia có bao nhiêu miễn cưỡng , Uy Vũ nói đúng có lẽ trong khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Bảo Ngọc anh đã nghĩ rằng đó là Bảo Kim nhưng anh không muốn thừa nhận cũng chưa từng có ý định xem Bảo Ngọc là Bảo Kim cả ...

Cơn mưa ngày càng nặng hạt trên con đường vắng người Tuấn Anh đứng nhìn mưa rơi anh thở dài nhắm mắt lại thì thào

- Bảo Kim anh nhớ em ...

Tuấn Anh không hề biết rằng khi anh nói câu đó thì ở phía xa một cô gái đang bịt miệng dấu đi tiếng khóc của mình . Bảo Ngọc nhìn bóng dáng đau khổ của Tuấn Anh cô gục xuống dưới khóc nức lên cô nhớ lại cái ngày định mệnh đó , ngày cô

mất đi chị gái mất đi tất cả ...

***** Flash Back *****

Đó là một ngày mưa , mưa rơi không ngừng nghỉ Bảo Ngọc chạy thật nhanh về nhà quần áo cô ướt đẫm nước mưa , nhìn thấy chiếc xe đạp thể thao quen thuộc cô nở nụ cười vui vẻ thốt lên

- Anh ấy đang ở đây

Chạy thật nhanh vào nhà để gặp người ấy nhưng vừa tới cửa tâm trạng vui vẻ phấn khích của cô đã vụt tắt cô thấy người ấy , người cô ngưỡng mộ ngay từ lần gặp đầu tiên Tuấn Anh và chị gái cô Bảo Kim đang ôm nhau . Bảo Ngọc quay người chạy đi không dám quay đầu lại , trái tim cô rất đau đớn như bị một bàn tay bóp chặt cô nhớ lại cuộc nói chuyện giữa hai chị em cô cách đây hai ngày , lúc đó cô hỏi Bảo Kim

- Chị ơi anh Tuấn Anh có bạn gái chưa ?

Bảo Kim nhìn cô khuôn mặt hiện lên sự ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời

- Chưa nhưng sao em hỏi vậy ?

Dừng lại Bảo Kim chợt thốt lên

- Em không phải là thích Tuấn Anh đấy chứ ?

Bảo Ngọc ngại ngần cúi đầu không nói năng gì , thấy vậy Bảo Kim cười to

- Ôi em gái đáng yêu của tôi đang xấu hổ sao , em thích cậu ấy thật rồi

Bầu môi một cái Bảo Ngọc nũng nịu

- Chị đừng nói cho anh ấy nha , nha

Cuộc nói chuyện cách đây hai ngày hiện rõ như một đoạn phim quay chậm trước mắt Bảo Ngọc , chị ấy biết cô thích Tuấn Anh nhưng tại sao chị ấy lại ôm anh ? Bảo Ngọc ra sức chạy chạy mãi cho tới khi ngã gục xuống đất đầu gối rỉ máu .

Tối hôm đó khi Bảo Ngọc về nhà cô đã bị cha mắng một trận , nhưng cô chẳng có cảm giác gì cả . Khi về đến cửa phòng Bảo Ngọc thấy Bảo Kim đang lo lắng đi qua đi lại vừa thấy cô lên đã nắm lấy tay cô hỏi han ân cần

- Em có sao không ? sao lại dầm mưa như vậy lỡ cảm lạnh thì sao ? chân em chảy máu rồi vào chị bôi thuốc cho .

Bảo Ngọc lạnh nhạt vùng tay ra khỏi tay Bảo Kim lạnh lùng nói

- Không cần

Bảo Kim lặng thinh nhìn cô mắt long lanh nước

- Em sao vậy ?

Mỉm cười chua xót Bảo Ngọc hét lên

- Chị là đồ đạo đức giả chị biết tôi thích anh ấy tại sao còn làm như vậy ?

Sững người , Bảo Kim run run nói

- Chị đã làm gì

Bảo Ngọc nhìn người đứng trước mặt bằng ánh mắt chán ghét

- Tôi thấy hết rồi chị đang ôm anh ấy

Nói xong cô bỏ chạy ra ngoài , Bảo Kim nhanh chóng đuổi theo trời mưa càng nặng hạt Bảo Kim kéo tay cô lại giải thích

- Không em hiểu lầm rồi chị không có thích anh ấy là anh ấy , anh ấy ôm chị Ngọc à tin chị đi chị làm sao có thể dối với em như vậy chứ ?

Nghe lời giải thích đó Bảo Ngọc càng tức giận cô hét lên

- Chị đang khoe khoang sao , chị đang muốn cho tôi biết người anh ấy yêu là chị sao ? Bảo Kim tôi ghét chị tôi ghét chị ...

Hét lên trong nước mắt Bảo Ngọc lao ra đường cái bỗng nhiên tiếng còi lớn vang lên chói tai khiến cô bừng tỉnh , cô muốn chạy nhưng chân mềm nhũn không thể cử động đúng lúc chiếc xe chuẩn bị đâm vào Bảo Ngọc thì một lực đẩy mạnh mẽ khiến cô té sang bên cạnh . Bảo Ngọc chỉ kịp hét lên

- Chị.....

Mưa vẫn rơi Bảo Kim nằm đó máu chảy đầm đìa , Bảo Ngọc chạy tới ôm lấy chị gái liên tục xin lỗi

- Chị em xin lỗi chị đừng ngủ được không đừng nhắm mắt em xin chị

Nhưng Bảo Kim vẫn nhắm mắt bàn tay buông thõng Bảo Ngọc đau đớn chị cô đã chết , vì cô mà chết...

Tang lễ của Bảo Kim diễn ra hai ngày sau đó , cha Bảo Ngọc không nhìn mặt cô , khiến cô rất đau lòng nhưng cô hiểu bản thân đáng bị như vậy khi sinh ra cô lấy đi mạng sống của mẹ khi lớn lên cô tước đi mạng sống của chị , cô đáng bị như vậy ...

Ngày diễn ra tang lễ Tuấn Anh suất hiện cô thấy anh khóc , cô đưa khăn cho anh nhưng anh gạt tay cô ra nói với cô

- Cô là kẻ giết người cút đi ...

Tổn thương chồng chất gia đình ảm áp cũng tan biến hàng đêm Bảo Ngọc chỉ biết ôm di ảnh của chị gái khóc không thành tiếng . Cô ước gì có thể chết cùng với Bảo Kim đã nhiều lần ý nghĩ tự vẫn hiện ra trong đầu nhưng cô luôn không thực hiện được bởi vì cô quá hèn nhát đúng vậy cô quá hèn nhát . Sau hai năm sống trong sự lạnh lùng của cha Bảo Ngọc quyết định xin vào học ở trường nội trú , cô không muốn mỗi đêm cha phải khó chịu khi thấy cô , cô không muốn sống một mình trong căn nhà cô đơn lạnh lẽo ...

***** End Flash Back *****

Kí ức mờ nhạt nhưng đau đớn không hề thuyên giảm Bảo Ngọc nhìn bóng dáng cao lớn phía xa nhìn anh thật cô đơn lạnh lẽo nước mắt lại rơi ...

END CHƯƠNG 5

6. Chương 6

Chương 6

Ánh bình minh xua đi màn đêm tăm tối từng cơn gió lạnh thổi qua làm hàng cây xanh đung đưa trong gió Uyên Nhi và Bảo Ngọc đang trên đường đi tới lớp học , thấy Uyên Nhi có vẻ im lặng Bảo Ngọc quay sang hỏi

- Cậu không khỏe à ?

Mỉm cười lắc đầu Uyên Nhi nhỏ giọng

- Mình không sao cả , còn nữa sao mắt cậu sưng lên vậy ?

Đẩy gọng kính lên trên cao Bảo Ngọc quay đi tránh ánh mắt của Uyên Nhi trả lời

- Đêm qua mình có chút khó ngủ

Bảo Ngọc tuy không hề muốn nói dối Uyên Nhi nhưng có những chuyện cô chỉ muốn giữ cho riêng mình mà thôi ...

Sau khi nghe câu trả lời đó Uyên Nhi cũng không nghĩ ngợi nhiều hai người lại im lặng đi tiếp , vừa tới cửa lớp thì hai cô bị Khánh Thi chặn lại cô ta cố tình đâm vào Bảo Ngọc khiến cô không có chút phòng bị ngã xuống sân ,sau đó Khánh Thi trừng mắt với Bảo Ngọc quát

- Đi đứng kiêu gì thế mù à ? còn không xin lỗi ?

Bảo Ngọc điềm đạm không phản kháng nhưng Uyên Nhi thì như hổ mẹ thấy con bị thương hét toáng lên

- Mù cái đầu chị ý chính bản thân đi đứng không chịu nhìn mà còn mạnh miệng

Nhìn Uyên Nhi hai tay chống hông mắt mở to không biết sợ là gì Bảo Ngọc lo sợ Uyên Nhi sẽ bị trả thù nên kéo tay cô nói nhỏ

- Mình không sao đâu

Khánh Thi hài lòng với biểu hiện của Bảo Ngọc nhếch mép cười nhạt

- Đừng tưởng thế là xong

Cô ta gờ ngón chỏ chỉ vào Uyên Nhi đánh đá ra lệnh

- Mà xin lỗi đi tao sẽ tha cho hai đứa

Trừng mắt , trừng mắt lại trừng mắt “ Con mù này điên sao ? “ Uyên Nhi khinh bỉ nghĩ thầm rồi cô nhìn Khánh Thi đang đứng trước mặt ôm bụng cười lớn

- Ha ha xin lỗi ha ha

Mọi người đứng xung quanh nhìn Uyên Nhi tới đờ đẫn Khánh Thi nhìn Uyên Nhi chằm chằm , Uyên Nhi đột nhiên ngừng cười đứng thẳng dậy nhìn Khánh Thi nói tiếp

- Muốn tôi xin lỗi ? chị điên à đi khám đi

Bỏ lại biết bao gương mặt thẫn thờ ngơ ngẩn Uyên Nhi kéo Bảo Ngọc vào lớp .

Khánh Thi bừng tỉnh tức giận quay lại chạy theo Uyên Nhi kéo lấy mái tóc dài của cô giật mạnh ra sau , Uyên Nhi đột nhiên thấy đầu đau nhói theo bản năng quay lại cô chưa kịp chửi ầm lên thì một cái tát thật mạnh rơi trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn , Uyên Nhi bị đau á lên một tiếng lập tức ngã xuống sàn tay bị đập vào chân bàn đau nhói . Cô ôm khuôn mặt sưng đỏ đứng dậy nhìn Khánh Thi bằng ánh mắt lạnh băng

- Chị vừa tát tôi ?

Khánh Thi cười nhạt khoanh tay trước ngực vênh váo nhìn Uyên Nhi

- Thì sao ? có can đảm thì đánh trả đi tao không tin mày có lá gan lớn như vậy mày chỉ được cái miệng thôi muốn đấu với tao ư đừng vọng tưởng , mày nghĩ mày là ai ?

Nghe từng câu từng chữ nhưng Uyên Nhi không hề bị đả kích hay lộ ra một chút tức giận , cô cười lớn đi tới gần Khánh Thi đứng trước mặt cô ta

- Chị nghĩ tôi sợ chị sao ?

Khánh Thi chưa kịp phản ứng thì một cái tát thật mạnh đánh xuống má cô ta , Uyên Nhi lùi lại đứng khoanh tay trước ngực nhếch mép cười khinh bỉ

- Đừng ý mình là ma cũ mà bày trò bắt nạt ma mới đừng nghĩ có bạn thân là con gái hiệu trưởng mà lên mặt tôi đây từ nhỏ đã không biết sợ bất cứ thế lực nào chị nghĩ nếu tôi đến phòng ban giám hiệu nói chị đánh tôi thì mọi người sẽ để chị yên sao ? nếu như muốn sống yên thì tránh xa tôi và Bảo Ngọc ra

Tức tới tím tái mặt mày Khánh Thi lao tới muốn đánh Uyên Nhi thì đột nhiên một giọng nam lạnh lùng pha chút trầm ấm vang lên

- Các người đang làm gì hả ?

giọng nói đầy uy lực và đe dọa khiến cô ta ngưng mọi động tác ...

Uyên Nhi quay về nơi phát ra giọng nói thì thấy Uy Vũ và Tuấn Anh đang đứng giữa đám học sinh đang xem kịch , khuôn mặt Uy Vũ đầy tức giận khi nhìn thấy má Uyên Nhi sưng đỏ lên , anh nhíu mày đi tới chỗ Uyên Nhi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cằm cô xoay bên trái xoay bên phải càng nhìn càng nhíu mày chặt hơn . Uyên Nhi cũng không vui chút nào hất bàn tay Uy Vũ ra cầu vồng

- Đau bỏ ra

Uy Vũ buông tay nhìn về phía Bảo Ngọc nói

- Đưa Uyên Nhi đến phòng y tế đi

Cúi đầu không dám ngẩng lên vì sợ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tuấn Anh , Bảo Ngọc chạy tới kéo Uyên Nhi đi tới phòng y tế ...

Sau khi bóng dáng Uyên Nhi và Bảo Ngọc xa dần Uy Vũ nói với đám người đang hứng thú xem kịch vui ở xung quanh

- Hết trò xem rồi ai về lớp nấy đi

Mọi người lầm bầm bắt mồm nhưng vẫn tản dần , Khánh Thi cũng nhân cơ hội muốn chuồn về trước nhưng chưa đi được mấy bước thì bị Tuấn Anh gọi lại

- Làm gì mà chạy nhanh vậy ?

Giật mình quay lại Khánh Thi giả vờ ngây ngô hỏi Tuấn Anh

- Vậy hai anh có chuyện gì muốn nói ?

Uy Vũ liếc Khánh Thi một cái lạnh nhạt cảnh cáo

- Về nói với Thiên Kim đừng ngu ngốc động tới Uyên Nhi nếu không dù cho cô ta có là con của hiệu trưởng tôi cũng sẽ không nương tay

Ánh mắt sắc bén bắn về phía Khánh Thi khiến toàn thân cô ta run rẩy nhưng vẫn hỏi thêm một câu

- Con nhỏ đó là gì của anh ?

Câu hỏi này khiến Uy Vũ đột nhiên sững lại , đúng vậy Uyên Nhi là gì của anh ? bạn gái ư hình như thời cơ chưa tới , bạn bè ư lại xin đi làm sao có thể chứ ? đầu óc rối tung không biết trả lời sao thì đột nhiên một sáng kiến hiện ra trong đầu anh mỉm cười gian xảo , ánh mắt nhìn ra phía xa anh nhẹ nhàng nói

- Cô ấy là hôn thê của tôi ...

Không gian xung quanh như đóng băng , Khánh Thi và Tuấn Anh ngơ ngẩn nhìn Uy Vũ dáng vẻ dịu dàng này của anh đây là lần đầu tiên , lần đầu tiên hai người thấy dáng vẻ này của Uy Vũ . Rốt cuộc cô gái có cái tên Uyên Nhi này là ai mà có thể khiến Uy Vũ có vẻ mặt như vậy ?

Phòng Y tế nồng nặc mùi thuốc , Uyên Nhi sau khi được cô y tá bôi thuốc lên bên má bị sưng thì muốn quay về lớp học nhưng Bảo Ngọc nhất quyết bắt cô nằm nghỉ ngơi , Uyên Nhi cãi không được nên đành thuận theo Bảo Ngọc nằm trong phòng y tế một mình Uyên Nhi nhắm chán nhìn đồng hồ treo tường chỉ mong một tiết học nhanh nhanh kết thúc để cô có thể ra ngoài vì Bảo Ngọc đã nói “ nếu cậu không chịu ngoan ngoãn nằm đây cho tới khi mình quay lại thì đừng có trách mình “ khi cô ấy nói vậy còn làm động tác tay nắm thành nắm đấm giơ lên trước mặt Uyên Nhi để đe dọa nữa , Uyên Nhi tuy không sợ nhưng vì không muốn Bảo Ngọc lo lắng thấp thỏm nên đành thỏa hiệp nằm nghỉ ngơi ở đây .

Nằm miên man suy nghĩ mãi cuối cùng mệt mỏi cũng kéo đến , Uyên Nhi ngáp một cái rồi từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ , cùng lúc đó cánh cửa phòng y tế được ai đó nhẹ nhàng đẩy ra một bóng dáng cao lớn bước vào . Uy Vũ nhìn Uyên Nhi đang nhắm mắt ngủ ngon lành trên giường bệnh tự nhiên lo lắng lại tiêu tan , cô gái này quả là không tầm thường bị đánh tới mặt nở hoa thế kia mà vẫn có thể ngủ yên ổn . Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Uy Vũ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Uyên Nhi , anh nhớ lại khi nãy khi anh nói “ Cô ấy là vị hôn thê của tôi “ giây phút đó anh đột nhiên phát hiện thì ra đối với nhóc con này cảm giác của anh không chỉ là cảm thấy hứng thú mà là anh đã thích cô mất rồi , có lẽ là từ lần đầu tiên họ gặp nhau anh đã bắt đầu thích cô mất rồi . Nhìn kỹ khuôn mặt Uyên Nhi , cô không có nét gì đặc biệt thực sự rất bình thường nhưng trời phú cho cô có một đôi mắt to tròn khiến ai nhìn vào cũng phải rung động , một mái tóc dài đen nhánh xoắn tự nhiên lại tỏa ra một mùi thơm rất đặc biệt và là mùi anh thích nhất mùi hoa sữa . Uyên Nhi không trang điểm lòe loẹt không đeo những thứ đồ trang sức đủ màu khiến anh loạn mắt không ra vẻ tiểu thư nhà giàu . Có thể nói Uyên Nhi là một cô gái đơn giản tới không thể nào đơn giản hơn , còn nữa tuy gia đình giàu có nhưng cô lại chưa bao giờ vì thế mà kiêu ngạo coi thường kẻ khác , có thể tính cách cô đánh đá nhưng cô không đem tính cách đó để nạt nộ người khác mà chỉ dùng tính cách đó để bảo vệ bản thân hay những người xung quanh . Có lẽ anh thích cô chính là bởi vẻ ngoài không đặc biệt và tính cách đơn giản tới đáng yêu ấy...

Mãi ngồi ngắm Uyên Nhi , Uy Vũ không hề để ý cửa phòng đã mở ra từ bao giờ . Bên ngoài một cô gái xinh đẹp hai tay nắm chặt môi mím lại ánh mắt hung ác nhìn vào người đang nằm trên giường bệnh , sau một lúc cô nhẹ nhàng đóng cửa quay người rời đi .

Bảo Ngọc nhìn Thiên Kim mang một bộ dáng tức giận rời đi thì lo lắng chạy tới cửa phòng y tế , vừa mở cửa cô đã đoán ra tại sao Thiên Kim lại có vẻ mặt đó . Trong gian phòng nhỏ một cô gái thanh tú đang chìm trong cơn mộng mị khóe môi còn nở nụ cười , bên giường bệnh chàng trai cao lớn luôn lạnh lùng nay lại nhìn cô gái ấy một cách dịu dàng chịu mến ánh mắt đó chứa đựng biết bao yêu thương khiến Bảo Ngọc cảm động , cô nhẹ nhàng đóng cửa không muốn làm phiền hai người xoay bước rời đi trong lòng cô trào dâng cảm giác ngưỡng mộ giá như có người đối với cô như Uy Vũ đối với Uyên Nhi thì thật tốt . Suy Nghĩ tốt đẹp đột nhiên gián đoạn Bảo Ngọc nhớ lại ánh mắt của Thiên Kim trước khi bỏ đi , không được nếu Thiên Kim tự mình ra tay thì Uyên Nhi sẽ không chống đỡ nổi cô nhất định phải nói với Uy Vũ . Lo lắng chợt dâng lên khiến Bảo Ngọc lo sợ Uyên Nhi bị như hôm nay là vì muốn bảo vệ cô , cô không thể để Uyên Nhi gặp chuyện được . Đang bước đi trong vô thức đột nhiên cô nhìn thấy Tuấn Anh , anh đứng đó đôi mắt buồn bã hướng về phía xa chắc hẳn anh đang nhớ chị Thiên Kim , thở dài buồn bã Bảo Ngọc quay người đi về hướng ngược lại cô biết lúc này chắc hẳn anh sẽ không muốn nhìn thấy cô ...

Mùa đông lạnh lẽo từng cơn gió thổi qua khiến hàng cây rung động những chiếc lá rơi từ trên cây xuống trải đầy khắp con đường nhìn thật buồn bã , thê lương ...

7. Chương 7

Chương 7

Trời ngả về chiều trong phòng y tế Uyên Nhi mở mắt từ từ tỉnh dậy , nhìn xung quanh căn phòng thấy không có ai cô ngước mắt nhìn đồng hồ treo tường . Vừa nhìn đã nhảy dựng lên , trời ăh cô đã ngủ mấy tiếng đồng hồ rồi Uyên Nhi khó chịu nghĩ thầm , Về tới phòng ký túc cũng không thấy Bảo Ngọc nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Bảo Ngọc nhưng cô ấy tắt máy , Uyên Nhi lại lo lắng tới đứng ngồi không yên cô sợ Khánh Thi sẽ lại đi tìm Bảo Ngọc trả thù như lần trước . Nghĩ tới đây Uyên Nhi quyết định không thể ngồi yên được nữa cô chạy ra khỏi ký túc xá đi tìm Bảo Ngọc ...

Uyên Nhi tìm mọi góc ngách trong trường nhưng vẫn không tìm thấy Bảo Ngọc , tuy muốn ra bên ngoài nhưng cô chỉ là học sinh mới đến lại không quen thuộc nơi này biết nơi nào mà tìm chứ ? Suy nghĩ một chút bỗng nhiên một sáng kiến hiện ra trong đầu , Uyên Nhi lấy điện thoại trong túi sách ra bấm một hồi trên màn hình hiện lên một dãy số , đây là số của Uy Vũ trước khi tới đây học cha cô đã lưu số anh vào máy cô để tiện liên lạc nhưng thế có trời từ khi lưu xong cô đã ném nó vào Black List nhưng hôm nay vì bất đắc dĩ nên mới phải dùng tới hìt một hơi thật sâu Uyên Nhi bấm phím gọi ...

Trong phòng ký túc xá Uy Vũ nằm trên giường nhắm mắt hồi tưởng về dáng vẻ Uyên Nhi khoe môi nở nụ cười dịu dàng , đang mơ màng thì đột nhiên điện thoại reo lên . Uy Vũ khó chịu cầm điện thoại lên anh không biết ai phá vỡ giấc mộng đẹp của anh nhưng kẻ đó nhất định có kết cục không tốt , nhìn cái tên quen thuộc trên điện thoại sự khó chịu vừ hiện ra lập tức biến mất thay vào đó là sự vui vẻ lạ thường , Uy Vũ nhắc máy bên kia đã thấy cô blab la bla đại khái là

- Uy Vũ chết tiệt bây giờ mới nghe máy anh họ hàng của rùa hả *&*&*&^%^^%

Nhấn mặt đưa chiếc điện thoại ra xa Uy Vũ bất giác đưa tay lên xoa xoa lỗ tai rồi lắc đầu mỉm cười , Uyên Nhi mắng xong thì thở phò phò hết hơi nhưng cũng chẳng thấy Uy Vũ đáp lại cô lại tức giận hét lên

- Đâu rồi ? sao không nói gì hả ?

Uy Vũ nín cười đưa điện thoại lại gần nói nghiêm túc

- Xin hỏi tìm anh đây có chuyện gì ?

Bĩu môi khinh thường “ lại còn nhấn mạnh từ anh đây nữa “ Uyên Nhi khinh bỉ nghĩ thầm nhưng hiện tại cô đang là người đi nhờ vả nên không thể thất lễ được . Cố nặn ra một nụ cười nhẹ Uyên Nhi nói

- Có chuyện muốn nhờ anh giúp ngay bây giờ anh có bận gì không ?

Cười tươi như hoa Uy Vũ day day tai mình để chắc chắn bản thân không nghe nhầm Uyên Nhi đang nhờ vả anh sao ? nên lại vui sướng anh dùng giọng bình thản hỏi lại cô

- Giúp gì vậy ?

Không muốn vòng vo giải thích nhiều Uyên Nhi lập tức nói vào vấn đề chính

- Là thế này hôm nay từ phòng y tế về tôi không thấy Bảo Ngọc đâu cả gọi điện thì không ai nghe máy tôi muốn nhờ anh tìm cô ấy

Trong lòng có chút không hài lòng hóa ra là cô đang lo lắng cho Bảo Ngọc sao ? Không phải cô là kiểu girl x girl đấy chứ ? lắc đầu lược bỏ mấy suy nghĩ đáng sợ trong đầu “ không được nếu cô như vậy thì anh để cho ai đây “ nghĩ một lát Uy Vũ lơ đãng nói lại

- Có lẽ cô ấy đi chơi đâu đó cùng bạn bè hay tự học trong thư viện thôi cần gì phải tìm ?

Lo lắng tràn ngập trong lòng khiến Uyên Nhi quên đi tất cả cũng chẳng có tâm trạng mà tức giận với anh , cô rít rít lên

- Không tôi đã tìm mọi nơi ở trong trường rồi nhưng không thấy vì vậy tôi muốn nhờ anh đưa tôi ra ngoài tìm Bảo Ngọc tôi sợ cô ấy vì chuyện sáng nay mà gặp nguy hiểm

Đang định lạnh nhạt với Uyên Nhi thêm tí nữa thì một sáng kiến nảy ra trong đầu Uy Vũ anh cười gian trá nói

- Cũng được nhưng bắt quá có điều kiện

Lại còn điều kiện Uyên Nhi trong đầu có ý muốn xuyên qua điện thoại bóp anh chết tươi nhưng vì đang nhờ vả nên phải nhịn cũng được thôi chỉ cần điều kiện đó không quá đáng là được , nghiêng răng kèn kẹt phát ra tiếng rít từ kẽ răng

- Điều kiện gì ?

Thấy Uyên Nhi nghiêng răng nghiêng lợi Uy Vũ mỉm cười nhẹ nhàng

- Em phải làm theo ba yêu cầu của tôi

Dậm chân xuống đất Uyên Nhi bất đắc dĩ đồng ý nói với anh

- Năm phút nữa cổng ký túc xá tới muộn trừ một điều

Nói xong cô tức giận đập máy cái bộp khiến nắp pin bung cả ra Uyên Nhi nắm chặt điện thoại nghiêng răng

- Uy Vũ tôi sẽ không tha cho anh đâu chờ đi

Cuộc đàm phán kì cục kết thúc Uyên Nhi thay đồ rồi chạy nhanh ra cổng muốn bắt lỗi Uy Vũ tới muộn nhưng không ngờ khi xuống tới nơi đã thấy anh đứng đó nhìn cô mỉm cười vui vẻ , lại nghiêng răng thêm lần nữa cô tự nhủ “ Nhịn nhịn phải nhịn “ . Nhìn đáng vẻ hít vào thở ra khó khăn của cô Uy Vũ mềm lòng

- Được rồi đi thôi

Nhìn quanh một cái Uyên Nhi thắc mắc nhìn anh hỏi

- Đi bằng gì ?

Mỉm cười vẫy tay với Uyên Nhi hai người cùng tới chỗ một chiếc mô tô Uy Vũ ngồi lên xe rồi quay lại nhìn cô gái đang ngơ ngác cười gọi

- Không đi sao ?

Ngơ ngẩn một chút Uyên Nhi tới gần anh hỏi nhỏ

- Anh có biết lái không , tôi còn trẻ lắm chưa có muốn chết đâu nha

Bật cười lớn Uy Vũ kéo tay cô

- Tưởng không biết sợ gì ai ngờ cũng chỉ có vậy mà thôi

Trùng mắt nhìn anh Uyên Nhi hét lên

- Ai sợ đi thì đi

Chiếc xe phóng đi trên con đường Uyên Nhi ngồi đằng sau hai tay nắm chặt áo Uy Vũ cho dù có sợ ngã cũng nhất định không ôm eo anh , Uy Vũ mỉm cười đột nhiên phanh gấp khiến Uyên Nhi sợ hãi ôm chặt lấy anh . Giật mình hoảng hốt Uyên Nhi muốn thu tay lại nhưng hai bàn tay nhỏ bé lại bị một bàn tay khác chặn lại ép tay cô ở nguyên đó , Uy Vũ cười mỉm nói

- Đừng cố chấp nữa sẽ nguy hiểm đấy

Nghe vậy Uyên Nhi ngồi yên tay vẫn ôm lấy eo Uy Vũ , nhìn bàn tay nhỏ bé đang ngại ngần bám chặt vào nhau Uy Vũ mỉm cười mãn nguyện thì ra cảm giác được ôm từ phía sau lại thú vị như vậy ...

Trên con đường rộng lớn le lói ánh đèn chiếc xe mô tô mạnh mẽ lao vút trong đêm

Một con hẻm nhỏ vắng vẻ một cô gái bất lực ngồi xuống ôm lấy chính mình , Bảo Ngọc nhìn mấy tên lưu manh đang tới gần cô rất sợ ước gì có ai đó tới cứu cô nhưng cô la hét mãi cũng chẳng có một bóng người xuất hiện nhìn mấy tên lưu manh dầm dề ngày càng tới gần Bảo Ngọc nhắm chặt mắt mong tất cả chỉ là giấc mơ khi mở mắt ra cô vẫn đang ở ký túc xá vui vẻ với Uyên Nhi . Nhưng khi mở mắt ra cô vẫn thấy cảnh tượng hãi hùng trước mặt một tên trong đám người tiến tới vuốt nhẹ lên má Bảo Ngọc cười nói

- Học sinh trung học sao đáng tiếc

Bảo Ngọc quay mặt đi không cho hắn chạm vào mình , tên đó giận dữ tát cô quất

- Con này láo thật tội mày đầu xù nó đi

Mấy tên đàn em xung quanh nhìn cô cười xấu xa tới gần , Bảo Ngọc lùi dần rồi chạm vào bức tường lạnh ngắt . Không ngờ chuyện này lại xảy ra chiều nay sau khi về trường cô bị Thiên Kim chặn lại nói là tối nay phải đưa Uyên Nhi tới nếu không cô sẽ gặp rắc rối , nhưng Bảo Ngọc không làm vậy cô tới một mình và Thiên Kim khi nhìn thấy cô đã nổi giận kêu đám người này lôi cô ra đây ...

Bình tĩnh khỏi ký ức Bảo Ngọc cố đứng dậy muốn chạy nhưng cô lại bị chúng kéo tóc dìm đầu xuống đất , một người trong số bọn chúng tới gần giật kính mắt của Bảo Ngọc ra rồi xuyt xoa

- Ôi cũng là một mỹ nhân đấy chứ

Bảo Ngọc sợ hãi lui lại mặt đau rát vì bị đánh cô không dám phản kháng nữa , cho tới khi cô nghĩ là bản thân đã thực sự xong rồi thì một giọng nói lạnh lạnh vọng tới

- Bảo Ngọc cậu ở đâu , Bảo Ngọc ...

Là Uyên Nhi , Bảo Ngọc vừa mừng vừa sợ mừng vì Uyên Nhi đã tới cứu cô sợ là vì nếu Uyên Nhi tới đây cô ấy sẽ gặp nguy hiểm .

Uyên Nhi nghe thấy tiếng động lập tức chạy vọt vào trong ngõ , Uy Vũ kéo tay cô lại nhủ mày

- Để anh vào trước em đợi ở đây đi

Gật đầu đồng ý Uyên Nhi nắm tay anh nói nhỏ

- Nhất định phải cứu cô ấy còn nữa cẩn thận

Nhìn đôi mắt tinh ranh mọi khi nay lại long lanh nước Uy Vũ mỉm cười xoa đầu Uyên Nhi

- Đừng lo lắng anh sẽ quay lại

Gật đầu nắm tay anh thật chặt mãi sau mới chịu buông ra quyền luyện nhìn anh xông vào nguy hiểm ...

*** Tôi là đường phân cách không biết viết cảnh bạo lực T.T ***

Trong ngõ liên tục vọng ra những tiếng thủy tinh bị đập vỡ cùng những tiếng kêu thất thanh Uyên Nhi đứng bên ngoài nghe mà ruột gan cứ lộn tùng phèo cả lên cô sợ nhớ Bảo Ngọc và Uy Vũ có làm sao thì cô sẽ thế nào đây ? chấp hai tay lại nhìn lên bầu trời đầy sao Uyên Nhi nhắm mắt thăm thì

- Xin ông trời đừng để hai người họ xảy ra chuyện gì ...

Một giọt nước ấm nóng lăn trên gò má trắng bệch vì lạnh hai bàn tay chấp vào nhau miệng mím lại thành một đường . Rồi đột nhiên con ngõ nhỏ trở nên im ắng lạ thường Uyên Nhi sợ hãi ngồi xuống không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao ? không , không được cô đứng lên lao vào trong ngõ đột nhiên Uyên Nhi đụng vào ai đó cô lùi lại nhìn người đối diện . Vừa nhìn nước mắt lại tuôn như mưa cô lao vào ôm lấy Uy Vũ khóc rống lên

- May quá huhu tôi còn tưởng anh toi rồi hu hu

Uy Vũ dỗ khóc dỗ cười ôm lại Uyên Nhi , đây là cô đang lo lắng hay rửa anh chết đây ? Bảo Ngọc từ sau Uy Vũ bước ra khoanh tay trước ngực nhìn bạn thân đang tận dụng thời cơ để sàm sỡ trai đẹp cười nói

- Nay thật không công bằng tí nào tại sao cậu không ôm mình ?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc Uyên Nhi buông Uy Vũ ra lao tới chỗ Bảo Ngọc khóc lớn ôm chặt lấy bạn nước nỡ

- Bạn có sao không hu hu đều là tại mình , tại mình gây chuyện xin lỗi xin lỗi

Sự quan tâm trân thành này đã lâu lắm rồi Bảo Ngọc không cảm nhận được cô mỉm cười nhẹ nhàng ôm lại Uyên Nhi

- Mình không sao mà , không phải lỗi của cậu nên đừng khóc nữa

Uyên Nhi nghe vậy không những không ngừng khóc mà còn gào to hơn , trên con đường vắng vẻ gió lạnh thổi vù vù nhưng không ảnh hưởng tới không khí ấm áp mà Uy Vũ , Uyên Nhi và Bảo Ngọc đang cảm nhận ...

Ký túc xá nữ

Nhìn cô gái có đôi mắt sưng như hai cái hột đào trong gương Uyên Nhi lần nữa muốn đâm đầu vào gối tự vẫn , tại sao mắt cô lại như vậy ? tại sao ? Bảo Ngọc từ trong phòng tắm đi ra thấy bạn thân không ngừng đâm đầu vào gối thì buồn cười trêu chọc

- Này sao không đâm luôn vào tường đi để thêm quả ối nữa

Đang thương ngẩng lên Uyên Nhi buồn bã xoa mắt ỉu xiu lên tiếng

- Cậu quá đáng thật đấy lại chọc tở

Đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng Uyên Nhi đứng phắt dậy đi quanh Bảo Ngọc mấy vòng cuối cùng đứng trước mặt Bảo Ngọc hét lên

- Cậu không đeo kính lúp hả ?

Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi vui vẻ như đứa trẻ con phát hiện ra bản đồ dấu kẹo thì phì cười

- Kính lúp gì chứ nó có chút dày thôi không phải kính lúp , còn nữa mình không bị cận chỉ đeo kính để bớt gây chú ý thôi

Ồ một tiếng Uyên Nhi nhìn Bảo Ngọc một cái rồi hài lòng gật đầu

- Đẹp quả nhiên là mỹ nhân

Bảo Ngọc mỉm cười gượng gạo gãi đầu , đột nhiên nhớ tới gì đó cô dùng ánh mắt mờ ám nhìn Uyên Nhi hỏi

- Này cậu và Uy Vũ là thế nào vậy ?

Đứng trước gương ngắm soi khuôn mặt Uyên Nhi lơ đãng hỏi lại

- Sao là sao ?

Bảo Ngọc cười gian

- Hôm qua cậu ôm anh ấy rất chặt nha

Nghe xong câu đó Uyên Nhi giật mình tí ngã ngửa cô cười gượng nhìn Bảo Ngọc

- Ha ha cảm động vì hân cứu cậu thôi

Cười nhạt Bảo Ngọc tới gần Uyên Nhi dí sát mặt mình vào mặt cô nheo mắt nói

- Hôm qua khi cậu ôm anh Vũ cậu hoàn toàn không biết mình đã được cứu vì khi cậu ôm anh ấy mình còn chưa đi ra

Ách vậy mà cũng bắt lỗi được Uyên Nhi dùng ánh mắt thú vị nhìn Bảo Ngọc

- Cậu thay đổi rất nhiều

Mỉm cười tươi tắn vuốt lại mái tóc dài đen nhánh Bảo Ngọc gật đầu

- Ừ đến lúc thay đổi rồi

Đột nhiên cô quay lại nhìn Uyên Nhi

- Uyên Nhi từ nay mình và cậu sẽ bảo vệ lẫn nhau hai chúng ta không một ai được đau buồn hay gặp nguy hiểm được không ?

Mắt cay cay Uyên Nhi nắm tay Bảo Ngọc gật đầu . Chỉ qua một đêm rất nhiều thứ đã thay đổi Bảo Ngọc thay đổi bản thân để bảo vệ bản thân và người cô quý trọng , Uyên Nhi dần nhận ra ưu điểm của Uy Vũ tuy cô chưa thực sự biết lí do của sự lo lắng những giọt nước mắt rơi khi nghĩ anh gặp nguy hiểm nhưng tất cả những thay đổi nhỏ này sẽ là một khởi đầu tốt cho một tương lai tươi đẹp ...

END CHƯƠNG 7

8. Chương 8

Chương 8

Trên con đường vắng vẻ hai hàng cây bên đường đung đưa trong gió , từng cơn gió lạnh buốt thổi trên con đường . Uyên Nhi kéo chiếc khăn len màu trắng lên cao che đi chiếc cổ cùng đôi má đỏ bừng vì gió lạnh , cô quay sang phía Bảo Ngọc nhăn nhăn mũi cầu nhàu

- Tháng 12 lạnh muốn chết mà vẫn phải đi học

Nhìn Uyên Nhi mặt nhăn như quả táo tàu Bảo Ngọc cười mỉm nhún vai

- Chịu thôi dù sao cũng vẫn phải học mà

Xoa hai bàn tay lạnh buốt vào nhau Uyên Nhi lấy găng tay trong túi áo khoác ra vừa đeo vào tay vừa cảm râm

- Đúng là độc ác bắt những cô bé yếu đuối nhỏ bé như chúng ta phải chịu cực trời lạnh muốn đóng băng mà vẫn phải tới trường

Bảo Ngọc nghe xong thì cúi đầu thở dài , Uyên Nhi thấy bạn có vẻ mặt đó thì kéo tay Bảo Ngọc đi thật nhanh , đi qua một nhà hàng cô nhìn thấy họ đang dựng cây thông mất bóng chốc sáng lên cô nhìn Bảo Ngọc vui vẻ hỏi

- Noel năm nay cậu có về nhà không ?

Tâm trạng đột nhiên xuống thấp tới cực hạn Bảo Ngọc buồn bã lắc đầu

- Cha mình không ở trong nước nên mình sẽ ở lại trường

Biết bản thân đã vô ý nhắc tới chuyện buồn của Bảo Ngọc , Uyên Nhi gãi đầu bối rối cười ngượng

- Mình xin lỗi mình vô ý quá

Lắc đầu mỉm cười Bảo Ngọc trấn an Uyên Nhi

- Không sao đâu mình ổn mà

Ngừng lại một chút Bảo Ngọc hỏi lại Uyên Nhi đang ủ rũ

- Cậu thì sao , cậu về nhà chứ chắc hai bác nhớ cậu lắm đấy

Một ý kiến chợt hiện ra khiến khuôn mặt cô sáng bừng Uyên Nhi nhảy cẫng lên hai tay đặt lên vai Bảo Ngọc ríu rít

- Vậy mình sẽ ở lại với cậu nha

Cảm động vì câu nói của Uyên Nhi nhưng Bảo Ngọc cũng là người hiểu chuyện cô biết nếu Uyên Nhi không về cha mẹ cô ấy sẽ buồn lắm , thở dài buồn bã nhưng môi vẫn cố nặn một nụ cười nói với Uyên Nhi

- Đừng như vậy hai bác sẽ buồn lắm cậu về nhà đi mình ở lại một mình được mà

Nghe tới đây Uyên Nhi vẫn cười vui vẻ lắc đầu

- Không đâu thực ra cha mình phải đi công tác ở Anh nhưng vì mình nên mới ở nhà , hiện tại không cần nữa rồi mình sẽ ở lại cùng cậu cha mẹ mình có thể làm việc của họ

Bảo Ngọc vui vẻ gật đầu

- Vậy cũng được chúng ta sẽ đón giáng sinh cùng nhau

Hai người nhìn nhau cười vui vẻ quên đi sự lạnh lẽo của mùa đông giá rét ...

Cảng tin đông đúc , Uyên Nhi bê khay đồ ăn đầy ắp chen lấn trong đám học sinh ánh mắt quét một lượt tìm kiếm bóng dáng ai đó , đang mải nhìn quanh Uyên Nhi không để ý có người đã lặng lẽ đi tới phía cô . Đột nhiên lưng bị đẩy mạnh Uyên Nhi không kịp kêu lên đã ngã sấp xuống sàn . Đầu đập xuống sàn gạch khiến cô đau điếng nước mắt cũng muốn tuôn ra , Uyên Nhi cố gắng ngồi dậy nhìn khay thức ăn mà khi này cô mất bao nhiêu công sức mới lấy được nay đã nằm hết trên sàn bị bao nhiêu đôi giày dẫm đạp , tức giận Uyên Nhi cố nhịn cơn đau đón đứng dậy nhìn ra phía sau tìm kiếm kẻ đã đẩy mình . Thiên Kim đứng trước mặt Uyên Nhi hai tay khoanh trước ngực khóe môi còn nở nụ cười khinh bỉ , Uyên Nhi tức giận quát lên

- Chị dối hơi không có việc gì làm hả sao lại đẩy tôi ?

Mỉm cười nhẹ nhàng như không có chút liên quan tới mình , Thiên Kim dùng ánh mắt sắc bén nhìn quanh cảng tin khi này còn sôi nổi nay đã im ắng lạ thường nhún vai nói với Uyên Nhi

- Chị đâu có đẩy em ? em tại sao lại nói vậy chứ em có nhìn thấy chị đẩy không em thử hỏi mọi người xem có ai thấy chị đẩy em không ?

Nhìn cái bản mặt “ tôi rất oan ức “ của Thiên Kim rồi lại liếc xung quanh nhìn hàng đồng học sinh nét mặt tái nhợt Uyên Nhi lắc đầu ngao ngán nghĩ thầm “ Một lũ vô dụng “ tuy muốn chạy đến tát cho Thiên Kim một phát nhưng vì không có nhân chứng hay vật chứng gì để buộc tội cô ta đã đẩy mình nên Uyên Nhi đành cắn răng quay người muốn bỏ đi . Thiên Kim cười đều nhìn Uyên Nhi nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc nhưng đột nhiên một cái tát đau điếng rơi trên khuôn mặt trang điểm kĩ càng của cô ta khiến Thiên Kim không chút phòng bị ngã xuống , ôm khuôn mặt đau đớn Thiên Kim ngẩng lên nhìn kẻ to gan dám tát mình chỉ thấy Bảo Ngọc đứng đó . Thiên Kim tức điên lên đứng dậy muốn đánh Bảo Ngọc thì bị một bàn tay chặn lại quay sang tìm kẻ dối hơi phá đám Thiên Kim hét lên

- Buông tay mày muốn bị đuổi học phải không ?

Uyên Nhi cầm lấy cánh tay Thiên Kim nhưng mắt lại mở to kinh ngạc nhìn Bảo Ngọc .

Bảo Ngọc gật nhẹ đầu với Uyên Nhi nhẹ nhàng nói

- Cậu buông tay đi ngồi xuống đầu cậu chảy máu rồi

Uyên Nhi ngơ ngẩn nhưng vẫn làm theo lời Bảo Ngọc ngồi xuống cạnh đó ánh mắt nhìn về phía Bảo Ngọc

Ở một góc của cảng tin Uy Vũ lo lắng muốn điên lên quay sang hét lên với Tuấn Anh

- Buông tay cậu làm cái quái gì thế để tôi đi giúp họ

Nhìn thẳng bạn thân nổi tiếng là lạnh lùng điềm tĩnh nay không khác gì gấu mẹ thấy con bị thương , Tuấn Anh điềm tĩnh lắc đầu

- Đứng im tôi muốn xem Bảo Ngọc sẽ làm gì ...

Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi ngồi xuống rồi mới quay lại dùng ánh mắt sắc bén liếc Thiên Kim lạnh nhạt nói

- Muốn bị đui học ư , cô nghĩ cô là ai đừng tưởng mình là con gái của hiệu trưởng mà muốn làm gì thì làm cô nên nhớ 20 % cổ phần của trường này là do cha tôi nắm giữ

Giận tới tím tái mặt mày Thiên Kim hoảng sợ khi thấy ánh mắt xem thường của mọi người xung quanh , giận dữ che lấp lý trí Thiên Kim dơ tay lên muốn tát Bảo Ngọc nhưng lần này vẫn bị cản lại . Bảo Ngọc ngạc nhiên nhìn Tuấn Anh , anh đang giúp cô sao ?

Thiên Kim nhìn thấy Tuấn Anh và Uy Vũ giọng nói trở nên mềm đi cô tỏ vẻ oan ức khóc lên

- Hai anh tới thật đúng lúc Các anh xem hai đứa nó ... nó bắt nạt em

Nhìn cô gái đang nức nở trước mặt như mọi khi Tuấn Anh sẽ làm cho kẻ đánh cô ta khổ sở nhưng lần này anh chỉ mỉm cười đẩy tay Thiên Kim ra gần giọng

- Cút ...

Căng tin lặng phất không một ai di chuyển hay cử động mọi ánh mắt đều hướng về phía Tuấn Anh , không một ai không biết Thiên Kim và nhóm của cô ta lộng hành như vậy một phần là vì cha cô ta là hiệu trưởng mà quan trọng nhất là cô ta có chỗ dựa vững chắc là Uy Vũ và Tuấn Anh nhưng hiện tại là gì đây Tuấn Anh thì mắt to trừng mắt nhỏ với Thiên Kim còn Uy Vũ thì loay hoay quanh Uyên Nhi như ách chú chó nhỏ trung thành * Kún : từ ngữ của mình ôi tôi bái phục bản thân *

Vừa xấu hổ vừa tức giận Thiên Kim khóc toáng lên chạy đi , Bảo Ngọc ngơ ngác nhìn Tuấn Anh tuy muốn hỏi anh tại sao phải làm vậy nhưng không nói lên lời . Nhớ ra đầu Uyên Nhi chảy máu Bảo Ngọc chạy tới lo lắng hỏi

- Sao rồi cậu có sao không ?

Đờ đẫn lắc đầu Uyên Nhi nhìn Bảo Ngọc ngơ ngẩn hỏi

- Cậu sao lại như vậy ?

Biết cách cư xử khi này của bản thân đã làm Uyên Nhi giật mình Bảo Ngọc cười nói

- Chỉ là mình vút đi vô bọc nhút nhát trở nên mạnh mẽ hơn thôi

Uyên Nhi gật đầu mỉm cười

- Như vậy cũng tốt

Uy Vũ nhìn đầu cô chảy máu thì không kiên nhẫn nổi nữa , anh kéo tay Uyên Nhi trước bao nhiêu ánh mắt Uy Vũ ôm lấy Uyên Nhi bế cô lên . Uyên Nhi đột nhiên hai chân không chạm đất thì hét toáng lên thấy Uy Vũ đang mỉm cười tươi tắn Uyên Nhi tức giận đấm anh liên hồi

- Bỏ xuống anh làm gì thể hả , tôi tự đi được bỏ tôi xuống

Vẫn nụ cười mê người đó Uy Vũ mặc kệ Uyên Nhi dẫy dụa Uy Vũ cười nói

- Ngồi yên đi nếu không anh sẽ ném em xuống đất

Lập tức ngừng dẫy dụa Uyên Nhi khoanh hai tay trước ngực trừng anh một cái rồi quay mặt đi , Uy Vũ cười lớn hai tay bỗng chốc thả lỏng Uyên Nhi cảm nhận người đang dần tụt xuống thì theo bản năng vòng tay ôm lấy cổ Uy Vũ , Hài lòng với hành động đó Uy Vũ tiếp tục bế Uyên Nhi tới phòng y tế ...

Nhìn không khí xung quanh Bảo Ngọc cảm thấy buồn cười tại sao bọn họ phải kinh ngạc tới như vậy chứ ? Tuấn Anh nhìn Bảo Ngọc chăm chú không một giây rời khỏi Bảo Ngọc cảm nhận được điều đó tuy muốn đùa với anh một chút nhưng có lẽ anh sẽ không thích . Nén nổi huyệt hắng trong lòng Bảo Ngọc quay lưng bỏ đi , Chưa đi được mấy bước thì cô đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ kéo lại . Bất ngờ bị kéo lại Bảo Ngọc lui lại ngã vào lòng của Tuấn Anh , cô thắc mắc nhìn anh

- Sao lại kéo em lại ?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ ửng ấy Tuấn Anh nhàu mày không vui nói

- Cô nên đeo kính vào tôi không muốn thấy bộ mặt này của cô

Trái tim như bị bóp chặt tới không thở nổi Bảo Ngọc đẩy anh ra cố đứng thẳng

- Đó là chuyện riêng của em chẳng có liên quan gì tới anh cả

Ánh mắt anh nhìn cô khinh miệt nhếch mép lạnh lùng nói

- Nhưng tôi không muốn cô làm ô uế khuôn mặt xinh đẹp thánh thiện của Bảo Kim

Lời nói như lưỡi dao sắc bén rạch vào tim cô , Bảo Ngọc nén những giọt nước mắt sắp rơi ra mỉm cười với anh

- Nếu không chịu nổi anh hãy hủy hoại nó đi em không kiên đâu

Bỏ lại những lời nói nhẹ nhàng tới bình thần Bảo Ngọc bước qua anh không hề quay đầu lại có , cô muốn anh thấy bộ dáng bất cần của cô muốn anh biết cho dù anh có hận cô tới đâu cô vẫn có thể mỉm cười sống tiếp nhưng ai biết rằng sau cái vẻ ngoài bất cần đó là những giọt nước mắt khi nhìn anh đau khổ những dằn vặt khi đối diện với sự thật rằng bản thân cô chính là thủ phạm đã gián tiếp gây ra đau khổ đó

Phòng y tế

Uyên Nhi ngồi trên giường bệnh ôm đầu chán nản nhìn tên con trai cứ chạy ra chạy vào từ khi dứt cô tới phòng y tế anh cứ như là bị chúng tà vấy hết đi mua nước rồi mua đồ ăn nếu cô nhăn mặt một chút thôi anh sẽ lập tức đi tìm y tá đầu tiên Uyên Nhi còn cảm thấy hả hê vì khiến anh rối rít như vậy nhưng hiện tại cô đã chóng mặt tới điên lên rồi , ôm đầu Uyên Nhi hét lên

- Uy Vũ stop.....

Uy Vũ dừng lại nhìn Uyên Nhi chớp mắt ngây thơ

- Sao vậy ?

Nghe giọng nói ra vẻ bẻ ngoan cái gì bé cũng không có làm của anh Uyên Nhi chắc chắn một điều anh cố ý , cô xa sầm mặt mày

- Anh muốn tôi hoa mắt tới chết sao ngồi xuống

Cố nén để không bật cười thành tiếng Uy Vũ vẻ mặt vô tội nhìn Uyên Nhi

- Là em bảo anh đi đi lại lại mà

Cúi đầu thất vọng Uyên Nhi tự nói mình ngu ngốc đã biết anh là con cáo già gian xảo mà vẫn còn để bản thân bị lừa vào bẫy . Uyên Nhi không còn cách khác đành ngẩng lên đáng thương nhìn anh chấp hai tay lại van nài

- Xin anh ngồi xuống xin anh đấy , anh muốn nhìn tôi chết sao ?

Mỉm cười vui vẻ Uy Vũ ngồi xuống nhìn vết thương đã được băng lại trên đầu Uyên Nhi trong mắt hiện ra một tia lạnh lùng , không ngờ lần này anh đã không tới kịp để ngăn cản Thiên Kim . Nhắc tới cái tên đó khiến sắc mặt anh sầm xuống hai tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm anh nhất định khiến cô ta hối hận .

Nhìn vẻ mặt anh như tảng băng nghìn năm Uyên Nhi đẩy nhẹ vai anh

- Này anh sao thế ?

Thoát khỏi những suy nghĩ khó chịu Uy Vũ buồn bã đưa tay lên sờ nhẹ vào vết thương của Uyên Nhi

- Đau lắm phải không

Đột nhiên anh nghiêm túc như vậy làm cho Uyên Nhi có chút giật mình động tác quan tâm của anh khiến khuôn mặt cô nóng lên Uyên Nhi ngại ngùng lắc đầu , lo lắng và hối hận đan xen khiến tâm trạng anh rối loạn không thể nhìn thấy vẻ mặt hiềm có ấy .

- Hai người đang làm gì thế ?

Không khí đang ngai ngùng gượng gạo tới cực điểm thì một giọng nói lạnh lạnh vọng tới khiến Uyên Nhi giật mình hất tay Uy Vũ ra cúi đầu để mọi người không thấy vẻ mặt mình , Uy Vũ nhú mày nhìn Uyên Nhi tại sao cô lại hất tay anh ra không lẽ cô thực sự ghét anh như vậy ? suy nghĩ này khiến tâm trạng anh xuống thấp tới cực hạn Uy Vũ chán nản đứng dậy đi ra khỏi phòng . Uyên Nhi ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng anh nhưng sao cô lại cảm thấy đau nhói khi nhìn bóng lưng cô đơn buồn bã ấy của anh ?

Phát hiện ra không khí có chút quái dị Bảo Ngọc xua tay trước mặt Uyên Nhi

- Đây cậu đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy ?

Mím cười lắc đầu Uyên Nhi cố xua đi cảm giác khó chịu trong lòng nói với Bảo Ngọc

- Không có gì

Nhìn đôi mắt thất thần của Uyên Nhi , Bảo Ngọc ngồi xuống ghé vào tai bạn nói giọng mờ ám

- Hai người ở trong này mắt anh nhìn mắt em mà còn nói là không có gì ?

Uyên Nhi trừng mắt nhìn Bảo Ngọc hét lên

- Làm gì có chứ

Bảo Ngọc cười một tiếng chỉ vào má Uyên Nhi

- Đồ rồi ...

Ôm lấy khuôn mặt nóng rực lên vì gương Uyên Nhi đấu tranh tư tưởng “ Mình đang xấu hổ sao ? vì Bảo Ngọc nói mình là bạn gái Uy Vũ sao ? rốt cuộc mình bị làm sao thế này , tại sao thấy hân hoan thì lại đau lòng khi bị người khác ghép đôi với hân mình lại không hề cảm thấy chán ghét ? oh no mình bị sao vậy nè ...”

END CHƯƠNG 8

9. Chương 9

Chương 9

Trời sẩm tối cơn mưa nặng hạt rơi mãi không ngừng nghỉ Uy Vũ ngồi trên lan can dựa đầu vào chiếc cột nhắm mắt nghỉ ngơi , những hạt mưa lạnh giá tạt vào mặt khiến anh bình tĩnh nhớ lại thái độ của Uyên Nhi lúc chiều anh lại không thoải mái cho dù biết rằng bản thân đã từng làm những chuyện đáng ghét nhưng Uy Vũ không ngờ Uyên Nhi lại ghét anh tới như vậy . Đang suy nghĩ vẩn vơ đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai khiến Uy Vũ giật mình quay lại , Tuấn Anh buông tay nhìn Uy Vũ cười hỏi

- Cãi nhau với nàng à ?

Mím môi thật chặt Uy Vũ mết mồm lên tiếng

- Cậu nói đi sao con gái lại khó hiểu như thế ?

Nhìn không được cười lớn Tuấn Anh gục đầu xuống cười không ngừng , Uy Vũ nhú mày không vui một lát sau anh như nhớ ra gì đó vỗ vai Tuấn Anh

- Đây cậu thấy Bảo Ngọc hôm nay có lạ không ?

Câu hỏi bất ngờ khiến Tuấn Anh ngừng cười khuôn mặt đánh lại ánh mắt nhìn về phía xa

- Cho dù có thay đổi thế nào cô ta vẫn là kẻ giết người ...

Mưa rơi không dứt gió lạnh thổi qua khiến Uy Vũ rùng mình anh tự hỏi mình đang lạnh vì cơn gió khi này hay vì sự lạnh giá trong lời nói của Tuấn Anh ?

Bình minh dần hé rạng bầu trời vẫn đọng lại chút âm u từ trận mưa to tối qua Uyên Nhi chỉnh lại đồng phục nhìn chính mình trong gương đôi mắt thâm đen như con gấu trúc thì mặt mày lại ỉu xiu đêm qua cô lại mất ngủ , không biết tại sao chỉ cần chợp mắt hình ảnh Uy Vũ buồn bã bỏ đi lại hiện ra khiến ngực cô lại nhói đau . Nhưng tại sao lại như vậy ? cô cũng không biết nữa từ nhỏ đã là đứa trẻ vô lo vô nghĩ nhưng từ khi Uy Vũ xuất hiện mọi thứ đã thay đổi , thay đổi tới mức cô không thể nào kiểm soát được cảm xúc của bản thân nữa Uyên Nhi không biết mình đang bị làm sao nữa nếu gặp anh thì luôm cãi nhau nhưng không gặp anh cô lại thấy nhớ thở dài một hơi vuốt lại mái tóc Uyên Nhi với lấy cặp sách bước ra khỏi phòng . Đến lớp học Uyên Nhi chạy tới chỗ Bảo Ngọc ngồi xuống . Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi mọi ngày tới lớp sẽ cười đến híp cả mắt nay mặt lại xị xuống thì quan tâm hỏi

- Cậu mệt à ?

Lắc đầu buồn bã Uyên Nhi gục đầu xuống bàn im lặng không trả lời , Bảo Ngọc nhận ra sự khác lạ của cô bạn cho nên cũng không hỏi gì thêm . Một lúc sau Uyên Nhi đột nhiên bật dậy hỏi Bảo Ngọc

- Này mình muốn hỏi cậu nếu cậu rơi vào trường hợp là cậu có một người bạn rất đáng ghét lúc nào cũng muốn gây sự với cậu nhưng vào những lúc quan trọng người đó sẽ cứu cậu , tuy rằng cậu rất ghét người đó nhưng khi thấy anh ta buồn cậu cũng sẽ buồn thấy anh ta bị thương cũng sẽ đau khi không gặp nhau lại thấy có chút nhớ ...

Bảo Ngọc xoa cằm

- Vậy là mình đã thích người đó rồi

Thích ... Uyên Nhi đơ người một lát rồi bật cười ha hả

- Ha ha thích ư ha ha

Nhìn Uyên Nhi cười đến vui vẻ Bảo Ngọc ngây người lấy ngón tay chọc chọc vào người Uyên Nhi tò mò nói

- Này sao cậu lại cười

Uyên Nhi cố nín cười nhìn Bảo Ngọc còn đang ngơ ngác nói

- Người mình ví dụ trong câu hỏi khi này là Uy Vũ và người có cảm giác kì lạ kia chính là mình , cậu nghĩ mình có khả năng thích anh ta sao ?

Gật gù coi như đã hiểu bỗng nhiên như nhớ ra gì đó Bảo Ngọc mở to mắt thốt lên

- Cậu cậu cậu đang nói về anh Uy Vũ sao ?

Uyên Nhi kéo Bảo Ngọc xuống đưa ngón tay lên môi

- Xuyết nói nhỏ thôi , đúng mình nói về anh ta nhưng mình không đời nào lại đi thích kẻ kiêu ngạo như vậy đâu

Bảo Ngọc gật đầu ngồi xuống hai người bỏ qua câu chuyện đang nói bàn tán về chuyện khác Uyên Nhi vui vẻ cười đùa không hề biết rằng phía sau cánh cửa sổ bên cạnh chỗ hai cô ngồi có một bóng dáng cao lớn đang hoàn toàn sụp đổ khi nghe những lời nói tưởng như vô tình vừa rồi ...

Một ngày mới lại bắt đầu nhưng hôm nay có chút đặc biệt , hôm nay là giảng sinh quan trọng hơn nữa là giảng sinh đầu tiên Uyên Nhi không ở cùng cha mẹ . Uyên Nhi dậy từ sớm kéo Bảo Ngọc đi khắp nơi để mua quà cho bạn học đi qua một cửa hiệu đồ nam nhìn thấy chiếc áo khoác màu đen nam tính Uyên Nhi lập tức đứng lại nhìn chăm chăm vào chiếc áo đó một lát sau cô đẩy cửa bước vào trong , Bảo Ngọc đi một đoạn không thấy Uyên Nhi thì lo lắng quay lại tìm đi một đoạn xa cũng không thấy bóng dáng Uyên Nhi Bảo Ngọc sợ hãi lấy điện thoại từ túi sách ra bấm số của Uyên Nhi chuông vừa reo đã có người bắt máy cô lo lắng hỏi

- Uyên Nhi cậu đang ở đâu ?

Uyên Nhi mua được món đồ vừa ý vui vẻ cười nói

- Mình đang ở cửa hàng quần áo

Thở dài yên tâm Bảo Ngọc vuốt trái tim đang đập dữ dội trong lồng ngực

- Cậu làm mình sợ quá đi mình còn tưởng cậu bị mẹ mình bắt đi rồi

Uyên Nhi cười lớn an ủi bạn thân đang lo lắng

- Mình là Uyên Nhi mà ai có thể hại mình được chứ ? à mình còn phải đi vài nơi nữa cậu quay lại kí túc trước đi nha

Uyên Nhi vừa nói chuyện điện thoại vừa xem quần áo vừa nhìn thấy một chiếc váy màu trắng thuần khiết mắt cô sáng lên ghé vào điện thoại nói với Bảo Ngọc

- Thôi nha mình phải đi rồi tối nay gặp lại

Cúp máy Uyên Nhi chạy tới cầm lấy chiếc váy đó nhưng có một bàn tay khác lại suất hiện tóm lấy chiếc váy xinh đẹp kia , Uyên Nhi tức giận ngẩng mặt lên hét

- Buông tay nó là của tôi

Cô gái trước mặt thấy Uyên Nhi thì hừ một tiếng kéo chiếc váy về phía mình hét lại

- Của tôi cô định ăn cướp hả là tôi thấy nó trước

Ngạc nhiên khi thấy Thiên Kim nhưng Uyên Nhi không phải là người hiền lành gì cô kéo mạnh chiếc váy về phía mình

- Đây tôi là người vào cửa hàng này trước thấy chiếc váy này trước nếu không phải vì tôi nghe điện thoại thì tôi đã mua được nó rồi

Nở nụ cười khinh địch Thiên Kim giằng mạnh lấy chiếc váy gần giọng

- Cút nó là của tao nếu mày không muốn gặp rắc rối thì cút đi

Nhân viên cửa hàng nghe thấy có tiếng cãi vã chạy tới thì thấy hai cô gái chừng 14 , 15 tuổi đang tranh nhau một chiếc váy kiểu dáng rất bình thường thấy có nguy cơ xảy ra đánh nhau cô nhân viên chạy tới nói với hai cô

- Hai em đừng cãi nhau nữa

Thiên Kim quay lại nhìn cô nhân viên cửa hàng bằng ánh mắt khinh thường

- Chị là cái quái gì mà dám nói vậy với tôi ?

Uyên Nhi thấy thái độ của Thiên Kim như vậy thì thở dài nhìn cô nhân viên cười nói

- Xin lỗi đã kinh động tới mọi người rồi

Cô nhân viên thấy Uyên Nhi lễ phép như vậy lại nhìn Thiên Kim cao ngạo chua ngoa thì ghé vào tai Uyên Nhi nói nhỏ

- Có một chiếc váy chưa được bày bán rất đẹp chị sẽ cho em xem

Kiên trì nắm lấy chiếc váy trong tay giật mạnh về phía mình Uyên Nhi lắc lư cái đầu nói

- Em thích chiếc này cơ

Thiên Kim cũng không vừa giật mạnh chiếc váy về phía mình hét lên

- Cô điên sao nó là của tôi

Cô nhân viên tinh mắt nhìn chiếc váy kia đã bị rách có lẽ vì bị kéo quá nhiều , cô nói thầm với Uyên Nhi

- Chiếc váy em đang cầm bị rách rồi để chị đưa em đi xem đảm bảo đẹp hơn chiếc váy rách này

Uyên Nhi nghe vậy bàn tay đang gắng sức kéo bỗng nhiên buông lỏng Thiên Kim đang dùng sức đột nhiên chiếc váy bị Uyên Nhi buông ra thì mất đi trong lượng ngã ngồi xuống sàn . Uyên Nhi nhìn Thiên Kim cười hì hì nói

- Nhưng cho chị nhưng tôi bảo nè đáng vẻ của chị ừm ... nói thế nào nhỉ không hợp với chiếc váy ngây thơ thuần khiết này

Sau đó Uyên Nhi cười tủm tỉm bỏ lại Thiên Kim đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi đi , vào tới kho hàng cô nhân viên lấy cho Uyên Nhi xem chiếc váy mới . Vừa nhìn một cái đã ngây người , chiếc váy này có hai màu hồng và trắng , và một chiếc váy vai chéo trên vai của mỗi chiếc được đính một bông hoa hồng cùng màu những hạt pha lê lấp lánh được đính trên ngực áo khiến chiếc váy càng trở nên đẹp mắt Uyên Nhi hét lên một tiếng ôm trầm lấy cô nhân viên bán hàng kích động nói

- Em lấy cả hai chiếc mau gói vào cho em kéo bà chẳng kia lại suất hiện nữa ...

Bước ra khỏi cửa hàng với tâm trạng phấn phới Uyên Nhi nhìn những món đồ mình mua được đột nhiên chiếc áo khoác khiến cô mê mẩn đập vào mắt Uyên Nhi mới giật mình

- Thì ra mình mua là vì thấy Uy Vũ mặc nhất định sẽ đẹp ...

Trên con đường vắng vẻ Bảo Ngọc thong thả bước đi nhìn bên đường có những đứa bé được cha mẹ nắm tay đi dạo sự ngưỡng mộ cùng ghen tỵ khiến Bảo Ngọc đau đớn , từ khi còn nhỏ mẹ cô đã qua đời ngoài chị gái và cha thì Bảo Ngọc không có ai khác nhưng cha luôn bận rộn với công việc nên rất ít khi họ ở cùng nhau vì vậy từ nhỏ tới lớn người nắm tay cô chỉ có chị gái Bảo Kim từ khi chị mất cô không còn biết cái gì gọi là hạnh phúc nữa cha trách cô vì khiến chị bị tai nạn mọi người xa lánh vì nghĩ cô là điềm gở khi cô sinh ra chưa được bao lâu mẹ cô mất khi lớn lên thì chị gái cũng vì cô mà qua đời . Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Bảo Ngọc run rẩy cô dùng hai cánh tay ôm lấy chính mình cố nén dòng nước mắt sắp chảy ra , cúi đầu nhìn những chiếc lá khô cô đơn nằm trên mặt đất Bảo Ngọc cảm thấy cô chính là một chiếc lá cô đơn bỗng nhiên cô va vào một ai đó , cúi đầu nói xin lỗi rồi ngẩng mặt lên . Nhìn người đối diện ánh mắt Bảo Ngọc chợt tối sầm , là Tuấn Anh

Không muốn nghe những lời tàn nhẫn của anh vào lúc này cô bước qua anh muốn bỏ đi nhưng chưa đi được mấy bước thì cánh tay chợt bị kéo lại , kinh ngạc quay lại nhìn Tuấn Anh , ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như vậy nhưng lời nói thì khiến người ta kinh hãi

- Đi đâu vậy em yêu ?

Bảo Ngọc nhìn anh đến ngơ ngẩn , anh đang làm trò gì vậy ?

Bỗng xung quanh lao xao những tiếng rì rào thất vọng

- Thì ra là có bạn gái rồi

Một giọng nữ khác vang lên

- Đẹp thế kia lại là học sinh của trường quý tộc nữa chúng ta chắc không có cơ hội rồi

Nghe những lời nói đó Bảo Ngọc bắt đầu hiểu ra Tuấn Anh đang làm gì , nếu như là người khác làm thế này với mình cô sẽ tát cho kẻ đó một phát vào mặt nhưng vì là anh nên cô chỉ có thể chịu đựng bị lợi dụng vì cô nợ anh hơn nữa món nợ này dù có chết cô cũng không trả nổi ...

Bóng dáng đám con xa dần Tuấn Anh lập tức hất cánh tay Bảo Ngọc ra , Bảo Ngọc bị sức mạnh của anh làm cho lui lại vài bước nhưng cô cũng không nói gì chỉ mỉm cười rồi xoay người rồi đi . Nhìn bóng dáng bình thản bất cần của Bảo Ngọc , Tuấn Anh chợt nhớ tới những lời Bảo Kim từng nói

- Lúc Bảo Ngọc đau đớn nhất cũng là lúc nó tỏ thái độ bình thản nhất vì vậy đừng phán xét Bảo Ngọc vì vẻ bề ngoài ...

Nhìn lại bóng dáng đang kiên cường bước đi không quay đầu lại Tuấn Anh tự nói với chính mình không cần thương cảm với cô gái đó không cần ...

Trên đường quay về kí túc xá Uyên Nhi đang tung tăng vui vẻ thì nhìn thấy một cái bánh bao chiều ặc là khuôn mặt nhão nhọt của Uy Vũ * __ = * Uyên Nhi ngạc nhiên há hốc mồm Uy Vũ mà cũng có vẻ mặt này sao ? Sự tò mò thôi thúc , Uyên Nhi đến gần Uy Vũ vỗ mạnh vai anh cười vui vẻ nói

- Làm gì mà mặt như cái bánh đa nhúng nước thế ?

Nhìn khuôn mặt quen thuộc nụ cười cũng quen thuộc tâm trạng Uy Vũ bắt đầu khá lên nhưng rồi lại trầm xuống , anh ngoảnh mặt đi không trả lời .

Uyên Nhi thấy Uy Vũ không trả lời mà ngoảnh mặt đi thì có chút không vui dậm chân xuống đất quát

- Trịnh Uy Vũ anh lại dám không để ý tới tôi ?

Nghe thấy tiếng rống kinh hoàng Uy Vũ giật mình quay lại nhìn dáng vẻ hai tay chống hông mắt rực lửa miệng thì chu ra ước chừng có thể treo cả cân thịt lên đó thì phì một tiếng ,

Uyên Nhi đã giận nay còn giận hơn lại còn dám cười ? Cô tức giận lôi hộp quà đã chuẩn bị cho anh ở trong túi ra ném vào người Uy Vũ quát lên

- Quà của anh đây tôi chỉ muốn tặng quà cho anh thôi sao lại không để ý tới tôi chứ ? tôi ghét anh ghét anh nhất

Nói xong cô giận dữ bỏ đi để lại Uy Vũ ôm chiếc hộp tình xảo nhìn bóng dáng xinh đẹp bước đi , bóng cô khuất dần anh mới hoàn hồn . Mở chiếc hộp trong tay ra nhìn Uy Vũ nhìn thấy một tấm thiệp màu hồng đáng yêu , tò mò mở tấm thiệp một dòng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp hiện ra “ Uy Vũ cảm ơn vì những khi tôi cần anh luôn xuất hiện , thực ra anh cũng không có đáng ghét lắm nhỉ ^__^ Merry Christmas “ Tấm trạng buồn bã chán nản mấy hôm nay như được giải tỏa Uy Vũ vui vẻ nở một nụ cười khiến những nữ sinh đi qua phải dừng lại ngắm nhìn ...

END CHƯƠNG 9

10. Chương 10

Chương 10

Đường phố nhộn nhịp vui vẻ những cây thông cao lớn treo đầy những chiếc đèn neon cùng những vật trang trí xinh đẹp , con đường tràn ngập niềm vui tiếng cười nhưng lẫn trong niềm vui đó có một cô gái nhỏ mặt xị xuống hai mày nhíu lại đi trên đường . Uyên Nhi bực bội dậm chân “ anh ta là cái thá gì chứ lại còn dám không để ý đến mình ? hừ mặc anh ta đi bực bội “ kéo chiếc khăn quàng cổ lên cao Uyên Nhi mang theo tâm trạng khó chịu không vui quay về ký túc xá .

Về đến nơi vừa mở cửa đã không thấy ai Uyên Nhi cảm thấy lạ không phải Bảo Ngọc về trước cô sao ? sao tới giờ này còn ở bên ngoài chứ ? Lo lắng lấy điện thoại gọi cho Bảo Ngọc nhưng mãi mới có người nhắc máy khiến Uyên Nhi lo lắng tới xuất mồ hôi ,

- Alo Uyên Nhi hả ?

Bảo Ngọc có vẻ đang rất vui giọng nói còn mang theo ý cười vang lên cho dù qua điện thoại Uyên Nhi cũng có thể cảm nhận được sự vui vẻ ấy, thở dài nhẹ nhõm Uyên Nhi lập tức hỏi

- Cậu đang ở đâu đấy ?

Tiếng ồn ào khiến Bảo Ngọc không nghe rõ câu hỏi của Uyên Nhi cô lấy ngón tay bịt tai lại nhưng không có tác dụng bèn ngắt máy nhắn tin .

Đột nhiên điện thoại ngắt kết nối khiến Uyên Nhi lại bắt đầu lo lắng , đang lúc cô muốn gọi lại thì chuông báo tin nhắn reo vang , là từ Bảo Ngọc

“ Mình đang ở ngoài phố vì ồn ào nên ngắt máy cậu cứ ở ký túc đợi mình , mình sẽ về trong vòng 1 tiếng nữa ... Yêu cậu Bảo Ngọc ^^ “

Mỉm cười an tâm Uyên Nhi mang túi đồ để lên bàn rồi nằm xuống giường nghỉ ngơi ...

Tâm trạng vui vẻ sung sướng quay về ký túc xá , vừa vào phòng Uy Vũ đã nhìn thấy khuôn mặt trầm tư xám xịt của Tuấn Anh . Bước tới gần vỗ vai thẳng bạn tươi cười hỏi

- Ê buồn thế , không chuẩn bị đi dự tiệc à ?

Trùng mắt nhìn nụ cười quái dị trước mặt Tuấn Anh quên luôn suy nghĩ rồi ren của bản thân đặt mọi sự chú ý trên nụ cười bất thường của Uy Vũ , sao lại cười không phải đang nhào nhoét ra như cái bánh đa nhúng nước sao ?

Thấy Tuấn Anh mắt trùng lớn Uy Vũ cũng hiểu đôi chút lại cười ha hả đi vào phòng tắm để lại thằng bạn đang ngớ ngẩn ...

Trời ngả về chiều , tuy hôm nay không mưa nhưng vẫn rất lạnh Uyên Nhi vội mình vào chăn bong ầm áp ngủ một giấc ngon lành . Bỗng nhiên tiếng mở cửa khiến cô thức giấc Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi đang mắt nhắm mắt mở thì cười nói

- Đánh thức cậu sao ?

Uyên Nhi dụi dụi mắt lắc đầu giọng nói vẫn còn ngái ngủ

- Không có

Vươn tay lên cho đỡ mỏi cô mỉm cười nhìn Bảo Ngọc

- Cậu đi đâu vậy mình chờ lâu quá nên ngủ quên luôn

Bảo Ngọc mỉm cười lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhung màu hồng đẹp mắt đưa cho Uyên Nhi

- Quà của cậu nè mở đi

Uyên Nhi cầm lấy chiếc hộp vui vẻ mở ra , thứ bên trong khiến cô phải thốt lên

- Oa đẹp quá

Bên trong chiếc hộp là một sợi dây chuyền mặt dây là dòng chữ Uyên Nhi bên trên chữ I là một dấu hình trái tim bằng đá lấp lánh rất đẹp , Bảo Ngọc thấy mừng vì Uyên Nhi thích cô nói với bạn

- Cậu lật mặt dây chuyền lại đi

Uyên Nhi mỉm cười cúi xuống lật mặt dây lại chỉ thấy trên đó khắc ba chữ cái là BFF (*) Nhìn ba chữ cái đầy ý nghĩa được khắc phía sau chiếc mặt dây chuyền Uyên Nhi cảm động chảy nước mắt nhào đến ôm lấy Bảo Ngọc vừa khóc vừa cười nói

- Cảm ơn cậu

Đưa hai tay ra ôm lại Uyên Nhi Bảo Ngọc mỉm cười

- Chúng ta là bạn mà

Uyên Nhi buông ra gật đầu , Bảo Ngọc lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt Uyên Nhi cười nói

- Mình cũng có một sợi dây chuyền như vậy , cậu hãy coi đây là vật đính ước cho tình bạn của chúng ta được không .

Uyên Nhi im lặng gật đầu . Bảo Ngọc lấy ra một sợi dây khác rồi hai người giúp nhau đeo lên cổ .

Rồi thời gian bữa tiệc tới gần cũng tới không khí của kỷ túc xá nữ vui vẻ nhộn nhịp những cô gái đang trang điểm thử đồ khiến Kỷ túc vốn có nội quy giữ chặt tự nay ồn ào vui vẻ .

Sau khi ăn xong bữa tối Uyên Nhi mới hỏi Bảo Ngọc

- Cậu chuẩn bị cho bữa tiệc chưa ?

Bảo Ngọc lúc này bất chợt nhớ ra gì đó thốt lên

- Thôi xong rồi mình quên mất làm sao đây

Uyên Nhi mỉm cười vỗ vai Bảo Ngọc

- Không sao đâu còn gần ba tiếng nữa đi theo mình

Nói đoạn cô kéo tay Bảo Ngọc đi ra khỏi kỷ túc xá ...

Kỷ túc xá nam

Không khí sôi động vui vẻ chuẩn bị chào đón một giảng sinh an lành kỷ túc xá nam cũng nhộn nhịp không kém những chàng trai mới lớn ngày thường tới chải đầu cũng lười nhay lại bưng bưng phần khởi đứng trước gương ngắm vuốt hồi lâu .

Uy Vũ cũng không ngoại lệ , anh thử hết bộ này đến bộ khác nhưng cũng không hài lòng . Tuấn Anh đã thay đồ xong ngồi một góc nhìn thẳng bạn đi qua đi lại thử hết bộ này bộ khác tới hoa mắt thì cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay rồi ngẩng lên nhìn Uy Vũ điều cốt

- Đại thiếu gia cậu thử đồ hơn một tiếng rồi mà không thấy bộ nào phù hợp sao ?

Nhíu mày nhìn Tuấn Anh qua tấm gương lớn Uy Vũ nói

- Đi trước đi tôi tới sau

Tuấn Anh nhún vai đứng dậy với lấy bong hoa cài áo trên bàn đi ra cửa .

Uy Vũ nhìn chính mình trong gương lúc này mới mỉm cười hài lòng mái tóc màu nâu hạt dẻ được chải gọn gàng mái chéo che đi cái chán cao bướng bỉnh , chiếc áo sơ mi đen để hở phần cổ khá rộng cùng chiếc áo vest được khoác bên ngoài , chiếc quần màu trắng bó sát cùng bộ nhìn anh đúng tiêu chuẩn là một bạch mã hoàng tử . Hài lòng nhìn chính mình trong gương Uy Vũ cầm hộp đựng hoa cài áo trên bàn đi ra ngoài ...

Xe taxi chạy một lát thì dừng lại ở một studio ảnh Bảo Ngọc thắc mắc hỏi Uyên Nhi

- Sao lại tới đây ?

Uyên Nhi chỉ cười không nói gì kéo Bảo Ngọc vào trong

Sự tráng lệ bên trong khiến Bảo Ngọc sửng sốt , Uyên Nhi thì dường như đã quá quen thuộc vừa vào liền chạy vào trong . Một lát sau cô đi cùng một cô gái rất xinh đẹp quay lại chỗ Bảo Ngọc , Uyên Nhi kéo tay Bảo Ngọc giới thiệu

- Đây là Ella chị họ của mình

Rồi cô quay về phía Ella cười tí mắt nói

- Đây là Bảo Ngọc room mate của em

Ella là một cô gái xinh đẹp cô được sinh ra bởi cha là người Việt và mẹ là người Anh nên cô thừa hưởng một nửa nét đẹp dịu dàng của phương đông và một nửa nét đẹp quyến rũ của phương tây . Ella Dịu dàng mỉm cười với Bảo Ngọc chào hỏi

- Chào em chị là Ella

Bảo Ngọc mỉm cười đáp lại

- Dạ em là Bảo Ngọc .

Ella thấy rõ vẻ ngại ngùng đó nên cũng không nói thêm gì nữa cô quay lại nói với trợ lí của mình

- Giúp Bảo Ngọc thay đồ và trang điểm

Sau đó cô quay về phía Uyên Nhi đang bồng bồng phấn khởi cười nói

- Còn em để chị

Gật đầu vui vẻ Uyên Nhi ghé vào tai Bảo Ngọc nói nhỏ

- Đừng ngại chị ấy tốt lắm

Bảo Ngọc gật đầu xuống ghế để cho chuyên viên làm việc .

20 Phút sau ...

Nhìn chính mình trong gương Bảo Ngọc mới cảm nhận được bản thân cô thật ra cũng rất xinh đẹp , mái tóc ngày thường luôn xõa dài thẳng tắp nay được uốn xoăn thành những lọn to thả xuôi theo hai bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài chiếc váy trắng thuần khiết ôm sát lấy người không phần vai lộ ra tuy không chút hở hang nhưng lại mang một vẻ đẹp thần bí , ngắm mình trong gương Bảo Ngọc cảm thấy đây chỉ là giấc mơ khi tỉnh dậy cô sẽ lại như thường ngày đơn giản tới nhàm chán . Nhưng tiếng gọi của Uyên Nhi cùng một bàn tay đập lên vai khiến cô loạng choạng xuyt té đã cho Bảo Ngọc biết đây nhất định không phải là mơ vì đau quá ...

Uyên Nhi mỉm cười xinh đẹp xoay một vòng trước mặt Bảo Ngọc vui vẻ hỏi

- Thế nào ? đẹp chứ ?

Bảo Ngọc cười tươi nhìn bạn thân từ đầu tới chân rồi lại nhìn mình nói

- Chiếc váy của chúng ta giống nhau quá

Uyên Nhi gật đầu cười nói

- Nó vốn dĩ là giống hệt nhau mà nhưng mình không thích váy dài rất khó để đi và chạy nên đã nhờ chị Ella xinh đẹp của chúng ta sửa lại thành váy ngắn đườn nhiên vật trang trí và những nơi quan trọng vẫn được giữ nguyên

Hiểu ra Bảo Ngọc gật đầu nhưng rồi lại nhíu mày nhắc chiếc váy dài của mình lên nhìn Uyên Nhi

- Vậy sao mình lại mặc váy dài mình cũng cần đi và chạy mà ?

Đi tới bên chiếc gương Uyên Nhi mới quay lại giơ ngón tay lên lắc lắc

- No cậu là đại diện cho vẻ đẹp ngây thơ trong sáng dịu dàng thủy mị nên phải mặc váy dài , còn mình

Quay lại với chiếc gương chỉnh lại mái tóc dài xoăn xinh đẹp Uyên Nhi cười tinh nghịch nháy mắt nói

- Mình đại diện cho vẻ tinh nghịch năng động nên mình mặc váy ngắn với lại mình mà mặc váy dài thì sẽ sảy ra án mạng đó

Phì cười vì giọng điệu nghiêm trọng hóa vấn đề của Uyên Nhi , Bảo Ngọc hỏi

- Sao lại sảy ra án mạng ?

Thở dài buồn bã Uyên Nhi cúi đầu lặng lẽ kể lại quá khứ đau thương của bản thân

- Là trong một bữa tiệc cách đây không lâu trước khi mình nhập học , mình đã mặc một chiếc váy dài rất đẹp nhưng vì không cẩn thận mình đã bị té ngã và đã khiến cho mấy nhân viên phục vụ bị chẹo chân , mảnh cốc vỡ đâm vào tay vv ...

Phì một tiếng Bảo Ngọc bịt miệng cười lớn

- Ha ha Uyên Nhi không ngờ cậu lại đáng yêu như vậy

Bầu môi Uyên Nhi nhìn đồng hồ treo tường đột nhiên thét lên

- Chị Ella đi thôi bọn em muộn rồi

Ella từ trên tầng chạy xuống nhìn cô em họ bé nhỏ chân đi giày cao gót đang chạy loạn thì lo lắng giơ tay lên quát

- Stop không được chạy đi từ từ nhẹ nhàng nào em là con gái đấy làm ơn dịu dàng chút được không ?

Lại bĩu môi Uyên Nhi kéo tay Bảo Ngọc từ từ nhẹ nhàng đi ra ngoài ...

Phòng tổ chức tiệc được đặt tại một khách sạn sáu sao sang trọng , phòng tiệc được trang trí nổi bật chính giữa là sân khấu đặt một cây thông lớn chằng đầy đèn neon sáng lấp lánh . Uy Vũ nhìn những cô gái ăn mặc sắc sảo đi qua đi lại liếc mắt đưa tình với mình và tên bạn thân bên cạnh đến chóng mặt đầy đầy Tuấn Anh nói

- Ra ngoài chút không?

Tuấn Anh gật gật đầu đồng tình thực ra anh cũng cảm thấy trong này ngột ngạt chết đi được ý , Uy Vũ và Tuấn Anh đứng dậy đi ra ngoài , ngồi ở chiếc ghế bên ngoài phòng tiệc Uy Vũ không kìm nổi liếc mắt nhìn phía cửa thang máy tìm kiếm bóng dáng quen thuộc . Sao đến giờ cô còn chưa tới ? không thể là sẽ không tới chứ vậy anh ăn mặc như vậy không phải vô ích sao ? Phát hiện ra vẻ khác thường của Uy Vũ , Tuấn Anh liếc mắt nhìn đồng hồ bất ngờ nói

- Còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu mà lo lắng gì chứ ?

Đánh chết cũng không thừa nhận Uy Vũ phản kháng

- Chờ ai đâu chứ ?

Cười tinh quái Tuấn Anh hạ giọng

- Ừ không chờ ai ...

Từ sau khi Tuấn Anh nói xong câu đó bầu không khí trở nên im lặng , rồi một tiếng “ Ting “ phát ra từ phía thang máy khiến hai người chú ý . Cửa thang máy mở ra một cô gái xinh đẹp như nàng tiên bước ra từ truyện cổ tích bước ra , là Uyên Nhi .. Uy Vũ nhìn tới ngậy người chưa hết lại một cô gái nữa bước ra mang theo vẻ đẹp dịu dàng thuần khiết Bảo Ngọc một tay túm lấy váy rồi quay lại nói với Ella

- Cảm ơn chị nhiều

Ella cũng đi ra nhìn hai cô gái trước mặt từ đầu tới chân hài lòng gật đầu

- Không uống công sức của chị , hai em đẹp lắm nhớ chụp ảnh rồi gửi cho chị nha

Uyên Nhi nháy mắt cười tinh nghịch

- Nhất định mà

Ba người đang nói chuyện vui vẻ thì một giọng nói chua ngoa chen vào

- Lại thêm hai con bé lợ lem bẩn thỉu

Uyên Nhi nhíu mày quay lại nhìn Thiên Kim

- Chị ăn nói cho cẩn thận đấy

Thiên Kim giả bộ ôm ngực giọng hoảng hốt

- Ôi là đang dọa dẫm sao ?

Ella nghe giọng nói này có chút quen thuộc thì kéo tay Uyên Nhi tiến lên phía trước nói

- Ồ thì ra là tiểu thư Thiên Kim

Thiên Kim vênh mặt

- Chị là ai ?

Mỉm cười lạnh lùng Ella cầm điện thoại bấm số sau đó lưu loát nói

- Hủy bỏ toàn bộ những buổi trị liệu cùng làm đẹp của khách hàng Thiên Kim cho tôi

Sau đó cô cúp máy , Thiên Kim trừng mắt nhìn Ella

- Chị vừa làm gì vậy ?

Ella chỉ nói

- Đừng động tới Uyên Nhi nếu như cô vẫn muốn cha mình là hiệu trưởng lần này là tôi cảnh cáo nếu còn lần sau đừng trách Ella tôi đây vô tình

Đoàng như một tiếng sét vang lên khiến Thiên Kim đơ người , “ Ella không phải là bà chủ của thẩm mỹ viện Eve Ella sao ? vậy cô ta vừa hủy tất cả đặt hàng của mình trong hai năm tới sao ? “

Không thèm thưởng thức dáng vẻ hoảng sợ của Thiên Kim , Ella xoay người vuốt má Uyên Nhi nói

- Nếu nhỏ này còn bắt nạt hay gây khó dễ cho bọn em cứ gọi chị ok , bây giờ chị đi gặp đối tác đây bye bye
Uyên Nhi tươi cười vẫy tay

- Bye bye

Bóng dáng Ella khuất dần Uyên Nhi nhìn Thiên Kim hứ một tiếng rồi kéo Bảo Ngọc bỏ đi .

Uy Vũ và Tuấn Anh chứng kiến mọi chuyện nhìn nhau lắc đầu , Uyên Nhi đi tới cửa nhìn thấy Uy Vũ thì lại tức giận lườm anh một cái muốn bước qua

Bảo Ngọc thấy Tuấn Anh thì ngại ngùng cúi đầu mặc kệ cho Uyên Nhi kéo đi . Tuấn Anh giả bộ thờ ơ quay đi chỗ khác nhưng anh cảm thấy rất ấn tượng về Bảo Ngọc trong tối nay

Nhìn dáng vẻ của Uyên Nhi , Uy Vũ biết cô còn đang tức giận chuyện lúc chiều anh nói với Tuấn Anh

- Cậu và Bảo Ngọc vào trong đi tôi và Uyên Nhi có chuyện cần giải quyết

Uyên Nhi lập tức phản bác

- Không có gì để nói hết

Rồi cô muốn bước qua bức tường thịt là anh đi vào trong nhưng Uy Vũ lại túm lấy tay Uyên Nhi kéo cô về phía sau khiến cô không đi tiếp được nữa anh nháy mắt với Tuấn Anh

- Hộ tôi chút nha để ý Bảo Ngọc một lát đừng để cô ấy xảy ra chuyện chút nữa chúng tôi quay lại

Tuấn Anh không do dự gật đầu Kéo Bảo Ngọc đang cúi đầu đi vào trong phòng tiệc , Bảo Ngọc giật mình quay lại nhìn Uyên Nhi chỉ thấy cô ấy đang ra sức vùng vẫy nhưng cũng không thoát ra khỏi Uy Vũ được ...

Uyên Nhi hét toáng lên vừa vùng vẫy vừa đánh Uy Vũ

- Buông tay ra anh bị điên hả để tôi vào trong

Hết cách Uy Vũ đành hăm dọa

- Còn hét nữa anh sẽ bế em lên đấy

Nhìn xung quanh mọi người đều nhìn mình người thì ngưỡng mộ kẻ thì tròng mắt Uyên Nhi ngại ngùng không biết dấu mặt vào đâu đành ngậm ngùi cúi xuống để Uy Vũ kéo đi ...

Thấy cô không nháo loạn nữa Uy Vũ mỉm cười vui vẻ tiếp tục lời cô ra bên ngoài ...

END CHƯƠNG 10

(*) Kún : BFF là gì chắc ai cũng biết nhưng đề phòng có một số bạn không hiểu nên mình vẫn giải thích nhá ...

BFF :

11. Chương 11

Chương 11

Cuối tháng 12 thời tiết lạnh giá từng cơn gió lạnh buốt thổi qua khiến Uyên Nhi run rẩy cô dùng hai cánh tay nhỏ bé yếu ớt ôm lấy chính mình bắn ánh mắt hung ác về phía Uy Vũ hét lên

- Lôi tôi ra đây làm gì hả ?

Thấy Uyên Nhi run rẩy vì lạnh Uy Vũ nhún mào cởi áo vest ra khoác lên người cô , Uyên Nhi chọn trogn mắt nhìn hành động ôn nhu của Uy Vũ cô muốn đẩy anh ra nhưng không nỡ đành đứng đó nhìn anh khoác chiếc áo còn vương lại hơi ấm của anh lên người mình . Khoác áo cho cô xong Uy Vũ thấy Uyên Nhi đơ ra thì mỉm cười nắm lấy hai bàn tay lạnh buốt của cô đưa lên miệng thổi nhẹ truyền hơi ấm . Uyên Nhi đứng im không phản ứng gì được cô như đang bị thôi miên vậy , mawtjnosng bưng trái tim đập thật nhanh chân tay không cách nào cử động được tất cả sự chú ý đều dồn về phía hai bàn tay đang được anh sưởi ấm .

Một lát sau khi cảm nhận được tay cô đã dần lấy lại nhiệt độ Uy Vũ mới hài lòng buông bàn tay nhỏ bé kia ra , ngẩng đầu lên nhìn Uyên Nhi thấy khuôn mặt đỏ bừng đờ đẫn của cô anh lại mỉm cười mãn nguyện , đưa bàn tay hua qua hua lại trước mặt Uyên Nhi , Uy Vũ cười nói

- Còn đây không vậy ?

Choàng tỉnh khỏi sự ôn nhu hiếm thấy Uyên Nhi nhìn gương mặt tươi cười đáng ghét trước mặt lườm anh một cái cô quát

- Đưa tôi ra đây làm gì ?

Nhìn gương mặt đỏ bừng kia lần nữa Uy Vũ giả bộ nhận lỗi nhẹ giọng nói

- Xin lỗi

“ Hà ... Tên đáng ghét kiêu ngạo kia vừa nói gì vậy ? “ Uyên Nhi không tin vào tai mình dí sát tai lại gần phía Uy Vũ

- Nói lại đi

Lắc đầu ngao ngán nhưng ẫn đưa bàn tay lên kéo cái đầu nhỏ bé về phía mình giọng trầm ấm dịu dàng vang lên

- Anh xin lỗi

Lần thứ hai trong buổi tối ngày hôm nay Uyên Nhi lại đơ người , Uy Vũ thấy cô đơ ra thì nhân cơ hội hôn nhẹ lên đôi má hồng hồng kia . Hốt hoảng ôm lấy bên má vừa bị hôn trộm Uyên Nhi trừng mắt nhìn Uy Vũ đang cười tươi tắn bên cạnh hai má bắt giắc lại đỏ bừng lên nhưng vẫn mạnh miệng hét toáng lên

- Ai cho anh hôn tôi

Uy Vũ cố tình bày ra vẻ mặt “ anh đây chẳng làm gì sai hết “ rất tự nhiên nói

- Thích thì hôn thôi dù sao sau này cũng còn nhiều lần nữa mà

Trừng mắt trừng mắt lại trừng mắt tức giận tới sắp bùng nổ tới nơi Uyên Nhi hét toáng lên

- Cái gì mà nhiều lần nữa anh muốn chết sao ?

Cười vô hại Uy Vũ nhún vai rất tự nhiên tới gần khoác tay lên vai Uyên Nhi nói thầm vào tai cô

- Chúng ta vào trong thôi

Nhìn cánh tay đang đặt trên vai mình Uyên Nhi tức giận gạt mạnh tay anh ra vọt lên đi phía trước

Thấy dáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô Uy Vũ chỉ biết lắc đầu ngao ngán nhưng vẫn không quên bình luận

- Thật đáng yêu

Bữa tiệc nhộn nhịp vui vẻ xung quanh là những nam thanh nữ tú ăn mặc bảnh bao xinh đẹp đón một Giáng sinh an lành , Bảo Ngọc ngồi xuống một chiếc ghế cạnh đó nhìn đám người đi qua đi lại cảm thấy thương cho chính bản thân mình tại sao lại nghe lời chị Ella và Uyên Nhi mà đi đôi giày cao gót này chứ ? Đưa tay xuống xoa nhẹ gót chân Bảo Ngọc nhíu mày vì đau đớn , bỗng nhiên trước mặt bị bao phủ cô từ từ ngẩng đầu thì thấy Thiên Kim và Khánh Thi đang nhìn mình rồi giọng nói mĩa mai vang lên

- Đúng là đồ nhà quê

Bảo Ngọc thở dài chán nản hôm nay cô thực sự không muốn gây sự với ai cả , từ từ đứng dậy bỏ qua cái chân đang đau muốn chết Bảo Ngọc muốn đi qua hai cô gái đáng ghét trước mặt . Thấy Bảo Ngọc muốn bỏ đi Thiên Kim nhanh tay kéo cô lại khiến Bảo Ngọc hoảng hốt lùi lại vài bước , Thiên Kim lại nói

- Sao không có con nhóc kiêu ngạo kia ở đây mà lú lờ rồi hả ?

Tránh cũng không được Bảo Ngọc mỉm cười nhìn Thiên Kim

- Hôm nay là ngày vui tôi không muốn cãi nhau với mấy người

Khánh Thi đẩy vai Bảo Ngọc khiến cô loạng choạng xuyết ngã , cô ta nói

- Mà ăn nói với đàn chị thế à cha mẹ mày không dạy mày cách tôn trọng người khác hả ?

Mỉm cười chua xót nhớ lại cái chết của mẹ sự lãnh đạm của cha Bảo Ngọc lấy lại tinh thần hít vào thật sâu rồi ngẩng lên nhìn Khánh Thi

- Vậy cha mẹ chị thì sao họ có dạy chị cái gì gọi là lịch sự không ? tránh đường cho tôi đi

Tức giận vì câu nói đã kích Khánh Thi gơ tay lên muốn tát Bảo Ngọc nhưng lại bị Thiên Kim chặn lại cô ta nói giọng khinh bỉ

- Ít ra tao cũng không phải kẻ giết người

Câu nói đó khiến Bảo Ngọc sững lại không phản kháng được gì “ kẻ giết người đúng vậy mình là kẻ giết người “ Nỗi ám ảnh đã bị chôn vùi trong quá khứ lại vùng lên bóp chặt lấy tim cô , thơ thẩn ngồi xuống ghế ánh mắt thất thần cùng gương mặt trắng bệch. Cùng lúc đó Tuấn Anh từ phía xa đi tới thấy Bảo Ngọc bị một đám người vây quanh biết chắc đã xảy ra chuyện anh đi tới gần hỏi Thiên Kim

- Các cô lại đang làm trò gì vậy ?

Khánh Thi nhìn thấy Tuấn Anh hoảng sợ cúi đầu cô vẫn nhớ dáng vẻ đáng sợ của anh hôm đó khi cô đánh Bảo Ngọc , Thiên Kim thì khác cô ta kiêu ngạo đến gần Tuấn Anh khoanh tay trước ngực hất hàm nói

- Anh lại định chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân ư

Tuấn Anh trước nay chưa hề ưa gì Thiên Kim cái loại con gái thích bắt nạt kẻ yếu như cô ta chính là bị anh ghét nhất , anh gần giọng ánh mắt hung ác bắn về phía cô ta

- Cút

- Anh ...

Ánh mắt của Tuấn Anh khiến Thiên Kim hốt hoảng trước nay cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của anh , Khánh Thi nhanh nhẩu kéo tay Thiên Kim đi nhanh ra chỗ khác nếu còn tiếp tục đứng đó nếu như Uy Vũ xuất hiện chắc chắn còn thảm hơn ...

Bình ổn lại tâm trạng nhìn về phía cô gái khuôn mặt trắng bệch run rẩy Tuấn Anh cần môi anh thực sự muốn tới gần an ủi cô nhưng cô là Bảo Ngọc nên anh không thể chỉ biết đứng đó nhìn cô bắt đầu khóc từng giọt nước trong veo chảy xuống vương trên gương mặt thất thần ...

Sau một hồi phản kháng kịch liệt tranh cãi nảy lửa Uyên Nhi đành chịu thua để Uy Vũ nắm tay mình nhưng trên gương mặt hiện rõ mấy chữ “ Tôi không thích “ rất rõ ràng , vào tới cửa Uyên Nhi lập tức rút tay lại

cởi áo ra trả lại Uy Vũ rồi ánh mắt bắt đầu tìm kiếm Bảo Ngọc , đập vào mắt cô chính là Bảo Ngọc đang ngồi trên ghế khuôn mặt trắng bệch . Uyên Nhi hoảng hốt chạy lại cầm lấy tay Bảo Ngọc dồn dập hỏi

- Cậu sao thế ai đã làm gì cậu ?

Bảo Ngọc vẫn thần thờ run rẩy nói

- Mình là kẻ giết người

Mở to mắt nhìn Bảo Ngọc Uyên Nhi ngạc nhiên không thôi hai tay đặt lên vai Bảo Ngọc lắc mạnh

- Cậu làm sao thế tỉnh lại đi Ngọc

Ánh mắt đăm nước ngẩng lên nhìn Uyên Nhi , Bảo Ngọc gạt hai cánh tay Uyên Nhi ra bỏ chạy ra khỏi phòng tiệc .

Bất ngờ bị đẩy ra Uyên Nhi ngã ngồi xuống đất nhưng thấy đáng vẻ Bảo Ngọc cô lo lắng hét lên với Tuấn Anh và Uy Vũ

- Đuổi theo cô ấy đi

Tuấn Anh ngăn Uy Vũ lại nhìn Uyên Nhi nói

- Là do Thiên Kim và Khánh Thi

Bỏ lại câu nói không đầu không đuôi Tuấn Anh chạy nhanh ra ngoài , Uy Vũ đỡ Uyên Nhi dậy hỏi cô

- Em có muốn đi tìm Bảo Ngọc không ?

Uyên Nhi lắc đầu ánh mắt sâu thẳm giọng nói trầm xuống

- Không tôi muốn giải quyết một số chuyện trước

Gạt tay Uy Vũ ra Uyên Nhi hướng tới chỗ Khánh Thi kéo cô ta lại gần giọng

- Thiên Kim đâu

Khánh Thi định nói lại thì thấy Uy Vũ đi tới liền im bặt chỉ ra phía quầy rượu

Uyên Nhi đẩy Khánh Thi ra hướng phía quầy rượu đi tới , với tay lấy một ly rượu pân màu đỏ trên bàn tới gần Thiên Kim cô gọi

- Thiên Kim

Nghe thấy tiếng gọi Thiên Kim mỉm cười quay lại , Uyên Nhi lập tức nâng tay hất ly rượu vào mặt Thiên Kim gần giọng

- Chị đã nói gì với Bảo Ngọc ?

Tức giận gơ tay muốn tát Uyên Nhi nhưng cánh tay bị chặn lại giữa không trung là Uyên Nhi , cô ngăn chặn cánh tay Thiên Kim lại hét lên

- Nói chị đã nói gì với Bảo Ngọc ?

Dứt tay lại Thiên Kim nhếch môi cười nói

- Tao nói nó là kẻ giết người ,

Thấy ánh mắt phẫn nộ của Uyên Nhi , cô ta vui vẻ nói tiếp

- Không phải sao , nó sinh ra thì mẹ nó chết nó lớn lên thì lại giết chết chị gái nó

Đang thao thao bất tuyệt thì một cái tát nặng nề rơi trên gương mặt Thiên Kim , ôm lấy bên má đau rát Thiên Kim hét lên

- Mày dám

Uyên Nhi trừng mắt gần giọng

- Đây mới chỉ là bắt đầu chị cứ chờ xem hôm nay chị Ella chỉ là cảnh cáo nhưng ngày mai chị sẽ nhận lấy hậu quả

Bỏ lại những lời nói không rõ ràng cùng Thiên Kim bình thường luôn kiêu ngạo nhưng hôm nay lại thăm tới không thể thăm hơn Uyên Nhi xoay người chạy ra ngoài ...

Trên sân thượng vắng vẻ gió lạnh thổi ào ạt Bảo Ngọc đứng đó hai tay vịn vào lan can ánh mắt nhìn xuống phía dưới , ngày đó khi chị gái chết đi cô cũng đã từng muốn từ trên lầu nhảy xuống để kết thúc sự đau đớn bị thương này nhưng cô quá hèn nhát nên đã không thể , nhưng hôm này thì khác cô là kẻ giết người đã giết người thì phải đền mạng trên thế gian này chẳng có gì để cô luyến tiếc nữa cha thì luôn tránh mặt không muốn thấy cô , người con trai cô thích từ khi còn là một cô bé thì coi cô là kẻ giết người là con rắn độc nhớ lại từng cái nhìn khinh bỉ của người nhà ánh mắt lạnh tanh của cha và anh Bảo Ngọc nhắm mắt lại đưa tay mở cửa sắt muốn bước qua , chỉ cần bước thêm một bước nữa thôi đau đớn sẽ không còn mọi khúc mắc sẽ được giải tỏa quan trọng là cha cô và anh sẽ thoải mái sống tiếp nhắm mắt lại để từng giọt nước mắt chảy ra đôi chân trần xinh đẹp nhẹ nhàng bước tiếp ...

Nhìn chiếc váy trắng lồng lộng bay trong gió bàn chân sắp đi vào chỗ chết Tuấn Anh hét lên

- Dừng lại

Nghe thấy giọng nói quen thuộc Bảo Ngọc dừng bước quay đầu nhìn phía sau , Tuấn Anh đứng đó về mặt sợ hãi đang nhìn cô . Nhìn về phía anh Bảo Ngọc mỉm cười

- Chỉ cần em bước xuống anh sẽ sống thoải mái thanh thản phải không ?

Từng bước cẩn thận nhẹ nhàng Tuấn Anh tới gần Bảo Ngọc

- Dừng lại đi hãy nghĩ tới cha cô bác ấy sẽ ra sao nếu cô chết chứ Bảo Ngọc quay lại đây

Mỉm cười chua xót Bảo Ngọc lắc đầu giọng nức nở

- Ông ấy sẽ ổn thôi em biết sau khi em đi rồi mọi người vẫn sẽ ổn thôi

Câu nói vừa thốt ra thì lại một giọng nói nức nở khác chen vào

- Vậy còn mình thì sao ?

- Uyên Nhi

Ánh mắt đau đớn hướng về phía Uyên Nhi , Bảo Ngọc bắt đầu khóc cô nói

- Mình xin lỗi Uyên Nhi thực sự xin lỗi

Uyên Nhi lau đi nước mắt lắc đầu

- Mình tha thứ cho cậu chỉ cần cậu quay lại đây được không

Mỉm cười xinh đẹp lau đi những giọt nước mắt Bảo Ngọc bắt đầu nói

- Uyên Nhi cậu biết không sau cái chết của mẹ cha mình đã rất suy sụp ông lao đầu vào công việc và không về nhà nữa mình luôn ở cùng chị Kim chị thường nói trước đây cha rất vụ về cả nhà luôn cùng nhau đi dã ngoại nghỉ hè mình rất ghen tỵ có lần mình muốn đi dã ngoại liền đến xin phép cha nhưng ông ấy mắng mình và đuổi mình ra khỏi phòng

Giọng nói dần trở nên mơ hồ Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi đang khóc lại cười nói

- Sau đó mình gặp anh ấy , anh ấy là thiên sứ trong cuộc đời tăm tối của mình nhưng người anh ấy yêu lại là chị gái mình . Rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến mình nhìn thấy anh ấy và chị Kim ôm nhau mình đã tức giận cãi nhau với chị ấy và tai nạn đã xảy ra mọi người xa lánh mình họ nói bất cứ ai ở bên cạnh mình đều gặp bất hạnh nói mình là điềm gở

Uyên Nhi kịch liệt lắc đầu

- Không phải đâu

Uy Vũ đưa ánh mắt nhìn gương mặt thất thần của Tuấn Anh thở dài hai tay ôm lấy Uyên Nhi đang run rẩy .

Bảo Ngọc nhìn Uyên Nhi lắc đầu

- Họ nói đúng mình là điếm gở là kẻ giết người , những năm qua mình vẫn luôn tự nhủ mình không phải bởi vì mình hèn nhát không muốn đối diện với sự thật nhưng hôm nay khi Thiên Kim nói những lời đó mình mới nhận ra trong mắt bạn bè , cha mình người mình yêu mình vẫn luôn là kẻ giết người là điếm gở

Dừng lại Bảo Ngọc xoay người nhẹ nhàng nói tiếp

- Vì vậy hôm nay mình sẽ kết thúc tất cả sẽ không còn đau đớn nhằn nhịn sẽ không còn ai phải đau khổ nữa .

Bàn chân vươn ra muốn bước xuống chỉ cần một chút nữa thôi tất cả sẽ chấm dứt nhưng giọng nói ấy lại vang lên giọng nói trầm ấm khiến trái tim cô rung động bước chân cũng bất giác dừng lại

- Cô nghĩ cái chết sẽ xóa sạch tất cả sao ? cô nghĩ cô chết rồi cô ấy có thể quay lại sao ?

Thấy bước chân cô ngày càng gần với cái chết như một loại bản năng Tuấn Anh muốn ngăn cô lại anh cũng không biết tại sao nhưng anh biết nếu cô chết đi anh cũng không vui vẻ , Bảo Ngọc nghe những lời đó trái tim lại run lên cô nhẹ giọng hỏi

- Em biết anh ghét em thậm chí là hận em nhưng em không có cách để quên anh em chưa bao giờ quên được anh nên em nghĩ nếu chết đi có thể quên được anh quên được nỗi đau này em sẽ chọn cách chết

Uyên Nhi đưa tay lên cầm chặt sợi dây chuyền chứng minh cho tình bạn của hai người hét lên

- Vậy cậu coi mình là cái gì , cậu hứa chúng ta là bạn thân mãi mãi , sẽ mãi ở bên nhau nhưng cậu lại chọn cách chết để quên đi tất cả cậu sẽ quên mình sao ?

Bảo Ngọc lắc đầu

- Mình sẽ không quên cậu Uyên Nhi có chết mình cũng không quên

Nghe những lời đó Uyên Nhi giận dữ dứt đứt sợi dây ném xuống đất

- Vậy thì chúng ta chưa bao giờ là bạn cả cậu không nghe mình cậu không giữ lời hứa mình không muốn làm bạn với cậu

Bảo Ngọc cảm thấy rất đau trái tim đau muốn ngạt thở cô nói

- Mình xin lỗi Uyên Nhi mình rất xin lỗi nhưng trên thế giới này ngoài cậu ra thì không có ai cần mình cả mình là đau khổ là vướng mắc chỉ cần mình biến mất mọi người sẽ vui vẻ thoải mái vì vậy mình phải đi

Bàn chân nhỏ bé một lần nữa bước tiếp đôi mắt nhắm chặt để những hàng nước mắt chảy ra . thời gian như ngừng lại Tuấn Anh chạy tới muốn kéo Bảo Ngọc lại nhưng không kịp , anh nắm lấy cánh tay đang lơ lửng vừa kéo cô vừa quát

- Cô điên ư ? nắm lấy tay tôi Vũ giúp tôi một tay

Uy Vũ chạy tới nắm lấy cánh tay Bảo Ngọc kéo cô lên , Bảo Ngọc khóc lóc cầu xin Tuấn Anh

- Buông ra đi em xin anh để em đi

Mặc kệ những lời nói vô nghĩa Tuấn Anh kéo cô lên rồi một cái tát nặng nề giáng xuống

- Cô điên rồi cô nghĩ như vậy sẽ kết thúc sao

Ôm lấy bên má đau rát Bảo Ngọc hét lên

- Anh hận em cha cũng hận em vậy em sống có ý nghĩa gì chứ ?

Uy Vũ từ lúc bắt đầu vẫn im lặng lên tiếng

- Vậy Uyên Nhi thì sao cô có nghĩ một chút gì cho cô ấy không ? cô ấy sẽ tự trách mình vì cô ấy đã gây chuyện với Thiên Kim khiến cô ta kéo cô vào cuộc buộc cô đến mức tự vẫn cô nghĩ rằng Uyên Nhi sẽ thoải mái sao ?

Bảo Ngọc cật lực lắc đầu

- Không đây không phải lỗi của cô ấy

Uyên Nhi tới gần ôm lấy Bảo Ngọc khóc toáng lên

- Cậu đừng chết được không nếu cậu chết mình phải làm sao đây ?

Bảo Ngọc ôm lấy Uyên Nhi những kí ức gần gũi họ cùng nhau trải qua như một đoạn phim quay chậm hiện ra trước mắt cô gập đầu

- Xin lỗi Uyên Nhi mình sẽ không vậy nữa xin lỗi cậu

Bóng đêm bao phủ từng cơn gió lạnh ập đến vây lấy hai cô gái đang ôm nhau khóc nức nở , từng hạt mưa nhẹ nhàng rơi xuống rửa trôi đi những giọt nước mắt những đau đớn bị thương sự thật được phơi bày nụ cười lại hiện trên môi Tuấn Anh đưa tay hứng những hạt mưa nhẹ nhàng rơi giữa mặt lên trời thì thầm

- Tạm biệt em Bảo Kim

Tấm màn bí ẩn được vén lên người đã khuất đã yên nghỉ tại sao lại không sống cho hiện tại và tương lai ? Bảo Kim chưa bao giờ yêu anh , anh biết điều đó vậy tại sao không để quá khứ trôi đi thù hận biến mất tương lai sẽ không còn u tối nữa . Nhìn hai cô gái đang khóc lóc trước mặt Tuấn Anh đầy nhẹ Uy Vũ anh nói

- Vũ tôi nghĩ thông rồi

Uy Vũ mỉm cười vỗ vai bạn thân

- Tốt cho cậu

Uy Vũ biết Tuấn Anh đã quyết định buông xuống đoạn tình cảm đó để cho Bảo Kim ra đi mãi mãi khỏi thế giới của cậu ấy tuy không biết khi nào Tuấn Anh mới quên được nhưng nếu đã quyết tâm buông xuống cậu ấy sẽ thanh thản hơn nhiều Bảo Ngọc cũng sẽ không phải chịu sự thù hận kia nữa

Thở dài một hơi Uy Vũ mỉm cười thời khắc tươi đẹp chỉ mới bắt đầu ...

END CHƯƠNG 11

12. Chương 12

Chương 12

Bệnh viện

Gió lạnh thổi ào ạt cơn mưa râm ran từ đêm qua chưa dứt phòng bệnh trắng toát mang một màu sắc tang thương u ám , Uyên Nhi ngồi bên cạnh giường bệnh ngắm nhìn Bảo Ngọc chìm vào giấc ngủ không yên ổn chốc lát lại nhú mày khó chịu . Lo lắng quay sang nhìn Uy Vũ và Tuấn Anh cô đề nghị

- Hai anh đi gọi bác sĩ đi cứ thế này không ổn chút nào

Tuấn Anh đứng dậy đến bên giường bệnh đặt tay lên trán Bảo Ngọc rồi quay lại nhìn Uyên Nhi lắc đầu

- Cô ấy chỉ gặp ác mộng thôi không cần gọi bác sĩ

Uy Vũ đi tới bên cạnh Uyên Nhi đặt tay lên vai cô nói

- Em về nghỉ đi để Tuấn Anh ở lại được rồi

Lắc đầu buồn bã Uyên Nhi nắm chặt lấy tay Bảo Ngọc kiên quyết

- Em không về đâu em muốn ở lại để khi Bảo Ngọc tỉnh dậy cậu ấy sẽ không cảm thấy cô đơn nữa

Uy Vũ muốn nói thêm gì đó nhưng Tuấn Anh ngăn lại anh nhìn Uy Vũ lắc đầu , Uy Vũ hiểu ý nên đành thở dài lui ra ngoài phòng bệnh .

Ra tới bên ngoài Tuấn Anh tựa vào lan can nói với Uy Vũ

- Tôi đã gọi cho cha của Bảo Ngọc kể cho ông ấy tất cả

Tới gần Tuấn Anh , Uy Vũ nhìn bạn nhíu mày hỏi

- Ông ấy nói sao ?

Thở dài mệt mỏi quay lưng ánh mắt hướng về phía bầu trời đêm tầm tối mưa vẫn không ngừng rơi Tuấn Anh mệt mỏi nói

- Ông ấy nói sẽ tới đây ngay

- Vậy cũng tốt ít ra ông ấy vẫn còn quan tâm tới con gái mình

Quay sang nhìn Tuấn Anh , Uy Vũ hỏi

- Nay cậu có cảm thấy việc Bảo Ngọc muốn tự tử một phần là do cậu không ?

Gật đầu thừa nhận , âm thanh mệt mỏi vang lên

- Một nửa trách nhiệm về chuyện này quả thực là của tôi

- Vậy cậu tính sao ?

Uy Vũ hững hờ hỏi

Tuấn Anh không hiểu hỏi lại

- Tính gì ?

Xì một tiếng coi thường Uy Vũ huých Tuấn Anh nháy mắt

- Thì tính lấy gì để bù đắp cho cô ấy ? mình nghĩ nên lấy thân đền đáp

Nhìn Uy Vũ hai tay chống cằm mắt nheo lại nở nụ cười âm hiểm Tuấn Anh bực mình đấm cho Uy Vũ một cái rồi xoay người đi vào phòng bệnh .

Bị đấm một cái rõ đau nhưng vẫn mỉm cười Uy Vũ ôm ngực nhìn theo bóng Tuấn Anh xa dần trong đầu bắt đầu hiện lên một mớ kế hoạch ghép đôi ...

Trời sáng dần mưa cũng đã ngưng hẳn chỉ còn những cơn gió lạnh là vẫn không hề tan biến tại sân bay một người đàn ông trung niên khuôn mặt mệt mỏi lo lắng bước thật nhanh ra khỏi cổng soát vé , nhận được cuộc điện thoại của Tuấn Anh nói Bảo Ngọc muốn nhảy lầu tự tử Khôi Vĩ lập tức bỏ mọi công việc để quay về Việt Nam với con gái . Tới cửa phòng bệnh ông không một chút do dự đẩy cửa đi vào đập vào mắt ông chính là cảnh Bảo Ngọc đang nở nụ cười tươi tắn với một cô gái chừng 14 , 15 tuổi , Khôi Vĩ ho nhẹ một tiếng gây chú ý . Bảo Ngọc ngẩng đầu lên nhìn phía cửa thì nụ cười chợt tắt cô cúi đầu nhỏ giọng

- Cha

Uyên Nhi nghe vậy ngạc nhiên quay lại , nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng đó cô ngại ngần đứng lên lễ phép chào hỏi

- Dạ cháu chào bác

Đáng giá cô bé trước mặt Khôi Vĩ gật đầu nói

- Cháu là bạn của Ngọc ?

Uyên Nhi mỉm cười gật nhẹ đầu

- Dạ cháu là bạn cùng phòng với Bảo Ngọc

Cùng lúc đó cửa phòng bật mở Tuấn Anh và Uy Vũ vừa đi mua đồ ăn quay về nhìn thấy Khôi Vĩ , Tuấn Anh lễ phép nói

- Lâu rồi không gặp bác có khỏe không ạ

Uy Vũ cũng lại gần cười cười nói

- Chào bác cháu là Uy Vũ

Ông gật đầu nói với Tuấn Anh và Uy Vũ

- Các cháu có thể để cha con bác nói chuyện riêng được chứ ?

Uy Vũ ngay lập tức gật đầu đến gần Uyên Nhi kéo tay cô lùi xềnh xệch ra ngoài , Uyên Nhi cũng chẳng thêm dấy dựa dềng nào cô chẳng phải ra ngoài chứ anh cứ cuống lên làm gì ?...

Chờ khi căn phòng chỉ còn lại hai cha con Khôi Vĩ đi đến bên giường ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh rồi chăm chú nhìn Bảo Ngọc nói

- Tại sao không ngẩng đầu lên

Bảo Ngọc cảm thấy mắt cay cay nhưng cô không dám khóc , cô không muốn trở nên yếu đuối trước mặt cha . Ngẩng đầu lên mỉm cười nhợt nhạt

- Con không sao cha đừng lo

Nhìn đứa con gái mà trước nay ông luôn tránh mặt không quan tâm Khôi Vĩ lại nói giọng nói mang theo sự ân hận

- Con hận cha lắm phải không ?

Bảo Ngọc im lặng lắc đầu , Khôi Vĩ lại nói

- Nếu không tại sao con lại có cái hành động ngu ngốc như vậy ?

Đôi mắt ngập nước ngẩng lên nhìn cha , Bảo Ngọc nức nở

- Con biết cha không thích con thậm chí là hận con vì con là đứa trẻ không tốt từ khi sinh ra con chỉ mang lại bất hạnh con nghĩ cha không cần con nữa

Nói tới đây nước mắt kìm nén bao lâu nay cuối cùng cũng trào ra Bảo Ngọc khóc nức nở cô chưa bao giờ khóc trước mặt cha kể từ khi chị mất cơ hội gặp cha đã hiếm khi đó lại càng hiếm hơn cha tránh mặt không muốn thấy cô nên đã chuyển công tác sang Mỹ để cô một mình ở Việt Nam .

Ôm lấy đứa con gái đáng thương vào lòng Khôi Vĩ nghĩ bản thân thực sự đã sai rồi , từ khi vợ qua đời ông giương như dõn mọi suy nghĩ vào công việc để quên đi cái cảm giác đau đớn cô đơn , rồi đứa con gái lớn của ông Bảo Kim cũng ra đi khi đó ông thực sự có giận Bảo Ngọc nhưng không đến nỗi hận con bé ông chuyển công tác qua Mỹ chỉ là do công việc ông chưa bao giờ suy nghĩ tới việc bỏ rơi con cái cả không ngờ những việc làm tưởng như là muốn giúp cho đứa con duy nhất còn lại của ông sau này sẽ thuận lợi những giận hờn về những chuyện trong quá khứ đã gây ra tổn thương lớn như vậy cho Bảo Ngọc .

Lần đầu tiên được cha mình ôm vào lòng kể từ khi mẹ mất cha chưa bao giờ ôm lấy cô ngay cả trong đám tang của chị gái ngày cô yếu đuối nhất cũng không , vì vậy Bảo Ngọc luôn ước ao một ngày nào đó sẽ được cha ôm vào lòng .

Buông đứa con gái đáng thương đang nức nở Khôi Vĩ dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trong veo như những giọt sương còn đọng lại trên gương mặt nhỏ bé nhợt nhạt ông nghiêm túc nói

- Đừng bao giờ có những suy nghĩ ngốc nghếch như là cha hận con hay cha muốn con chết đi vì cha sẽ không bao giờ như vậy

Nghe những lời nói mang âm điệu nghiêm nghị nhưng lại ngập tràn tình cảm đó Bảo Ngọc vui vẻ mỉm cười một nụ cười rục rờ . Trời vẫn còn lạnh giá chỉ có vài tia nắng nhỏ nhói xuất hiện trên con đường ẩm ướt , Uyên Nhi , Uy Vũ và Tuấn Anh nhìn vào phòng bệnh từ ô cửa sổ ba người vui vẻ mỉm cười Tuấn Anh bước ra ban công hướng phía bầu trời thì thầm

- Bây giờ em đã có thể yên nghỉ phải không Bảo Kim ...

Cuối tháng 12 thời tiết lạnh giá khiến ai cũng lười biếng chỉ muốn nằm trong chăn ấm ngủ mãi không muốn dậy , Uyên Nhi lại càng như vậy vì kì nghỉ đông và nghỉ xuân được duyệt vào cùng một thời gian nên mấy ngày hôm nay khi mọi người chuẩn bị đồ đạc để về nhà cùng với gia đình thì Uyên Nhi lại vùi đầu vào chăn bông ngủ li bì . Bảo Ngọc ngồi xếp quần áo bên cạnh vỗ nhẹ vào Uyên Nhi đang cuộn mình trong chăn nói lớn

- Dậy đi cháy rồi

Uyên Nhi ừ hừ một tiếng coi như đã biết rồi lại vùi đầu vào chăn ngủ tiếp

Bảo Ngọc bó tay luôn cô đã gọi đến hơn mười lần rồi lần nào Uyên Nhi cũng ngồi dậy nhưng khi cô quay đi rồi quay lại thì đã thấy Uyên Nhi vùi đầu vào chăn ngủ mất tiêu . Nếu không phải hôm qua Uy Vũ nói phải gọi Uyên Nhi dậy vì 2 giờ chiều sẽ có xe tới đón thì Bảo Ngọc cũng mặc kệ cho cô ấy ở lại kí túc một mình rồi , nhìn đồng hồ thấy đã 1 giờ 30 phút Bảo Ngọc nhìn con sâu ngủ đông trên giường hết cách đành lấy điện thoại gọi cho Uy Vũ , anh vừa nghe máy cô nói luôn

- Anh qua chỗ bọn em đi

Uy Vũ khó hiểu ném chiếc áo cuối cùng vào va li rồi hỏi

- Có chuyện gì à ?

Thở dài ngao ngán đá mạnh một cái vào giường nhưng con sâu kia vẫn không phản ứng Bảo Ngọc chán nản

- Uyên Nhi không chịu dậy

Uy Vũ hét lên

- Cái gì giờ này mà còn ngủ ? cô ấy đã xếp xong đồ chưa ?

Bảo Ngọc nhìn cái va li màu hồng to đùng trong góc gập đầu

- Đêm qua đã soạn xong rồi cô ấy nói soạn trước để được ngủ thêm một chút vậy mà tới giờ vẫn không dậy anh qua đây gọi cô ấy đi

Uy Vũ thở dài ngẩng đầu hỏi trời “ tại sao mình lại thích cô ấy ?” rồi anh dặn Bảo Ngọc xuống dưới cổng kí túc xá nữ đợi anh sẽ tới ngay .

Kí túc xá của nam và nữ tuy là riêng biệt nhưng lại khá gần nhau , chỉ cách nhau một tòa nhà nên Uy Vũ rất nhanh đã xuất hiện vừa thấy Uy Vũ và Tuấn Anh đi tới Bảo Ngọc lập tức nói

- Em thua cô ấy rồi anh đi giải quyết đi

Uy Vũ mỉm cười gật đầu nói với Tuấn Anh và Bảo Ngọc

- Tôi đi vào gọi Uyên Nhi hai người ra xe trước đi à Bảo Ngọc cha em đang ở biệt thự rồi đó

Bảo Ngọc gật đầu

- Em biết rồi anh đi lôi con sâu ngủ kia dậy đi nhanh lên

Thấy Bảo Ngọc vất vả kéo va li trong khi người đàn ông như Tuấn Anh lại nhẹ nhàng thanh thản Uy Vũ nhún mày không hài lòng nói với Tuấn Anh

- Cậu chẳng ga lăng tí nào để một cô gái yếu đuối kéo một cái va li nặng như vậy thật mất mặt đàn ông quá

Tuấn Anh nhìn Bảo Ngọc rồi giật lấy va li trong tay cô tự mình kéo đi ra phía chiếc xe đang đỗ cách đó không xa .

Vào đến phòng kí túc xá nhìn Uyên Nhi cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành Uy Vũ buồn cười lắc đầu đi tới gần kéo chăn ra vỗ vào người cô nói

- Dậy đi xe tới rồi

Uyên Nhi nghe giọng nói trầm ấm quen thuộc thì hé mắt ra vừa nhìn đã tự thôi miên mình không ngừng lẩm bẩm

- Cái tên kiêu ngạo đó lại xuất hiện trong giấc mơ của mình

Ghé sát vào nghe những lời nói lí nhí , không nghe thì thôi nghe rồi anh lại có ý định muốn bóp chết cô gái to gan này , tức giận kéo mạnh chăn ra gọi lớn

- Dậy nhanh lên Lê Uyên Nhi còn không dậy thì em chết với anh

Cô gái nằm trên giường không những không dậy mà lại còn chép chép miệng lẩm qua một bên trùm chăn kín đầu ngủ ngon lành .

Uy Vũ nheo mắt lại khoanh tay trước ngực ánh mắt nguy hiểm , được cô gái to gan dám không nghe lời anh . Tiếp tục kéo chăn của Uyên Nhi ra không nói năng gì bẻ ngang cô lên đưa vào nhà tắm , Uyên Nhi vẫn không biết gì tiếp tục ngủ

Vào nhà tắm Uy Vũ mở nước ra rồi lấy vòi hoa sen phun vào mặt Uyên Nhi , đột nhiên bị phun nước vào mặt Uyên Nhi bình tĩnh dẩy dụa . Uy Vũ thấy cô đã tỉnh hài lòng dừng lại đặt Uyên Nhi xuống ném cho cô mấy chữ

- Tắm đi anh đợi bên ngoài

Uyên Nhi trừng mắt nhìn an hung dung đi ra ngoài hét toáng lên

- Trịnh Uy Vũ tôi sẽ giết anh

Cuối cùng cũng tắm rửa xong Uyên Nhi bước ra ngoài lườm Uy Vũ một cái hỏi anh

- Đi được chưa ?

Uy Vũ mỉm cười gật đầu

- Đi thôi Bảo Ngọc và Tuấn Anh đang đợi ở dưới rồi

Uyên Nhi hừ một tiếng kéo va li đi trước , Uy Vũ biết cô đang giận cũng chẳng thèm so đo với cô chạy lên cướp lấy va li của cô đi lên phía trước .

END CHƯƠNG 12

13. Chương 13

Chương 13

Mùa xuân tới gần những tia nắng nhỏ nhoi bắt đầu xuất hiện nhưng vẫn còn những cơn gió se lạnh nhẹ nhàng thổi qua , chiếc xe ô tô lướt nhanh trên đường phố đông đúc Uyên Nhi nhấn nút mở cửa sổ ra thò đầu ra ngoài cười tươi như hoa ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn cảnh đẹp bên ngoài . Gió thổi khiến mái tóc cô tung bay nụ cười ngây thơ hồn nhiên cô xinh đẹp như một thiên sứ khiến Uy Vũ ngẩn ngơ ngắm nhìn , Bảo Ngọc sợ Uyên Nhi bị thương liền kéo cô lại nhứ mày nói

- Đừng thò đầu ra như vậy rất nguy hiểm

Uyên Nhi bắt mắt “ xì “ một tiếng rồi nói

- Càng ngày cậu càng giống mẹ mình

Uy Vũ và Tuấn Anh không nhịn được cười ầm lên còn Bảo Ngọc chỉ biết ngại ngần cúi đầu .

Về đến biệt thự Uyên Nhi lại lần nữa thò đầu à không lần này là vươn cả nửa người ra khỏi cửa sổ vẫy tay với cha mẹ đang đứng cách đó không xa vừa vẫy vừa hét

- Cha mẹ con về rồi ...

Hạo Nhiên nhíu mày không vui nhìn cô con gái đang kích động kia nhanh chóng bước lên phía trước , xe ngừng lại Uyên Nhi lập tức mở cửa chạy đến ôm chầm lấy cha mình khóc ầm lên

- Cha con rất nhớ cha hu hu ...

Tức giận vì hành động nguy hiểm vừa rồi của Uyên Nhi hoàn toàn tan biến lúc này Hạo nhiên chỉ nhẹ nhàng ôm con gái vào lòng vỗ về an ủi

- Cha cũng rất nhớ con

Mỹ Anh lau nước mắt đi đến chỗ hai cha con Hạo Nhiên , Uyên Nhi rồi ôm lấy đứa con gái bé nhỏ vào lòng .

Uy Vũ nhìn cảnh tượng gia đình sum họp vui vẻ mỉm cười đứng mãi ở chỗ xe ô tô mà không di chuyển , Thục Quyên đi đến chỗ con trai nhà mình nói lớn

- Vũ

Uy Vũ giật nảy mình nhìn phía bên cạnh thấy người mẹ yêu quý đang mỉm cười hiền hậu bỗng chốc rùng mình ôm lấy Thục Quyên một cái rồi tiến lên chào hỏi cha

Nhìn Uyên Nhi bằng ánh mắt ngưỡng mộ Bảo Ngọc chậm rãi tới gần cha mình cúi đầu lễ phép

- Con chào cha

Khôi Vĩ thở dài nhìn con gái rồi tiến lên chủ động ôm Bảo Ngọc vào lòng nói

- Con không cần sợ sệt như vậy cha cũng không phải là thú dữ

Sửng sốt vì sự ôn nhu quá mức Bảo Ngọc thật muốn khóc nhưng cô không muốn cha buồn nên cũng mỉm cười hạnh phúc ôm lại ông thủ thủ

- Con cũng rất nhớ cha ...

Tuấn Anh thấy cha con Bảo Ngọc đã hóa giải được khúc mắc trong lòng lại cảm thấy vui vẻ có lẽ như vậy là tốt nhất cái gì đã qua rồi cứ để nó qua đi , chưa vui vẻ được bao lâu đã bị cốc rõ đau Tuấn Anh xoa đầu hét toáng lên

- Mẹ , mẹ đối xử với đứa con trai yêu quý đẹp trai hiếu thuận có một không hai này như vậy sao ?

Phương Lan nhếch môi véo tai Tuấn Anh rít lên

- Hiếu thuận hả ? từ khi nhập học ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thêm gọi về anh có biết tôi và cha anh đã lo lắng thế nào không ?

Tuấn Anh kêu một tiếng đau đớn khó khăn giải thích

- Con bận học mà mẹ phải thông cảm cho con chứ ?

Nhéo càng mạnh Phương Lan nghiêng răng

- Lại đây anh chết với tôi

Tuấn Anh tóm lấy tay mẹ kêu la oai oái

- Á á mẹ bỏ ra đi đau chết con rồi ...

Gia đình sum họp một cảnh tượng thật đẹp , trong một ngôi biệt thự cách xa với sự phồn hoa ồn ào của thành phố những họ cười đùa vui vẻ giống như một đại gia đình lớn cùng nhau ăn uống vui đùa cùng cười

cùng khóc , trên đời này thứ không thể mua được chính là tình thân có lẽ còn những hiểu lầm không đáng khiến họ xa nhau nhưng một ngày nào đó hiểu lầm sẽ tan biến và nụ cười ấm áp lại nở trên môi ...

Trời ngả về chiều , trong phòng ăn của biệt thự mọi người quây quần bên nhau cùng ăn bữa tối . Uyên Nhi có vẻ rất vui cứ bla bla mãi về những việc xảy ra ở trường nhưng đa số là kể về Bảo Ngọc và Uy Vũ , cô thao thao bất tuyệt rằng Uy Vũ tuy rất đáng ghét nhưng luôn giúp đỡ cô còn Bảo Ngọc thì luôn lo lắng bảo vệ cho cô rất kỹ càng . Mỹ Anh nhìn Bảo Ngọc và Uy Vũ bằng ánh mắt chiu mến dịu dàng nói

- Cảm ơn hai cháu đã giúp đỡ Uyên Nhi của chúng tôi nhiều như vậy

Uy Vũ chỉ dạ một tiếng rồi mỉm cười tiếp tục ăn , Bảo Ngọc cũng cười nói

- Thật ra Uyên Nhi cũng giúp cháu rất nhiều nếu không có cô ấy chắc chắn cuộc sống của cháu sẽ không vui vẻ như bây giờ

Cô nói rồi quay sang nhìn cha mình mỉm cười vui vẻ

Khôi Vĩ trong lòng đầy hối hận đúng vậy nếu cô bé Uyên Nhi kia không suất hiện liệu con gái ông sẽ ra sao ? nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé yếu đuối ông tự nhủ với chính bản thân mình sẽ không bao giờ để Bảo Ngọc chịu bất cứ uất ức gì nữa ...

Dùng bữa xong Uyên Nhi kéo Bảo Ngọc đi ra vườn hoa ngắm cảnh , chỉ còn Uy Vũ , Tuấn Anh và người lớn ở lại phòng khách nói chuyện uống trà . Khôi Vĩ nhớ lại chuyện Bảo Ngọc muốn tự vẫn nghe nói là do bạn học đả kích liền hỏi Tuấn Anh

- Cháu nói có ai đó đã đả kích Bảo Ngọc vào đêm hôm đó phải không ?

Tuấn Anh do dự một chút rồi gật đầu

- Vâng là Thiên Kim con gái của hiệu trưởng cô ta luôn hống hách gây sự với Bảo Ngọc và Uyên Nhi nếu không phải là cháu và Uy Vũ nhiều lần suất hiện ngăn cản thì đã xảy ra chuyện lớn rồi

Hạo Nhiên nghe vậy lập tức hỏi lại

- Ý cháu là Uyên Nhi ở trường học bị bắt nạt sao ?

Tuấn Anh thở dài lắc đầu

- Không hề ạ cô ấy không hề bị bắt nạt

Thật ra anh muốn nói “ có mà cô ấy bắt nạt người ta ấy “ nhưng Uy Vũ đã đe dọa nếu anh nói ra nhất định sẽ bị trừng phạt nên Tuấn Anh đành nói dối để đổi lấy một tương lai tươi sáng không bị dày dạn .

Khôi Vĩ suy nghĩ trong chốc lát rồi quay sang bàn bạc với Hạo Nhiên

- Chúng ta không thể để những chuyện thế này tiếp tục được

Hạo Nhiên và những người khác đồng tình gật đầu , Kiến Văn * cha của Uy Vũ * nói

- Tôi cũng quen biết với hiệu trưởng , tôi sẽ thu xếp để hai người gặp ông ấy .

Khôi Vĩ gật đầu nói cảm ơn rồi mọi người lại tiếp tục uống trà , cùng lúc đó Uyên Nhi và Bảo Ngọc cũng quay về hai cô gái vừa đi vừa cười nói vui vẻ . Uyên Nhi vào trong thấy không khí trong phòng có vẻ kì lạ thì kéo tay Uy Vũ ghé vào tai anh hỏi nhỏ

- Sao mọi người căng thẳng vậy ?

Uy Vũ cúi xuống nói thầm với cô

- Đang bàn chuyện của Thiên Kim và hai em

Uyên Nhi gật đầu ồ một tiếng rồi quay sang tiếp tục nói chuyện với Bảo Ngọc .

Đêm đến bóng tối bao phủ quanh ngôi biệt thự sang trọng , gió thổi khiến hàng cây lay động . Uyên Nhi lần qua lần lại trên chiếc giường lớn mãi mà vẫn không thể ngủ được , cô thở dài ngồi dậy xuống giường cầm lấy chiếc áo bong khoác vào người rồi ra ngoài . Phòng khách tối om không một bóng người Uyên “Nhi vào phòng bếp rót một cốc nước rồi ngồi xuống từ từ uống , “ Cạch “ một tiếng động vang lên khiến Uyên Nhi giật mình quay đầu lại thì thấy một bóng người từ từ tiến đến “ không phải lời đồn kia là có thật nhà này có ma chứ ? “ Uyên Nhi run rẩy nghĩ thầm trước đây cô từng nghe mấy chị giúp việc nói buổi tối ở đây hay có hiện tượng lạ vì nghe nói căn biệt thự này khi trước từng là nghĩa địa . Nghĩ tới đây Uyên Nhi nắm chặt tay lại liềm một lần gọi lớn

- Ai ?

Không có tiếng trả lời và bóng người vẫn từ từ tiến tới , Uyên Nhi hoảng thực sự ngồi thụp xuống đất khóc toáng lên . Bóng người đột ngột dừng lại rồi phát ra tiếng cười nhẹ , Uyên Nhi nghe thấy tiếng cười quen thuộc thì ngẩng đầu lên lau nước mắt quất

- Uy Vũ

Tiếng cười lớn dần cuối cùng Uy Vũ bước ra . Uyên Nhi đứng dậy ánh mắt tức giận trừng Uy Vũ nói

- Anh có bệnh sao nửa đêm không ngủ lại đứng đó dở trò ma quỷ

Uy Vũ nén cười nói lại

- Thưa tiểu thư nửa đêm khát nước nên tôi mới xuống bếp còn nữa tôi đâu có dở trò là tiểu thư tự mình dọa mình tưởng tôi là ma mà

Uyên Nhi tức giận muốn nói lại nhưng nghĩ cũng thấy đúng anh ta khát nước nên mới xuống đây với lại chuyện ma quỷ là do cô suy nghĩ nên mới hoảng sợ , thở dài vuốt trái tim đang đập thùm thụp Uyên Nhi xua tay

- Thôi không tính toán với anh nữa

Uy Vũ cười cười gạt đầu rồi đi qua Uyên Nhi , lấy một cốc nước anh ngồi xuống đối diện với Uyên Nhi hỏi cô

- Sao không ngủ mà lộ mọ vào giờ này ?

Xoay cốc nước trong tay Uyên Nhi bĩu môi

- Cái gì mà lộ mọ , tôi bị mất ngủ

Uống một lần hết nguyên cốc nước Uy Vũ gạt đầu rồi nhìn Uyên Nhi hỏi cô

- Anh muốn hỏi em một chuyện

Uyên Nhi đưa hai tay lên chống cằm mắt chớp chớp đáng yêu nhìn anh

- Anh mà cũng có lúc nghiêm túc ư ngạc nhiên nha

Nhìn Uyên Nhi bằng ánh mắt thật nghiêm túc Uy Vũ hỏi lại

- Có nghe không đây ?

Uyên Nhi ngồi ngay ngắn lại gạt đầu rồi nhìn anh chăm chú , Uy Vũ cười khỏ lắc đầu nhưng vẫn nói

- Hôm nay cha mẹ anh và Tuấn Anh nói muốn cho tụi anh qua Mỹ học nốt trung học em nghĩ anh nên đi không ?

Uyên Nhi gạt đầu

- Nên chứ tôi cũng muốn đi nhưng cha mẹ không cho với lại Bảo Ngọc ở đây nên không đi được

Uy Vũ cười khỏ từ đầu anh đã biết cô sẽ trả lời như vậy mà , Uyên Nhi thấy Uy Vũ không trả lời thì nắm lấy cánh tay anh lắc lắc

- Này có phải anh không muốn đi không ?

Nhìn cô một lát rồi anh gật nhẹ đầu nói

- Có một số việc chưa hoàn thành nên không muốn đi

Tò mò nhìn anh cô hỏi

- Việc gì mà quan trọng vậy ?

Chán nản hết mức anh nói

- Đúng vậy có một cô gái rất ngu ngốc anh anh rõ ràng quan tâm cô ấy lo lắng cho cô ấy nhưng cô ấy luôn ngu ngốc không nhận ra

Nói xong anh đứng dậy đi về phòng , Uyên Nhi nhìn theo bóng anh mắt mở to nói

- Ô hay anh ta giận gì chứ làm như tôi đắc tội với anh không bằng ..

Vào trong phòng Uy Vũ mệt mỏi nằm xuống giường mắt nhìn lên trần nhà chán nản , Uyên Nhi quả thật không phải ngu ngốc bình thường mà anh quan tâm lo lắng cho cô như vậy mà cô không cảm nhận được gì sao ? Anh thừa nhận anh có chút hèn nhát không dám nói thẳng là bản thân thích cô nhưng anh cho rằng cô cũng hiểu tình cảm của anh nhưng không ngờ cô không biết gì cả . Nhắm mắt điều chỉnh lại tâm trạng Uy Vũ tự an ủi mình có lẽ vì cô còn nhỏ nên không hiểu cảm của anh , không sao anh sẽ chờ , chờ cho tới khi cô lớn .

Bên ngoài cửa sổ gió thổi làm hàng cây rung rinh lay động cơn mưa phùn lạnh bắt đầu rơi ...

END CHƯƠNG 13

14. Chương 14

Chương 14

Ánh nắng đầu tiên của mùa xuân chiếu sáng rực rỡ trên mọi nẻo đường xua tan đi cái lạnh lẽo âm u của mùa đông , Uyên Nhi tỉnh dậy từ giấc ngủ mộng mị , vươn vai một cái cô đứng lên kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài thấy một đầu năm trời bắt đầu có những tia nắng ấm áp Uyên Nhi mở tủ lấy một chiếc váy dài màu trắng tinh khiết mặc vào người , xoa tung mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp vệ sinh cá nhân xong cô vui vẻ nhìn mình trong gương nở một nụ cười xinh đẹp rồi đi ra khỏi phòng .

Xuống phòng khách đã nghe thấy tiếng ồn ào hình như mọi người đang bàn luận gì đó , Uyên Nhi chào hỏi chúc mọi người một buổi sáng tốt lành rồi ngồi xuống ăn sáng , Thực Quyên nhìn Uy Vũ mang vẻ mặt đen xì thì lo lắng hỏi

- Con sao thế Vũ không khỏe hả ?

Uy Vũ liếc Uyên Nhi một cái thấy cô vẫn điềm nhiên ăn uống thì lại bực tức vùng vằng nói

- Con không sao

Kiến Văn biết con trai ông đang không vui vì chỉ còn hai tháng nữa là lên máy bay đi Mỹ nên đưa ra ý kiến

- Được rồi chỉ còn hai tháng nữa là Tuấn Anh và Uy Vũ sẽ lên đường chúng ta nên dành ra những ngày cuối cùng này chơi thật vui vẻ được không ?

Mọi người đều tán thành , Uyên Nhi thì khỏi nói có ăn có chơi là tán thành tuyệt chỉ có Bảo Ngọc là im lặng cô lên nhìn về phía Tuấn Anh thấy anh vẫn vui vẻ thì không khỏi có chút hụt hẫng cô biết bản thân mình không có cơ hội nhưng ước nguyện của cô chỉ là được nhìn thấy anh mỗi ngày nhưng nay anh sắp đi rồi cô phải làm gì đây ?

Uyên Nhi quay sang nhìn Bảo Ngọc thấy cô không vui thì riu rít

- Bảo Ngọc mai chúng ta đi leo núi được không

Bảo Ngọc gượng gạo mỉm cười gật đầu , Tuấn Anh thấy nói tới leo núi thì hai mắt sáng lên

- Leo núi cho anh đi theo được không ?

Uyên Nhi suy nghĩ một chút rồi gật đầu

- Được nhưng có điều kiện

- Hả

Tuấn Anh ngớ người

- Điều kiện gì đây tiểu thư ?

Cười gian nhìn chằm chằm vào hai tên con trai trước mặt Uyên Nhi nói

- Hai anh phải khuôn đồ cho tụi em

- Hả

Tuấn Anh kêu lên thảm thiết , thấy anh có vẻ không đành lòng Uyên Nhi bĩu môi

- Không đi thì thôi

Uy Vũ chẳng thiết tha gì cái vụ leo núi này nhưng hai cô gái đi thì sẽ rất nguy hiểm anh nói

- Được mai mấy giờ xuất phát ?

Uyên Nhi có chút khó tin trả lời lại

- 4 giờ sáng

Uy Vũ gật đầu coi như đã biết rồi cúi xuống tiếp tục ăn , Bảo Ngọc nhìn Tuấn Anh một cái cô nghĩ cũng tốt còn hai tháng nữa thôi phải ở gần anh ấy nhiều hơn nữa để sau này khi anh có đi rồi cô cũng không luyến tiếc , hối hận .

Bốn bạn trẻ mãi đối đáp suy nghĩ mà không để ý tới rất nhiều con mắt đang suy tư dò xét họ , các vị phụ huynh đều nhận ra tình cảm của mấy bạn trẻ này có chút không bình thường nhưng cũng không ai nói gì vì họ nghĩ bọn trẻ còn quá nhỏ chuyện tình cảm để sau này hăng nói .

Vậy là bữa sáng kết thúc trong im lặng trong đầu mọi người , mỗi người một suy nghĩ lo âu chỉ có Uyên Nhi là vui vẻ cười tít mắt .

4 giờ sáng ngày hôm sau

Dậy từ sớm Uyên Nhi đi quanh nhà kiểm tra xem mấy người còn lại đã dậy chưa , một lát sau mọi người cùng tập trung ở phòng khách . Uy Vũ nhíu mày nhìn Uyên Nhi chỉ khoác một chiếc áo khoác mỏng anh lấy từ trong túi một chiếc áo khoác to dày đưa đến trước mặt cô nói

- Mặc vào đi trên núi rất lạnh

Nhìn mặt nhìn chiếc áo dày cộm Uyên Nhi lắc đầu

- Không cần tôi nóng

Không muốn nhiều lời với cô gái cứng đầu này Uy Vũ nhanh chóng nhét chiếc áo vào ba lô của mình rồi khoác lên vai đi trước . Tuấn Anh có chút khó hiểu nhìn theo bóng Uy Vũ thầm nói

- Thằng này hôm nay sao vậy ?

Nhìn theo bóng dáng cao lớn Uyên Nhi có chút thất thần , cho dù có ngốc tới đâu cô cũng biết Uy Vũ đang tức giận nhưng tại sao ? vì cô không nhận chiếc áo sao , từ khi nào anh trở nên khó hiểu như vậy chứ ? Bảo Ngọc ra sau cùng thấy Uyên Nhi đứng đó thần thờ thì chạy lại nói

- Đi thôi chờ dẫn ở đây làm gì vậy ?

Uyên Nhi búng tỉnh khỏi những suy nghĩ vẫn vơ gật đầu với Bảo Ngọc cúi xuống muốn tìm ba lô của mình thì không thấy đâu cả cô gọi hỏi Tuấn Anh

- Tuấn Anh , anh cầm ba lô của em hả ?

Tuấn Anh nhìn đồng đồ lộn xộn trên vai mình cười khổ

- Tiểu thư ơi anh sánh đồ cho Ngọc đã mệt muốn chết rồi còn ôm thêm của em làm gì chứ chắc Vũ cầm rồi

Uyên Nhi ừ một tiếng rồi đi lên phía trước , Bảo Ngọc thấy áy náy khi Tuấn Anh phải cầm nhiều đồ thì chạy tới gần anh

- Để em cầm bớt cho

Tuấn Anh cười nói

- Không sao đi thôi

Vậy là bốn bạn trẻ cùng nhau đi chinh phục ngọn núi trước mặt ...

Đi mãi mà không thấy bóng dáng Uy Vũ , Ngọn núi này tuy không cao nhưng đường đi lại rất dốc mặc dù có những bậc đất để bước lên nhưng nếu không cẩn thận thì rất dễ ngã . Uyên Nhi đã leo lên leo xuống rất nhiều lần nên không lo lắng lắm Bảo Ngọc thì đã có Tuấn Anh đi cạnh giúp đỡ , hiện tại Uyên Nhi chỉ lo lắng cho Uy Vũ anh không quen thuộc với đường xá ở đây nhờ xảy ra chuyện gì thì sao ? Nghĩ tới đây Uyên Nhi bắt giắc đi nhanh hơn nhưng đi mãi cũng chẳng thấy bóng dáng anh . Tuấn Anh gọi với theo Uyên Nhi

- Em đi từ từ thôi đợi bọn anh với

Uyên Nhi dừng chân quay lại nói lớn

- Không thấy Uy Vũ đâu cả anh ấy có bị sao không anh ?

Cười thầm trong lòng Tuấn Anh nói lại

- Đừng lo nó không sao đâu nó là cao thủ leo núi mà

Tuy nghe vậy nhưng lo lắng trong lòng Uyên Nhi vẫn không giảm đó là những ngọn núi có sự can thiệp của con người chắc chắn họ sẽ xây những bậc hay làm gì đó để người leo núi không gặp nguy hiểm nhưng đây là núi tự nhiên anh ấy có thể không ?

Mang theo tâm trạng lo lắng không yên cuối cùng ba người cũng đến được điểm dừng chân để cắm trại nhìn xung quanh thấy có hai chiếc lều đã được dựng hoàn chỉnh Uyên Nhi giắt mình nghĩ rằng có ai đó đang cắm trại ở đây quay lại muốn tìm nơi khác thì một giọng nói quen thuộc vang lên

- Đi lâu thế đây dựng lều xong rồi này

Quay lại Uyên Nhi thấy Uy Vũ trong tay đang cầm một đồng củi đứng đó nhìn mình , cô đi tới gần quát vào mặt anh

- Sao không đi cùng mọi người chứ ?

Cứ nghĩ rằng sẽ được khen ngợi ai ngờ lại bị mắng Uy Vũ sầm mặt lạnh lùng quay đi

- Không cần cô lo

Giọng nói lạnh lùng ấy như đánh thẳng vào trái tim Uyên Nhi lẳng lặng nhìn bóng lưng cao lớn của anh đưa tay lên muốn nắm lấy vạt áo anh nhưng rồi lại thả dài buông thõng cánh tay xoay người lặng lẽ bước đi , cô không biết bản thân đang bị làm sao nữa cô chỉ biết rằng hiện tại ngực rất đau , đau tới không thở nổi như có một bàn tay đang bóp chặt lấy trái tim cô . Bảo Ngọc chứng kiến tất cả cô biết Uyên Nhi nhất định đang rất buồn nên muốn đi theo an ủi thì bị Tuấn Anh kéo lại anh nhẹ lắc đầu

- Đừng em không giúp gì được cho cô ấy đâu

Bảo Ngọc nhìn theo Uyên Nhi nói nhỏ

- Nhưng cậu ấy

- Không sao đâu để anh nói chuyện với Vũ

Buông tay Bảo Ngọc ra Tuấn Anh tới gần Uy Vũ vỗ vai bạn nói

- Hôm nay cậu làm sao thế ?

Thở dài hai tay ôm lấy đầu Uy Vũ mệt mỏi lên tiếng

- Chẳng biết nữa sắp điên lên vì cô ta rồi

Thật ra Uy Vũ trở nên như vậy cũng là một phần do Uyên Nhi , Tuấn Anh biết Uyên Nhi là một cô bé ngây thơ đơn thuần nhưng không ngờ lại ngốc nghếch đến mức không nhận ra một chút gì về tình cảm của Uy Vũ dành cho cô . Thở dài vỗ vai thẳng bạn đang ủ rũ Tuấn Anh an ủi

- Đừng bi quan như vậy thật ra cô ấy cũng rất lo lắng cho cậu lúc leo núi cô ấy vì không thấy cậu mà lo lắng không yên tâm trạng bất ổn

Lắc đầu thở dài Uy Vũ xua tay

- Không quan trọng nữa dù sao cũng sắp đi rồi tôi không muốn những chuyện không vui này ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người

Trời bắt đầu ngả về chiều nhưng Uyên Nhi vẫn không thấy chút bóng dáng Bảo Ngọc lo lắng đến đứng ngồi không yên đi ra khỏi lều cầm đèn pin muốn đi tìm Uyên Nhi , Tuấn Anh và Uy Vũ ngồi cạnh đồng lửa cũng chẳng vui vẻ là bao thấy Bảo Ngọc đi ra thì đứng lên hỏi cô

- Em đi đâu

Tuấn Anh nhanh miệng hỏi , Bảo Ngọc nhìn anh có chút hoảng sợ nói

- Uyên Nhi chưa về em lo lắng

Uy Vũ im lặng không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trước . Tuấn Anh tới gần Bảo Ngọc giật lấy đèn pin trong tay cô ném sang cho Uy Vũ nói lớn

- Em là con gái không nên đi vào giờ này việc đi tìm Uyên Nhi để anh và Vũ làm là được rồi em ở lại trông lều đi

Không nghe Tuấn Anh dài dòng Uy Vũ lập tức chạy đi tìm Uyên Nhi anh sợ nếu chậm một chút thôi cô sẽ gặp nguy hiểm anh sợ sẽ không gặp được cô nữa .

Thấy Uy Vũ đột nhiên phóng ra Tuấn Anh lắc đầu quay lại dặn dò thêm

- Nếu sợ thì ở yên trong lều nhất định không được ra ngoài cho tới khi anh hoặc Vũ trở về rõ chưa ?

Dặn dò xong Tuấn Anh chui vào lều lấy áo khoác rồi cầm đèn pin chuẩn bị ra ngoài , thấy anh sắp đi Bảo Ngọc nắm lấy tay anh nói nhỏ

- Cần thận

Tuấn Anh mỉm cười nhìn cô rồi xoay người bước đi .

Bóng dáng anh xa dần khiến Bảo Ngọc cảm thấy đau đớn cô biết anh đã tha thứ cho cô nhưng cô cũng biết hiện tại anh chỉ xem cô như em gái mà chăm sóc anh từng nói anh không thể yêu cô vì điều đó nghĩa là anh đã phản bội chị Bảo Kim cô biết bản thân không có hy vọng nhưng dù anh coi cô như em gái thì cô cũng muốn ở bên anh hưởng thụ cảm giác được anh quan tâm , chăm sóc .

Bầu trời âm u lạnh lẽo Uyên Nhi vòng hai tay ôm lấy bản thân mình run rẩy bước trên con đường núi gập ghềnh vừa đi vừa thầm mắng Uy Vũ đáng chết máu lạnh vô tình không có chút lo lắng cho cô sao mà tới giờ vẫn không thấy bóng dáng anh đi tìm cô ? Trời thì lạnh tiếng ếch nhái kêu râm ran khiến Uyên Nhi hoảng sợ cô chẳng biết mình đang đi đâu nữa con đường này đối với cô rất xa lạ cô cứ đi mãi chỉ mong tìm được khu cắm trại nhưng trời ngày càng tối còn khu cắm trại thì chẳng thấy đâu , “ ầm “ một tiếng sấm vang

lên tia chớp sáng chói rạch ngang bầu trời Uyên Nhi sợ hãi hét lên một tiếng rồi ngồi thụp xuống ôm đầu khóc nức nở .

Mưa bắt đầu rơi từng tia chớp sáng chói như sé toạc màn đêm tối Uy Vũ soi đèn vừa đi vừa gọi lớn

- Uyên Nhi

Trời tối lại mưa đường núi vì bị mưa thấm ướt trở nên trơn trượt Uy Vũ nhìn quanh lo lắng Uyên Nhi đang ở đâu chứ anh đã tìm quanh khu cắm trại mấy vòng nhưng vẫn không thấy không lẽ cô ... lắc mạnh đầu xua tan suy nghĩ u ám Uy Vũ tiếp tục đi , đi đến một lùm cây rậm rạp ngoài tiếng mưa ra hình như còn có tiếng nức nở nhẹ Uy Vũ vui mừng đến chỗ đó thì thấy Uyên Nhi toàn thân ướt sũng thảm thương ngồi đó khóc nức nở . Khoảnh khắc đó Uy Vũ cảm thấy trái tim nhói đau như bị kim đâm vậy anh chạy tới ôm chầm lấy cô , Uyên Nhi đột nhiên cảm thấy cả người bị ôm chặt thì hoảng sợ theo bản năng giơ tay lên thành nắm đấm , đấm mạnh vào lưng người đó hét toáng lên

- Buông ra buông tôi ra

Uy Vũ biết cô tưởng anh là người xấu liền ôm cô chặt hơn nói

- Là anh Uy Vũ đây đừng sợ

Nghĩ rằng sau khi anh nói vậy cô sẽ ngừng khóc và đánh anh nhưng sau khi Uyên Nhi nghe xong lại càng khóc to hơn đánh mạnh hơn vừa khóc vừa mắng

- Uy Vũ đáng chết tại sao anh lại không đi tìm tôi hu hu anh có biết tôi đã sợ thế nào không hu hu tôi ghét anh ghét anh ... hu hu

Uy Vũ ôm cô chặt hơn liền tục nói xin lỗi còn Uyên Nhi chỉ biết vì anh giận dữ vô cớ nên cô mới bị lạc nên vừa khóc vừa đánh anh cho bõ tức ...

Mưa tạnh dần gió cũng ngừng thổi trong bóng đêm yên lặng hai người ôm nhau thấm thiết cô gái không ngừng khóc còn chàng trai cũng chịu thua với tính cách mềm nheo đó cũng không nỡ để giây phút tình cảm này chấm dứt nên im lặng ôm lấy cô thật chặt để cô khóc thoải mái trong lòng mình ...

END CHƯƠNG 14

15. Chương 15

Chương 15

Gió ngừng thổi mưa cũng tạnh dần không khí trên núi vì ảnh hưởng của trận mưa mà lạnh buốt Uyên Nhi vùi đầu vào ngực Uy Vũ khóc đến mệt mỏi , nhẹ nhàng vỗ lưng người con gái nhỏ bé trong ngực . Cảm thấy Uyên Nhi rùng mình vì lạnh Uy Vũ buông cô ra cởi chiếc áo trên người khoác vào người cô rồi xoay lưng lại anh nói

- Đứng lên anh công em

Ngẩng lên nhìn anh bằng đôi mắt mở to Uyên Nhi kinh ngạc hỏi lại

- Anh công tôi ?

Thở dài ngao ngán vì cái đầu chậm chạp của cô gái trước mặt Uy Vũ đành kéo hai tay cô ôm lấy vai mình rồi ôm lấy hai chân cô , Uyên Nhi giật mình “ á “ lên một tiếng nhưng rồi lại sợ ngã nên đành ôm chặt lấy vai anh . Trên đường quay về điểm cắm trại hai người im lặng không nói gì Uyên Nhi mệt mỏi dựa vào vai Uy Vũ ngáp một cái trước khi nhắm mắt cô nhẹ nhàng nói

- Cảm ơn anh ...

Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại vang bên tai khoe môi Uy Vũ nở một nụ cười dịu dàng tiếp tục đi về phía trước lúc này dù thời tiết có xấu tới đâu anh cũng không thấy lạnh ...

Trong lòng lo lắng như lửa đốt Bảo Ngọc không chịu nổi cảm giác này nữa trời ngày càng tối mà mọi người vẫn chưa có một ai trở lại , bước ra khỏi lều nhìn xung quanh tối đen như mực tuy rằng rất sợ nhưng cô không thể ngồi yên như vậy nữa nắm chặt chiếc đèn pin trong tay Bảo Ngọc thở mạnh một hơi rồi tiến lên phía trước vừa đi vừa gọi lớn tên ba người kia nhưng không có tiếng trả lời . Đi được một đoạn cô chợt dừng lại vì nhìn thấy ánh đèn vàng lóe lên trong lòng vui như nở hoa cô chạy lên phía ánh đèn gọi lớn

- Uy Vũ , Tuấn Anh là hai người ư ?

Càng đến gần trong lòng Bảo Ngọc càng thấy nôn nao có một linh cảm nào đó nói cho cô biết nếu đi tiếp cô sẽ gặp nguy hiểm , tắt đi chiếc đèn pin trong tay Bảo Ngọc từ từ lùi lại bỗng nhiên có một bàn tay bịt lấy miệng cô , Bảo Ngọc hoảng đến xuýt nữa hét toáng lên nhưng khi nhìn rõ người đằng sau cô lại im

lặng . Đám người kia gồm 3 hay 4 tên gì đó hình như là bọn họ say rượu nhìn bộ quần áo rách rưới trên người họ Bảo Ngọc nghĩ đó là những người vô gia cư hay ăn mày gì đó , Tuấn Anh kéo theo Bảo Ngọc chậm chạp lùi lại cố gắng không gây ra tiếng động . Đến khi những người kia khuất dần Tuấn Anh mới buông cô ra quát lên

- Em bị ngu ngốc hả anh đã bảo là ngồi yên trong lều cơ mà ?

Ngẩng đôi mắt long lánh nước lên nhìn anh Bảo Ngọc nhỏ nhẹ giải thích

- Em ... chỉ là lo lắng cho mọi người thôi

Khuôn mặt cô biểu hiện sự vô tội cùng tủi thân khiến Tuấn Anh chẳng nổi mắng thêm nữa đành nắm lấy tay cô cùng nhau quay lại điểm cắm trại .

Về đến nơi đã thấy Uy Vũ đang lục tung cả hai cái lều lên không biết đang tìm kiếm cái gì , Bảo Ngọc chạy vào lều thì thấy Uyên Nhi cả người sưng nước đang mê man nằm đó , cô nhanh chóng lấy ba lô rồi thay quần áo khô cho Uyên Nhi , sờ chán thấy cô ấy không sốt Bảo Ngọc mới yên tâm phần nào đi ra ngoài , Uy Vũ cả người ướt sũng thấy Bảo Ngọc đi ra lập tức gặng hỏi

- Em thay đồ cho Nhi chưa cô ấy có bị thương ở đâu không , có sốt không ?

Bảo Ngọc nghe anh hỏi mà cảm thấy tai đang đánh trống cô gơ tay lên quát

- Stop ... từ từ để em trả lời

Uy Vũ yên lặng luôn ...

Tuấn Anh đứng bên cạnh nhìn cười đến nội thương nhưng sợ bị bạn tốt trả thù nên đành nín nhịn

Bảo Ngọc thấy anh rất biết lắng nghe liền mỉm cười trả lời đồng lõa xôn anh vừa hỏi một cách ngăn nắp

- Cô ấy không bị thương chỉ có chân tay bị xước một vài chỗ không chảy máu nhiều tạm thời chỉ có vậy thôi

Nghe cô nói xong Uy Vũ thở phào nhẹ nhõm cũng may cô không sao nếu không chắc anh chết mất .

Màn đêm kéo đến mọi người đều vào lều của mình nghỉ ngơi chỉ có Uy Vũ vẫn ngồi thẩn thờ bên đống lửa khó khăn lắm mới đốt lại được vì trời mưa củi kiếm được lúc chiều hầu như ướt hết anh đành lấy cuốn sách mình mang đi làm mồi lửa “ =_ = “ ngồi bên đống lửa ấm áp ánh mắt anh không ngừng nhìn về phía lều của Uyên Nhi và Bảo Ngọc không biết Uyên Nhi thế nào rồi , cô rằm mưa lâu như vậy có bị cảm không ? thật muốn xông vào kiểm tra nhưng sợ khiến cô tỉnh giấc nên đành thôi .

Tỉnh dậy từ giấc ngủ mộng mị Uyên Nhi đưa hai tay lên dụi dụi mắt , nhìn thấy ánh sáng màu vàng nhấp nhoe bên ngoài cô nhẹ nhàng chui ra khỏi lều tránh đánh thức Bảo Ngọc , vừa quay lưng lại cô đã bắt gặp cái nhìn đầy quan tâm của Uy Vũ . Cô mỉm cười đến gần anh nói nhỏ

- Anh không ngủ mà ngồi đây làm gì muốn hù chết người sao ?

Thấy cô không có vẻ gì là suy yếu đau đớn ngược lại vẫn còn hơi sức để khiêu chiến với mình Uy Vũ nhẹ nhàng thở ra vẫy tay với cô

- Lại đây ngồi cho đỡ lạnh

Uyên Nhi gật đầu đến gần anh ngồi xuống đưa hai bàn tay đến bên đồng lửa để sưởi ấm

Uy Vũ quan sát sắc mặt của cô rồi dịu dàng hỏi han

- Sao không ngủ không thoải mái ở đâu sao ?

Uyên Nhi nhẹ nhàng lắc đầu

- Không sao chỉ là có chút đau nhức ở chân và tay thôi

Cùng lúc này cô chợt nhớ lại thái độ khó hiểu của Uy Vũ , vốn là người thẳng tính thắc mắc để trong lòng mãi sẽ khó chịu Uyên Nhi hỏi luôn

- Anh đang giận chuyện gì phải không ?

Uy Vũ chớp chớp mắt nhìn cô , cuối cùng cũng nhận ra sao ? anh cười nói

- Em nói xem anh đang giận cái gì ?

Uyên Nhi trừng mắt nhìn Uy Vũ

- Bệnh thần kinh tôi đâu phải con giun trong bụng anh làm sao biết được ?

Hy vọng trong phút chốc tắt ngấm Uy Vũ chán nản ôm đầu thầm nguyên rửa bản thân ngu ngốc tại sao ai không thích lại đi thích cô gái ngốc nghếch này chứ ?

Chán nản đến chẳng biết nói gì thêm nữa hai người yên lặng ngồi bên nhau mỗi người một suy nghĩ Uyên Nhi ngáp một cái hai mắt nhú lại nghiêng đầu cảm thấy êm ái ấm áp cũng chẳng thèm liếc xem nó là cái gì liền ngủ ngon lành . Uy Vũ đang mải nghĩ ngợi đột nhiên thấy vai nặng trĩu anh nhú mày muốn đẩy thứ đó ra nhưng khi biết đó là Uyên Nhi thì lại cười đến vui vẻ vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ bé , vuốt mái tóc dài của Uyên Nhi anh thì thầm

- Ngốc ạ bao giờ em mới nhận ra đây ?

Nhưng rồi một nỗi bi thương lóe lên trong mắt anh nếu như cô biết thì sao ? anh sắp phải đi rồi lại đi rất lâu nữa nếu như để cô hiểu được tình cảm này hai người cũng chưa chắc đã có kết quả tồi vậy khi anh quay về sẽ tóm cô sau bây giờ phải nghĩ cách để mấy năm tới cô không quên được mình đã phải để cô khắc cốt ghi tâm cái tên Trịnh Uy Vũ này , để cô không thể để thêm bất cứ tên con trai nào khác vào mắt ..

END CHƯƠNG 15

16. Chương 16

Chương 16

Nắng ấm nhẹ nhàng bao phủ từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua tán lá , tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu . Uy Vũ nhìn người con gái bé nhỏ đang yên lành ngủ say bên cạnh tuy vai mỏi nhừ nhưng anh cũng không có suy nghĩ sẽ đánh thức cô dậy , lúc này cô hồn nhiên xinh đẹp như một thiên thần , làn da trắng không tì vết đôi mắt nhắm chặt hàng lông mày nhả lại một chút có lẽ vì tư thế ngủ không thoải mái , đôi môi đỏ thắm búp ra nhìn rất đáng yêu . Một suy nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu Uy Vũ nhìn gương mặt xinh đẹp ấy anh như bị thôi miên vậy cứ từ từ cúi xuống , chỉ một chút nữa thôi anh sẽ chạm được vào đôi môi ấy ...

- Ừm

Đột nhiên một tiếng “ ưm “ cắt ngang bầu không khí ám muội Uyên Nhi nhẩn nhẩn mặt rồi từ từ mở mắt . Vừa mở mắt cô đã thấy một gương mặt đẹp trai rạng ngời đang phóng đại trước mắt , giọng ngái ngủ vang lên

- Anh làm gì thế ?

Uy Vũ đơ người trong lòng âm thầm thở ra một hơi cũng may chưa làm gì cô ấy , rồi anh tỉnh bơ nói

- Chảy nước miếng kìa

Uyên Nhi “ a “ lên một tiếng rõ to rồi đưa tay lên quệt quệt miệng , nhìn dáng vẻ khảnh trương của cô Uy Vũ hài lòng mỉm cười “ Cô gái này thật đơn thuần , đơn thuần đến ngu ngốc “

Lau lau một hồi Uyên Nhi mới quay sang nhìn Uy Vũ mắt mở lớn nói to

- Nhưng sao anh lại ở đây ? còn nữa sao tôi lại dựa vào anh ngủ ?

Chán nản đến không muốn nói lời nào Uy Vũ đứng dậy bỏ mặc Uyên Nhi trong đầu toàn dấu hỏi chấm đi vào lều . Nhìn theo bóng dáng cao lớn ủ rũ Uyên Nhi khó hiểu nhú mày

- Anh ta bệnh sao ? thật khó hiểu

Cùng lúc đó Bảo Ngọc từ trong lều bước ra nhìn thấy Uyên Nhi mặt nhăn nhó nhìn về phía lều của Uy Vũ , nghĩ hai người lại cãi nhau cô lại gần Uyên Nhi hỏi bạn

- Sao thế ?

Uyên Nhi quay lại nhìn bạn lắc đầu nói

- Không có gì

Bảo Ngọc ngồi xuống cạnh Uyên Nhi khuôn mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi .

Uyên Nhi cũng phát hiện ra sự khác thường của bạn cô lo lắng nhìn Bảo Ngọc hỏi bạn

- Cậu có chuyện gì không vui à ?

Chần chừ trong chốc lát Bảo Ngọc mới gật đầu cô cúi xuống nói nhỏ

- Mình không muốn anh ấy đi

Giọng nói buồn bã cùng tuyệt vọng của Bảo Ngọc khiến Uyên Nhi bất giác buồn theo cô nhỏ giọng hỏi

- Tuấn Anh ?

Bảo Ngọc gật đầu gương mặt hiện lên vẻ mệt mỏi rõ rệt , Uyên Nhi muốn khuyên nhủ bạn vài câu nhưng lại không biết nên làm thế nào , chuyện tình cảm cô không có chút kinh nghiệm nào cả làm sao khuyên được người khác chứ chỉ sợ rằng nói năng lung tung lại khiến Bảo Ngọc buồn phiền thêm . Nghĩ tới đó Uyên Nhi chọn cách im lặng chỉ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Bảo Ngọc vỗ nhẹ an ủi .

Vì Uyên Nhi không khỏe nên mọi người quyết định về nhà nghỉ ngơi , về đến nhà Uyên Nhi ngay lập tức bị cha mẹ lôi đến bệnh viện tuy đã cố giải thích rằng cô không sao nhưng chẳng ai chịu nghe cứ nhất quyết lôi cô tới bệnh viện vào chụp X quang nào là kiểm tra xương lại còn thử máu nữa thật là xoay vòng vòng khiến Uyên Nhi chóng hết cả mặt xém chút thì té ra ngất .

Bị xoay vòng vòng trong bệnh viện đến kiệt sức cuối cùng Uyên Nhi cũng được trả tự do , vì cô vốn dĩ không có bị gì cả chỉ là chảy xước một chút và hơi sốt do nhiễm khí lạnh trên núi thôi .

Về tới biệt thự Uyên Nhi mệt tới không đứng nổi nữa đành về phòng nghỉ ngơi , nằm xuống giường lớn hai mắt nhắm lại đột nhiên khuôn mặt mang vẻ thất vọng của Uy Vũ lại hiện lên khiến trái tim cô đột nhiên nhói lên , Uyên Nhi mở mắt bật dậy ôm ngực thở hắt ra

- Mình sao vậy nè

Nhíu mày tự hỏi mình cô không hiểu được tại sao khi nghĩ tới vẻ mặt đau buồn của Uy Vũ trái tim cô luôn nhói đau . Chán nản rời giường khoác thêm chiếc áo bông ấm áp Uyên Nhi xuống lầu cô muốn đi dạo một chút để ổn định tâm trạng và hít thở không khí trong lành , đi một lát cảm thấy mỗi chân Uyên Nhi đành đi đến chiếc xích đu muốn ngồi xuống nghỉ ngơi thì nhìn thấy Tuấn Anh đang nằm trên bãi cỏ gần đó hình như đang ngủ ... Uyên Nhi thật cảm thấy bất phục bãi cỏ rậm rạp như vậy cô ngồi chơi còn thấy khó chịu vậy mà anh ta cũng ngủ được , Uyên Nhi đi tới gần ngồi xuống bên cạnh Tuấn Anh vu vơ nói

- Anh thực sự sẽ đi du học ư ?

Người đang nằm đột nhiên mở mắt mỉm cười ngồi dậy trêu chọc

- Đây đừng nói em thích anh nha „anh chưa muốn xuống âm phủ đâu

Uyên Nhi trừng mắt vỗ đét một cái vào chán Tuấn Anh lạnh nhạt nói

- Xin anh em đây là người có mắt thẩm mỹ rất cao

Nói đoạn cô quay sang nhìn Tuấn Anh bằng ánh mắt khinh bỉ

- Còn anh ư ? cứ mơ đi nhá .

Tuấn Anh phì cười ngồi dậy nhìn Uyên Nhi hỏi

- Vậy em quan tâm anh đi hay không làm gì ?

Thở dài một hơi Uyên Nhi có chút buồn bã

- Anh thực sự không nhận ra tình cảm của Ngọc sao ?

Nghe cô nói vậy anh đột nhiên không cười nổi nữa vẻ mặt bồn chồn nghiêm túc trở lại anh nói giọng nói mờ ám xa xôi mang theo chút buồn bã

- Anh biết nhưng anh không thể nào đáp lại tình cảm đó được , anh có thể coi Ngọc như em gái để chăm sóc nhưng anh sẽ không thích cô ấy

Trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu suy nghĩ vừa lướt qua đại não thì miệng đã nói

- Là vì chị Kim sao ?

Lời đã nói ra mới biết bản thân lỡ lời Uyên Nhi rớt rít

- A xin lỗi em ...

- Không sao ..

Một tia âm u lóe lên rồi biến mất Tuấn Anh xua tay cười nhẹ , anh biết Uyên Nhi không cố ý vả lại nỗi buồn về chuyện của Bảo Kim dường như đã lặn sâu xuống khoảng không kí ức khi nhắc tới sẽ buồn nhưng không còn đau khổ như trước đây nữa .

Uyên Nhi tò mò nhìn Tuấn Anh trầm tư cô thận trọng hỏi

- Thật sự không sao ?

Tuấn Anh cười

- Thật mà

Quay trở lại vấn đề chính Uyên Nhi lại nghiêm túc gạt bỏ mọi á náy tiếp tục truy vấn

- Tại sao anh không thể thích Ngọc ? cô ấy có gì không tốt chứ ?

Thấy cô vô tư như vậy Tuấn Anh sửng sốt một lát rồi lại thở dài

- Anh không thể ở bên người mà anh không yêu như vậy chỉ khiến cả hai đau khổ thêm thôi

“ Xoạt “ một tiếng động lớn thu hút sự chú ý của Uyên Nhi và Tuấn Anh , cả hai quay lại nhìn về phía phát ra tiếng động thì thấy một bóng lưng nhỏ bé mềm mại đang chậm rãi bước đi

- Là Ngọc

Uyên Nhi thốt lên khi nhận ra cô gái ấy ,

- Cô ấy đã nghe thấy tất cả

Giọng Uyên Nhi mang theo sự buồn bã .

Tuấn Anh nhìn bóng dáng kiêu diễm khuất dần trong lòng tuy khó chịu muốn an ủi cô ấy vài câu nhưng có ích gì chứ như vậy chỉ làm cô đặt thêm nhiều hy vọng vào anh mà thôi chỉ bằng cứ như vậy có lẽ cô ấy sẽ quên đi .

Uyên Nhi đang buồn rầu muốn chết nhưng khi nhìn sang kẻ đầu xỏ đang ung dung đứng nhìn thì tức giận huych anh một cái hất cằm

- Đi an ủi Ngọc đi

Nhưng cái con người đó lại chỉ im lặng lắc đầu rồi quay lưng đi mất , khiến Uyên Nhi nhìn theo mà tức tới nghiến răng kèn kẹt ...

Trong căn phòng xa hoa rộng rãi cách trang trí đáng yêu tinh nghịch không ngừng vang lên những tiếng nước nổ , trong góc phòng Bảo Ngọc ngồi co người lại hai cánh tay ôm lấy đầu gối nước mắt không ngừng chảy . Nhớ lại câu nói ấy của anh trái tim cô như muốn tan ra thành từng mảnh cô biết anh không yêu cô chỉ coi cô như em gái nhưng tại sao khi chính tai nghe anh nói những lời đó bản thân cô vẫn không kìm nén nổi chỉ muốn khóc thét lên ? Lau đi những giọt nước mắt trên mặt Bảo Ngọc ngẩng đầu nhìn từng tia nắng lan tỏa ngoài cửa sổ tâm đã nguội lạnh từ khi nghe câu nói ấy cô sẽ không yếu đuối nữa ít nhất là đứng trước anh , cô sẽ đứng dậy phải sống tốt để anh không bận tâm nữa chỉ có như vậy cô mới có thể cắt đứt đoạn tình cảm mệt mỏi này , vì bản thân vì cha và cả Uyên Nhi nữa cô nhất định không được yếu đuối hay gục ngã cô không thể khiến họ thất vọng thêm nữa ...

END CHƯƠNG 16

17. Chương 17

Chương 17

Ánh nắng đầu xuân nhẹ nhàng lan tỏa những cơn gió lạnh nhẹ thổi khiến hàng cây lung lay những bông hoa trong vườn nở to khoe sắc thắm . Uyên Nhi tỉnh dậy từ giấc mơ đẹp khóe môi còn nở một nụ cười , đứng dậy khỏi chiếc giường ấm áp sau khi vệ sinh cá nhân cô nhanh chóng chạy sang phòng kế bên tìm Bảo Ngọc nhưng khi mở cửa thì không thấy ai cả chăn gối đã được gấp lại gọn gàng . Chán nản đi đóng cửa lại Uyên Nhi thở dài

- Sáng sớm đã đi đâu rồi ?

Trời hôm nay thật đẹp từng tia nắng nhẹ nhàng chiếu lên gương mặt trắng hồng của Uyên Nhi , cô đi tới chiếc xích đu ngồi xuống rồi nhắm mắt lại hít một hơi thưởng thức nắng ấm áp chiếu lên làn da mình , thở dài một cách nhẹ nhõm Uyên Nhi nở một nụ cười xinh đẹp khiến ai đó đang đứng từ xa bỗng ngây người . Vì muốn hít thở không khí trong lành cũng như an tĩnh để suy nghĩ một số việc Uy Vũ dậy từ sớm để đi chạy bộ vừa hay lại thấy Uyên Nhi đang đi dạo muốn qua hỏi vài câu nhưng khi thấy nụ cười sáng chói ấy anh lại đứng hình gương mặt ngơ ngác , ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt mang nụ cười thiên thần ấy , Uyên Nhi đang tận hưởng không khí trong lành nhưng cô luôn có cảm giác ai đó đang theo dõi mình vội vàng mở mắt nhìn quanh một hồi Uyên Nhi nhú mày nhìn Uy Vũ đang ngơ ngẩn nói lớn

- Ê đứng đó nhìn lên tôi hả ?

Tỉnh lại từ cơn mê đắm Uy Vũ đau buồn kết luận thì ra mang vẻ ngoài thiên sứ không có nghĩa là bên trong cũng là thiên sứ .

Từ từ tới gần cô Uy Vũ vu vơ hỏi

- Hôm nay Bảo Ngọc có vẻ không vui nhỉ ?

Quay sang nhìn anh bằng ánh mắt tò mò cô hỏi

- Anh gặp Ngọc ?

Uy Vũ gật đầu

- Ừm nhưng hình như tâm trạng cô ấy không tốt

Thở dài một hơi Uyên Nhi cúi đầu buồn bã “ không lẽ là vì chuyện hôm qua ? “ trong mắt cô hiện lên sự lo lắng và bất an khiến Uy Vũ nhìn mà có chút ghen tỵ tại sao cô chưa bao giờ lo lắng cho anh như vậy ? Cố gắng gây sự chú ý với cô Uy Vũ nói

- Tuấn Anh hình như tâm trạng cũng không tốt

Quả nhiên vừa nghe anh nói vậy cô lập tức quay lại

- Anh ta là tên máu lạnh vô tình

Nói xong cô giận dữ bỏ đi để lại Uy Vũ ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra , ngồi lại nhìn bóng cô xa dần Uy Vũ bắt đầu nghĩ về sự thay đổi khi này của Uyên Nhi từ lo lắng sang giận dữ và còn giọng nói mang theo sự phẫn nộ của Uyên Nhi khiến Uy Vũ có chút khó hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ?

Thời gian trôi qua thật nhanh mới vậy mà đã đến ngày Tuấn Anh và Uy Vũ qua Mỹ để nhập học , mọi người đều mang vẻ mặt không nỡ đi tiễn hai chàng trai trẻ chỉ có Uyên Nhi từ đầu tới cuối đều là một vẻ mặt “ tôi muốn về nhà “ Các vị phụ huynh kiểm soát đi trước để cho người trẻ tuổi nói chuyện Bảo Ngọc nhìn Tuấn Anh chăm chú khoe môi nở một nụ cười dịu dàng

- Anh đi bình an nhé

Tuấn Anh gật đầu dang tay muốn ôm cô nhưng Bảo Ngọc bất giác lùi lại không phải vì cô không muốn thật ra cô rất muốn ôm anh nói thật nhiều thật nhiều nhưng cô không thể cô phải tự giết chết mọi hy vọng về anh vì nếu không những hy vọng đó sẽ giết cô .

Tuấn Anh hiểu cô đang chồn tránh nên cũng không ép anh chỉ cười rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô .

Nhìn vẻ mặt chán nản thờ ơ của Uyên Nhi , Uy Vũ thấy mình thật kém cỏi đến một cô bé cũng xử lý không nổi , giận quá mất lý chí anh kéo cánh tay Uyên Nhi đi ra bên ngoài , Uyên Nhi đột nhiên bị kéo đi thì ra sức đẩy dựa nhưng Uy Vũ là ai chứ làm sao anh để cô chồn thoát được ? mạnh mẽ lôi cô ra ngoài đến một nơi vắng vẻ không một bóng người anh mới buông tay , Uyên Nhi được thả tự do ra sức hét lên

- Điên khùng rồi tôi ra đây làm cái quái gì hả thần kinh có vấn đề

Đang mắng chửi thì miệng bị bịt lại chỉ là môi chạm môi một nụ hôn nhẹ nhàng tới nỗi chưa kịp cảm nhận được sự ấm áp nhưng cũng đủ làm một cô bé không có chút kinh nghiệm yêu đương như Uyên Nhi phải đứng hình bàn tay nhỏ bé bất giác đưa lên môi sờ nhẹ “ đây là first kiss trong truyền thuyết sao ? “ nghĩ tới đây khuôn mặt cô bỗng đỏ rực lên . Nhìn phản ứng ngây thơ , gương mặt đỏ bừng của cô Uy Vũ hài lòng mỉm cười hai tay anh nắm lấy bả vai nhỏ bé của cô nói một tràng

- Nghe đây từ bây giờ em là của anh , không được gặp gỡ với nam sinh không được thích ai hết chỉ được thích anh thôi còn nữa ...

Ngừng một chút ngón tay thon dài của anh ma sát nhẹ nhàng vào đôi môi đang khép hờ của cô nhẹ nhàng nói

- Không được để thằng nào hôn em nghe không ?

Ngại ngừng chuyển thành phần nộ Uyên Nhi hét toáng lên

- Biến thái anh dám hôn tôi lại còn cấm tôi ? anh là cái gì chứ tôi không nghe đây không nghe

Kéo mạnh cô về phía mình lần nữa hôn lên đôi môi ấy nhưng lần này anh lại còn đưa di động lên chụp lại khoảnh khắc đó . Hôn xong Uyên Nhi đang định tắt cho anh một trận thì anh đã đưa máy di động lên giơ trước mặt cô tà mị nói

- Anh sẽ giữ nó làm kỉ niệm

Uyên Nhi nhảy dựng lên muốn lấy chiếc điện thoại nhưng lại bị anh ôm vào lòng , giọng nói nhẹ nhàng vang bên tai

- Anh nói thật đấy anh thích em đừng từ chối nữa vì anh biết em cũng có tình cảm với anh đợi anh nhé chỉ 3 năm thôi sau 3 năm anh sẽ quay về

Khuôn mặt nhỏ nhắn lần nữa đỏ lên Uyên Nhi cảm thấy trong lòng ấm lạ nhưng còn lâu cô mới thích anh nhé tên tự kỉ này cô véo vào eo anh một cái nghiêng răng

- Nợ này tôi sẽ tính với anh sau

Rồi cô nhanh chóng xoay người chạy đi , Uy Vũ nhìn bóng dáng hốt hải chạy chốn chỉ thấy buồn cười anh không buồn vì cô chạy đi bởi vì anh biết cô nhất định sẽ đợi anh nhất định ...

Máy bay cất cánh mang theo những người trên đó đến một nơi khác rất xa rất xa trong họ tồn tại bao nhiêu ước mơ về tình yêu về tương lai và về một ngày có thể quay lại nơi chôn rau cắt rốn của mình để ở bên gia đình và bên một nửa trái tim của họ ...

END CHƯƠNG 17

Chap sau bắt đầu yêu đương nhé nhít nhá

^3^ Kún ^3^

18. Chương 18

Chương 18

Nắng vàng đầu xuân hòa và với làn gió lạnh tại sân bay biết bao người đang vui buồn lẫn lộn Uy Vũ và Tuấn Anh chào tạm biệt mọi người lần cuối rồi bước qua cổng soát vé Uyên Nhi trừng mắt nhìn bóng lưng Uy Vũ bàn tay nắm chặt thành nắm đấm nghiêng răng nghiêng lợi , Uyên Nhi nhìn thấy bóng anh khuất hẳn trong lòng ngoài tức giận ra hình như còn có chút không nỡ lắc đầu gạt bỏ ngay suy nghĩ quái dị Uyên Nhi quay sang nhìn cô bạn thân này giờ vẫn luôn thẫn thờ kéo tay cô

- Ngọc đi về thôi

Bảo Ngọc dường như không nghe thấy lời Uyên Nhi nói đôi mắt vô hồn vẫn nhìn chăm chăm vào phía bóng lưng Tuấn Anh vừa khuất , một giọt nước chậm rãi lăn dài trên má Bảo Ngọc đưa ngón tay lên quệt đi giọt nước ấy rồi mỉm cười nắm tay Uyên Nhi quay người rời đi . Không có anh cô vẫn sống có thể tình cảm đối với anh sẽ không phai mờ nhưng cô sẽ đem nó cất vào một góc không bao giờ chạm vào nó nữa rồi đến một ngày quá khứ phủ bụi thương tâm cũng sẽ không còn ...

Nắng vàng chiếu rọi trên con đường rộng lớn chiếc xe ô tô lướt đi trên đường Uyên Nhi mở cửa kính xe nhìn ra bên ngoài , một chiếc máy bay cất cánh mang theo một phần tuổi thơ của cô và nụ hôn đầu tiên của cô đi mất hút hững hờ trôi dạt Uyên Nhi nắm chặt tay nhìn theo chiếc máy bay ngày càng nhỏ dần rồi biến mất nơi đám mây trắng như tuyết ...

***** 4 năm sau *****

Los Angeles Mỹ

Thời gian như nước chảy mây trôi ngày quay về cuối cùng cũng tới , học tập 3 năm nơi đất khách Uy Vũ và Tuấn Anh đã trưởng thành hơn rất nhiều . Trong 3 năm này anh cố tình không liên lạc với Uyên Nhi nhưng lại bắt mẹ anh phải để ý tới cô mỗi tháng anh lại nhận được một bản báo cáo đầy đủ về chuyện Uyên Nhi đi đâu làm gì và gặp gỡ những ai , lấy chiếc ví ra vuốt ve tấm hình của một cô gái trẻ có mái tóc dài mặc một bộ váy màu hồng đáng yêu Uy Vũ mỉm cười mãn nguyện cô bé ấy đã 18 tuổi rồi có lẽ sẽ hiểu chuyện hơn một chút nhận ra tình cảm của anh . Đang mải suy nghĩ về một tương lai tốt đẹp đột nhiên vai bị vỗ mạnh một cái Uy Vũ giật mình quay lại trừng mắt nhìn Tuấn Anh không vui nói

- Gì ?

Tuấn Anh đã không còn hình dáng của một cậu thiếu niên nổi loạn 17 tuổi nữa mà thay vào đó là một chàng trai trầm ổn nghiêm túc của tuổi 21 , nhìn thấy Uy Vũ mọi ngày luôn trầm tính ít nói suốt ngày vùi đầu vào học nay lại trợn mắt lên thì cười một tiếng gờ tay lên nhìn đồng hồ nhắc nhở

- Sắp tới giờ máy bay cất cánh trừ khi cậu muốn ở lại đây

Nghe vậy Uy Vũ quay sang mắng Tuấn Anh

- Sao không nói sớm cậu thật lắm mồm lần sau nói vào vấn đề nhanh nhanh hộ cái

Tuấn Anh chết đứng rồi cuộc là ai lắm mồm đây ?

***** Việt Nam *****

Trống trường vang vọng không gian rộng lớn người người chen lấn trong đám đông , tháng 5 thời tiết nóng gay gắt nhưng cũng là bắt đầu một kì nghỉ mà ai ai cũng mong đợi , Uyên Nhi không nằm trong số đó cô không muốn nghỉ hè vì cô sẽ phải quay lại biệt thự phải gặp lại tên đáng ghét Uy Vũ . Đúng vậy anh ta đã trở về hôm qua mẹ cô gọi điện nói rằng ngày mai Uy Vũ sẽ về 4 năm trước anh ta cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô rồi tiêu sái rời đi sau đó trong 4 năm anh ta không gọi cho cô một cuộc điện thoại thăm hỏi xin lỗi khi đó cô còn nghĩ bản thân bị hoang tưởng vì quá cô đơn nên đã tưởng tượng ra mọi chuyện nhưng Bảo Ngọc vẫn ở đây không phải sao ? đi thì như không tồn tại khi về thì khua chiêng gõ trống khắp nơi làm như bản thân tốt đẹp lắm vậy , càng nghĩ càng phẫn nộ Uyên Nhi nắm chặt tay tự thề với bản thân

- Trịnh Uy Vũ anh sẽ không sống yên với tôi đâu ...

Bảo Ngọc thì khác thái độ của cô không khắt trương cũng không vui vẻ giống như dù Tuấn Anh có về hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì 4 năm qua trải qua biết bao những đêm thức trắng vì nhung nhớ . 4 năm qua dù ở rất xa nhưng anh vẫn hay gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe của Bảo Ngọc nhưng cô chưa một lần nghe máy cô sợ nếu như nghe thấy giọng anh cô sẽ òa khóc mất cho dù cô đã không đau đớn như trước đây nữa nhưng không có nghĩa anh đã biến mất hoàn toàn trong thế giới của cô , trong một góc nhỏ nào đó khi ở một mình trong bóng đêm hay mỗi sáng thức dậy từ cơn ác mộng cô vẫn bất chợt nhớ đến anh rồi trái tim lại nhói đau .

Sau khi quay về biệt thự Uyên Nhi ngủ một mạch từ tối hôm trước tới tận giữa trưa hôm sau mới dậy , sau khi thay đồ cô uể oải đi xuống phòng khách đã thấy mọi người tụ tập đông đủ cô chúc mọi người buổi sáng tốt lành rồi hỏi

- Ngọc đâu mẹ ?

Mỹ Anh cười vui vẻ vẫy tay với Uyên Nhi bảo cô tới chỗ bà rồi nói

- Ngọc đi chạy bộ chưa về con lại đây đi

Uyên Nhi gật gù dạ một tiếng rồi tới gần mẹ ngồi xuống khuôn mặt mệt mỏi ỉu xìu

- Lâu rồi không gặp Uyên Nhi

Bỗng nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên giọng nói này rất quen là giọng nói đã luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô nhưng giọng nói này lại có chút trầm hơn ấm hơn trong giấc mơ kia rất nhiều , Uyên Nhi ngẩng lên nhìn người đối diện khuôn mặt chợt tái đi

- Trịnh Uy Vũ

Cô nghiêng rằng nhả ra từng chữ

Uy Vũ nhếch môi thần nhiên cười

- Thì ra em vẫn còn nhớ anh

Vớ vẩn Uyên Nhi thâm mắng trong lòng ai là kẻ đã cướp đi nụ hôn đầu của cô rồi mất tâm mất tích chứ ? mỗi thù này sao có thể quên đi dễ dàng như vậy ? Uyên Nhi hừ một tiếng quay mặt đi không thèm nhìn anh .

Không nhận ra bầu không khí quái lạ giữa những người trẻ tuổi Mỹ Anh cười hỏi Uy Vũ

- Cháu học ở nước ngoài lâu như vậy chắc có bạn gái rồi nhỉ ?

Uy Vũ liếc Uyên Nhi một cái rồi lễ phép trả lời

- Cháu đã có đối tượng lần này quay về cũng là muốn tìm cô ấy ạ

Mỹ Anh thở dài nhìn Uy Vũ rồi lại nhìn con gái nói về tiếc nuối

- Tiếc quá cô còn nghĩ muốn cháu và Nhi nhà cô thành đôi nữa

Uy Vũ chỉ cười không nói , còn Uyên Nhi thì sao ? cô đã bất tỉnh trong trạng thái mở mắt rồi trong đầu hiện ra một đồng âm mưu quỷ kế để báo thù Uy Vũ , bỗng nhiên cô cảm thấy anh về cũng là một chuyện tốt , thời gian anh đi cô chẳng có ai để so tài mồm mép nữa cũng chẳng có người chọc cô giận nữa khiến cô cảm thấy như thiếu đi một cái gì đó một thói quen rất quan trọng trong cuộc sống của mình , nay anh đã về khoảng trống đó hình như đã được lấp đầy một cách kì diệu ...

Nắng chói trang rọi trên con đường vắng vẻ hai hàng cây xanh thẳng tắp hai bên vỉa hè , những ngọn núi cao lớn hùng vĩ ẩn hiện phía xa . Bảo Ngọc dừng lại cúi người xuống hai tay chống bên eo thở dốc , cô đã chạy hai vòng xung quanh biệt thự tuy thể xác rất mệt mỏi nhưng lý trí không cho phép cô dừng lại , đứng trước cổng biệt thự nhưng không thể bước vào cô biết anh đang ở trong đó , mặc dù rất muốn thấy anh nhưng cô sợ bản thân sẽ chìm đắm lẫn nữa sợ trái tim yếu đuối của mình không chịu nổi mà rung động .

- Ngọc ...

Đang mệt mỏi vì sự nhút nhát của bản thân thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau , Bảo Ngọc quay phắt lại nhìn người trước mặt một cách chăm chú là anh thật sự là anh , đây không phải là một giấc mơ để rồi tỉnh giấc trong sự tiếc nuối không phải vì quá nhớ mà tưởng tượng rằng anh đang gọi tên cô mà là anh thực sự là anh ...

Nhìn khuôn mặt gần gũi thân thờ của cô , Tuấn Anh mỉm cười khoanh tay trước ngực nói

- Không phải mới có mấy năm không gặp mà em đã quên anh rồi chứ ?

Lấy lại tinh thần bằng một cái thở dài Bảo Ngọc vuốt lại mái tóc ướt đầm mồ hôi cố gắng nở một nụ cười gượng gạo trả lời

- Anh về lúc nào vậy ?

Nhìn biểu hiện của cô anh cũng hiểu phần nào rằng Bảo Ngọc đang không thoải mái , sáng nay khi anh từ sân bay trở về cô nhận lúc anh đi cất đồ và tắm rửa lập tức chạy ra ngoài vì sao anh biết ư ? Vì trước nay Bảo Ngọc rất ghét vận động vậy lý do gì khiến cô ấy tự nguyện đi chạy bộ mà lại còn hai vòng quanh biệt thự nữa chứ ? Lỡ đi thái độ gượng gạo của cô Tuấn Anh đi lên phía trước ngoài không nói trước ôm cô vào lòng

- Em đã lớn rồi em gái

Giọng nói dịu dàng trầm ấm vang lên bên tai đây là mơ ước từ rất lâu rồi của Bảo Ngọc từ khi biết mình yêu thích anh cô luôn ước có một ngày anh sẽ ôm cô vào lòng nói những lời dịu dàng bên tai nhưng bây giờ khi đang ở trong vòng tay anh tại sao cô lại không cảm thấy vui vì lời anh nói sao ? “ Em đã lớn em gái “ em gái ? cô không muốn làm em gái của anh , Bảo Ngọc đẩy Tuấn Anh ra trong mắt mang theo sự bi thương nhìn vào gương mặt đang tươi cười của anh trái tim lại nhói đau

Ngạc nhiên vì đột nhiên bị đẩy ra Tuấn Anh cười với Bảo Ngọc

- Sao vậy ? em ghét anh vậy sao ?

Thu lại sự bi thương những tưởng sẽ chẳng ai phát hiện Bảo Ngọc gương cười lắc đầu

- Em không quen cùng nam sinh gần gũi như vậy xin lỗi

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Bảo Ngọc đang nặng nề khinh bỉ chính mình quá hèn nhát giá như cô có thể hét lên với anh “ em không muốn là em gái em muốn là bạn gái của anh “ thì thật tốt nhưng chỉ tiếc cô không đủ dũng cảm cũng như mạnh mẽ để chịu thêm bất cứ đả kích nào từ anh nữa .

Tuấn Anh “ ồ “ một tiếng rồi mỉm cười gật đầu

- Anh hiểu rồi

Nói rồi anh tiến lên phía trước đi được một đoạn anh thấy cô vẫn không nhúc nhích thì cười gọi

- Về thôi mọi người đang đợi chúng ta

Bảo Ngọc trầm mặc gật đầu đi lên phía trước cùng anh quay về biệt thự trong lòng tràn ngập biết bao cảm giác rối ren phức tạp đôi mắt không thể kìm nén thì thoáng lại liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh , quả thật anh rất đẹp trai sau 4 năm không gặp lại càng đẹp hơn , một vẻ đẹp nam tính chín chắn chứ không còn là dáng vẻ học sinh lạnh lùng của trước đây nữa có lẽ thời gian có thể thay đổi tất cả nhưng tại sao trái tim cô vẫn không thể thay đổi ?

Nắng vàng vẫn chiếu rọi những cây cổ thụ to lớn với những tán lá xòe ra tạo nên những bóng râm loang lổ trên đường , một cặp nam thanh nữ tú sánh bước trên đường gương mặt cô gái trầm tư ánh mắt bi thương long lanh nước thì thoáng lại ngược lên nhìn chàng trai bên cạnh , chàng trai thông thả đi trên đường gương mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn khỏe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười thật đẹp . Một bức tranh của bi thương và hạnh phúc đan xen khi nhìn đôi mắt cô gái mọi người có thể khóc nhưng khi nhìn nụ cười của chàng trai họ cũng sẽ bị mê hoặc và bất giác cười theo

END CHƯƠNG 18

19. Chương 19

Chương 19

Chưa hề oi ả tiếng chim hót líu lo nhộn nhịp , từng tia nắng vàng chiếu rọi trên những cành cây xuyên qua từng kẽ lá . Uyên Nhi ngồi trên xích đu hai tay chống cằm suy nghĩ làm sao có thể trả thù Uy Vũ , theo như những gì cô quan sát kể từ khi anh quay lại đã hơn nửa ngày nhưng chưa một lần anh bắt chuyện cùng cô thì thoáng có chạm mặt thì cũng chỉ cười lấy lệ rồi đi ra chỗ khác , càng nghĩ càng thấy tức anh ta là cái thá gì mà dám lờ cô đi chứ ? lại còn ra vẻ kiêu ngạo lạnh lùng không thèm để ý đến cô nữa chứ , nhưng Uyên Nhi cảm thấy khó hiểu tại sao cô lại buồn và hực hăng khi anh tỏ thái độ lạnh lùng khách sáo đó chứ ? lắc đầu bỏ đi mấy suy nghĩ vớ vẩn về tâm thần bất ổn của bản thân Uyên Nhi vùng vằng đứng dậy đá chân lên phía trước nhưng không ngờ phía trước cô lại là một hòn đá , vì là mùa hè nên Uyên Nhi đi dép xỏ ngón vì vậy khi đá mạnh vào hòn đá đó ngón cái của cô bị lật ngược lên máu rỉ ra ướt đầm đầu ngón chân trắng nõn xinh đẹp , Uyên Nhi “ á “ lên một tiếng rồi lùi lại ngồi xuống xích đu đau khổ đưa bàn chân lên ngấm ngĩa “ Thật là đau chết đi được Uy Vũ chết tiệt đều là lỗi tại anh “ Uyên Nhi tức tưởi nghĩ thầm .

Không khí trong phòng quá ngột ngạt , Bảo Ngọc quyết định ra ngoài phơi nắng một chút vừa đi được một đoạn thì nghe thấy tiếng Uyên Nhi hét lên cô vội vàng chạy lại thì thấy cô bạn thân đang đầm đìa nước mắt ôm lấy bàn chân đang chảy máu không ngừng . Vội vàng chạy đến chỗ Uyên Nhi , Bảo Ngọc lo lắng hét to

- Cậu làm sao thế ?

Ngẩng đôi mắt đến là tội nghiệp lên nhìn cô bạn Uyên Nhi chỉ vào chân mình nhăn nhó nói

- Mình bị bật móng chân rồi đau quá à

Lại gần ngồi xuống xem xét vết thương của bạn , Bảo Ngọc xót xa hỏi

- Đau lắm phải không ?

Uyên Nhi im lặng gập đầu mắt bắt đầu long lanh nước , Bảo Ngọc đứng dậy cẩn thận đỡ tay Uyên Nhi lên vai mình rồi nói

- Mình đỡ cậu vào nhà bôi thuốc

Bảo Ngọc dìu Uyên Nhi vào nhà một cách cực khổ , vừa đến phòng khách cả hai đều kiệt sức ngồi thở hổn hển trên sofa , Mỹ Anh từ trong phòng bếp đi ra nhìn thấy chân con gái chảy máu móng thì lật ngược lên trên bà xót xa chạy tới gần nước mắt rơi xuống nhìn con

- Sao lại thế này hả Nhi con bị ngã ư ?

Uyên Nhi đau lòng khi thấy mẹ rơi nước mắt , trước giờ mẹ luôn chăm sóc cô rất tốt hễ cô bị ngã hay ốm đau gì đó thì mẹ nhất định sẽ đau lòng và khóc rất nhiều , cố gắng nở một nụ cười Uyên Nhi trấn an mẹ

- Mẹ con không sao đâu chỉ cần bôi thuốc và băng vết thương lại là được rồi

Nghe con gái nói vậy Mỹ Anh gấp gáp lấy bông gạc và oxy già đưa cho Bảo Ngọc dặn cô rửa sạch vết thương cho Uyên Nhi rồi gấp gáp chạy lên lầu . Bảo Ngọc cầm bông và chai oxy già trong tay lung tung chẳng biết làm sao thì Uy Vũ và Tuấn Anh đi tới , nhìn thấy chân Uyên Nhi đầy máu Tuấn Anh lo lắng hỏi han

- Chân em sao thế , sao chảy nhiều máu vậy ?

Uyên Nhi ngẩng đầu nhìn Tuấn Anh thấy sự quan tâm của anh cô nén đau đớn lại mỉm cười

- Em bị vấp vào hòn đá nên mới vậy không sao đâu

Tuấn Anh nhăn nhó mặt rồi quay qua nói chuyện với Bảo Ngọc , Uyên Nhi nhìn Uy Vũ này giờ vẫn luôn giữ thái độ thản nhiên lạnh nhạt trong tim nhói lên một cái muốn hét to lên “ sao anh không hỏi thăm tôi ? “ nhưng cuối cùng vẫn là nuốt lại thắc mắc đó vào trong gặm nhấm một mình .

Sau hi chỉ cho Bảo Ngọc cách sơ cứu Tuấn Anh đứng lên tới gần Uy Vũ nói thầm

- Uyên Nhi bị thương cậu không hỏi thăm sao ?

Trong lòng lo lắng như lửa đốt nhưng vì tương lai tốt đẹp của bản thân Uy Vũ nén nhịn sự lo lắng cố ý nói

- Có chút vậy mà cũng âm ỉ lên thật nhàm chán

Tiếng nói không lớn nhưng cũng đủ để người đang dồn mọi sự chú ý về phía Uy Vũ như Uyên Nhi phải nghe thấy , cùng lúc đó Bảo Ngọc cũng nhẹ nhàng chấm bông vào vết thương Uyên Nhi thấy đau nhưng nỗi đau ấy không đến từ ngón chân đầm đìa máu mà lại đến từ một nơi nào đó sâu thẳm trong trái tim ...

Tối hôm đó Uyên Nhi lấy cớ bị đau chân để không phải xuống nhà ăn cơm cô đứng thẩn thờ trên ban công bàn tay nắm chặt nhớ lại lời nói của Uy Vũ bốn năm trước ở sân bay anh nói

- Nghe đây từ bây giờ em là của anh , không được gặp gỡ với nam sinh không được thích ai hết chỉ được thích anh thôi

Lời nói này đã khiến cô mất ăn mất ngủ suốt bốn năm trời còn nụ hôn kia nữa , đưa tay lên sờ nhẹ vào đôi môi hồng nhỏ bé Uyên Nhi dường như vẫn cảm nhận được sự ấm áp khi đó vậy mà bây giờ anh hình như đã quên , nắm chặt tay lại Uyên Nhi nghĩ rằng

- Trịnh Uy Vũ anh dám cướp đi first kiss của tôi lại còn dám ra vẻ lạnh nhạt với tôi được lắm được lắm nếu tôi tha cho anh thì ba chữ Lê Uyên Nhi này sẽ bị đảo ngược ...

Ánh trăng sáng rọi vào căn phòng chàn ngập sắc hồng đáng yêu trên chiếc giường xinh đẹp một cô gái với khuôn mặt đáng yêu làn da trắng mịn cùng đôi môi nhỏ chu ra đang bình yên ngủ , nhưng cô sẽ không bao giờ phát hiện vào thời khắc đó cánh cửa lặng lẽ mở ra một bóng đen cao lớn bước vào , ánh đèn vàng chiếu lên gương mặt góc cạnh của chàng trai tuần tú anh nhẹ bước đến bên giường ngắm nhìn gương mặt ngây thơ say ngủ , bàn tay vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại đen nhánh gương mặt biểu lộ rõ vẻ lo lắng khi nhìn ngón chân băng bó của cô Uy Vũ nhẹ nhàng cúi xuống hôn vào chân Uyên Nhi nhìn cô thêm một lát rồi xoay người đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại .

- Vậy mà tôi tưởng cậu không quan tâm Nhi nữa

Uy Vũ liếc Tuấn Anh một cái lạnh nhạt nói

- Cậu nghĩ tôi là cậu sao biết Ngọc thích mình mà còn nói chỉ coi người ta là em gái

Lờ đi sự khó chịu vì lời nói của Uy Vũ , Tuấn Anh dựa lưng vào tường nhàn nhạt nói

- Cậu đang làm trò gì vậy Vũ ?

Đôi mắt sắc bén nhìn về phía thẳng bạn Uy Vũ nhếch môi

- Thả con săn sắt bắt con cá rô

Tuấn Anh thật muốn cười to nhưng sợ đánh thức mọi người nên đành bịt miệng quay trở về phòng .

Ánh nắng ban mai chiếu rọi qua rèm cửa mỏng manh tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu , Uyên Nhi ngồi dậy vươn vai một cái muốn bước xuống giường thì đột nhiên một cơn đau truyền tới từ ngón chân khiến cô nhăn mặt ngồi lại xuống giường lúc này Uyên Nhi mới nhớ ra chân mình bị đau cô nhăn nhó đứng dậy khập khiễng bước vào phòng tắm . Sau khi vệ sinh cá nhân Uyên Nhi khập khiễng nặng nhọc bước từng bậc xuống phòng khách trong lòng thầm cảm ơn cha mẹ vì trước đây đã cố ép cô ở tầng hai chứ không chiều theo ý cô mà xây nguyên một tầng gác mái chỉ để cô ở ...

Xuống tới phòng bếp nhìn thấy Bảo Ngọc , Tuấn Anh và một người mà cô chẳng thêm liếc tới đang ăn sáng . Bảo Ngọc vừa thấy Uyên Nhi đã vội vàng chạy tới dìu cô tới trước bàn ăn lấy bữa sáng cho cô ,

- Cảm ơn cậu

Uyên Nhi mỉm cười nhìn Bảo Ngọc rồi cô nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng cha mẹ nhưng không thấy cô quay sang hỏi bạn

- Ngọc cha mẹ mình đâu ?

Bảo Ngọc vừa rót sữa cho Uyên Nhi vừa trả lời

- Cô chú đi dự tiệc rồi hình như là hai ngày sau mới quay về

Uyên Nhi gật đầu rồi không nói thêm gì nữa không khí trong căn phòng trở nên im lặng lạ thường , Uy Vũ ăn xong đứng lên đi ra phòng khách vẫn là cái dáng vẻ lạnh như đá tảng ấy . Uyên Nhi càng nghĩ càng tức lườm anh từ phía sau lưng trong đầu đang hiện ra một đồng âm mưu quỷ kế hành hạ Uy Vũ , rồi cô đứng lên cầm lấy cốc sữa trên bàn đi ra ngoài phòng khách...

Trong không khí im ắng này Tuấn Anh chợt nhớ đến câu nói của Uy Vũ tối qua “Cậu nghĩ tôi là cậu sao biết Ngọc thích mình mà còn nói chỉ coi người ta là em gái “ anh thấy Uy Vũ nói đúng có lẽ anh đã quá ích kỷ khi đối xử với Bảo Ngọc như vậy , nhìn Bảo Ngọc thấy cô đang ăn sáng một cách chậm rãi Tuấn Anh lại nhớ đến Bảo Kim . Tuy hai người là chị em có dáng vẻ tương đối giống nhau nhưng Bảo Kim luôn vui vẻ

còn Bảo Ngọc thì khác khi nhìn vào mắt cô anh luôn thấy có một nỗi buồn nào đó ẩn sâu trong đôi mắt ấy một nỗi buồn khiến anh đau nhói tâm can ...

Người đối diện nhìn mình mãi khiến Bảo Ngọc lung túng cô ngại ngừng nhìn Tuấn Anh hỏi nhỏ

- Anh có chuyện gì muốn nói với em ư ?

Tuấn Anh bưng tỉnh phát hiện mình đã nhìn cô quá lâu , anh ngại ngừng gãi đầu cười cười

- Không có gì đâu anh chỉ là thấy em giống chị em thôi

Câu nói này khiến Bảo Ngọc sưng lại sự bi thương ấy lại hiện lên trong mắt cô , Bảo Ngọc không nói gì buông dao nĩa trong tay xuống đứng dậy thẫn thờ bước đi .

Biết bản thân trong lúc rối rắm đã lỡ lời Tuấn Anh gọi với theo

- Ngọc anh không có ý đó

Nhưng dường như cô không nghe thấy bóng lưng cô đơn nhỏ bé vẫn chậm rãi rời khỏi tầm mắt anh .

Lúc này Uyên Nhi đang ngồi cạnh Uy Vũ trên sofa cô vẫn coi anh như người vô hình không thêm nói năng gì cả nhìn cốc sữa trong tay mắt Uyên Nhi lóe lên một tia tinh nghịch cô chống tay đứng dậy rồi cúi xuống cầm lấy cốc sữa vờ như muốn rời đi , khi đi qua chỗ anh Uyên Nhi kêu “ oái “ một tiếng nghiêng người ngã xuống tiện tay làm đổ toàn bộ cốc sữa lên người Uy Vũ . Nén lại xúc động muốn cười to Uyên Nhi bày ra vẻ mặt hối lỗi

- Anh không sao chứ , tôi thật vô ý quá xin lỗi nhé tôi không biết anh cũng đang ngồi đây

Thấy cô đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ cuối Uy Vũ nhếch môi tạo thành một nụ cười xinh đẹp anh xua tay

- Không sao

Uyên Nhi cũng chẳng thêm nói thêm gì cả đứng dậy khắp khiêng đi qua anh tiến vào phòng bếp , nhưng trong bếp một bóng người cũng không có bữa sáng trên bàn hầu như vẫn còn nguyên , Uyên Nhi khó hiểu gãi đầu

- Hai người này đi đâu rồi ...

Vườn hoa xinh đẹp ngoài tiếng chim hót ra còn có tiếng nước nở nhẹ , trong một khóm hoa hồng một cô gái ngồi bệt xuống đất hai tay ôm lấy đầu gối gục đầu khóc nước mắt . Nắng vàng chiếu rọi lên thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy những giọt nước mắt thấm ướt chiếc váy trắng nhẹ nhàng cô đang mặc trông cô như một thiên thần u buồn lạc xuống trần gian ...

END CHƯƠNG 19

20. Chương 20

Chương 20

Căn biệt thự ngày ngày luôn ngập tràn tiếng cười nay lại im ắng lạ thường , trong phòng khách mọi khi rất ấm cúng nay lại bao phủ một tầng không khí u ám , Uyên Nhi ngồi trên ghế khuôn mặt biểu lộ rõ vẻ lo lắng cô nhìn Uy Vũ vừa cúp điện thoại lo lắng hỏi

- Sao rồi ?

Uy Vũ chán nản lắc đầu

- Không có

- Vậy rốt cuộc cô ấy đang ở đâu chứ ?

Uyên Nhi gấp đến quên luôn cái chân đau của mình đứng phắt dậy , một cơn đau đón lại ập tới khiến cô ngã ngồi xuống ôm lấy bàn chân lại bắt đầu rỉ máu cắn chặt môi để không kêu thành tiếng . Bảo Ngọc mắt tích rỏ , sau khi ăn sáng xong Uyên Nhi muốn tìm Bảo Ngọc tìm cô ấy cùng nhau đi dạo nhưng đi tìm khắp nơi cũng không thấy , lúc đó Tuấn Anh cũng không có mặt nên Uyên Nhi nghĩ hai người đó đi cùng nhau nhưng chỉ một lát sau Tuấn Anh vội vã quay về hỏi cô Bảo Ngọc đã về chưa ...

Gọi điện thì không liên lạc được đi tìm khắp nơi quanh biệt thự cũng không thấy , nghe Tuấn Anh kể lại Bảo Ngọc và anh ấy có cãi nhau nhưng về chuyện gì thì có chết cũng không chịu nói ...

**** 4 giờ 30 phút chiều ****

Lo lắng lên tới đỉnh điểm vì trời đã tối dần mà bóng dáng Bảo Ngọc vẫn chẳng thấy đâu , Uyên Nhi không chờ thêm được nữa đứng phắt dậy nói với Tuấn Anh

- Anh nói đi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra giữa hai người

Tuấn Anh nhíu mày quay đầu sang chỗ khác lảng tránh ánh mắt Uyên Nhi nói

- Chỉ là mấy chuyện vặt vãnh không có gì cả

Uyên Nhi đi tới trước mặt anh giận dữ quát to

- Anh xem em là con cóc hả Ngọc là người biết cách cư xử nếu chỉ là chuyện vặt vãnh như anh nói thì cô ấy sẽ bỏ đi sao ?

Đứng bên cạnh nghe cô nói Uy Vũ gật gù

- Thì đúng là em đâu có thông minh ...

Uyên Nhi nghe vậy quay lại lườm anh một cái , đột nhiên bị ánh mắt đầy sát khí kia nhìn chằm chằm Uy Vũ thấy rờn rợn đành mỉm cười xua tay

- Anh nói chơi thôi đừng giận

Thấy anh bày ra vẻ mặt đó Uyên Nhi hừ một tiếng rồi quay lại nói với Tuấn Anh

- Anh đã làm gì Ngọc ?

Tuấn Anh không trả lời thờ dãi ngồi xuống ghé hai tay ôm lấy đầu , Uyên Nhi biết chắc chắn đã có chuyện cô ngồi xuống cạnh Tuấn Anh vỗ vai anh nhỏ nhẹ khuyên

- Nếu như anh nói ra thì làm sao em biết cách để an ủi Ngọc chứ ? anh nói đi

Thờ dãi một hơi Tuấn Anh ngẩng đầu kể toàn bộ sự việc xảy ra lúc sáng , đôi mắt Uyên Nhi tràn ngập phần nộ cô tức giận hét toáng lên

- Anh là thằng đàn ông vô lương tâm nhất trên đời tại sao anh có thể nói như vậy chứ ? anh biết rằng Ngọc yêu anh nhưng vẫn không chấp nhận cô ấy tôi có thể thông cảm nhưng anh không biết sự so sánh đó sẽ khiến Ngọc đau đớn thế nào không ?

Nói xong không đợi Tuấn Anh kịp trả lời Uyên Nhi quay lưng đi ra phía cửa chân rất đau vết thương hình như lại bắt đầu rỉ máu nhưng nghĩ tới Bảo Ngọc cô lại cảm thấy nỗi đau của mình thật nhỏ bé nhất định cô ấy đang rất đau , đau hơn cô gấp trăm nghìn lần ...

Mưa hè rả rích rơi những giọt nước nhỏ bé trong veo rơi tí tách trên con đường vắng vẻ Bảo Ngọc đưa bàn tay nhỏ bé lên đỡ lấy những giọt mưa cảm nhận từng hạt mưa lạnh thấm ướt vào da thịt giống như những hạt pha lê xinh đẹp cũng giống như những giọt nước mắt cô đã từng khóc kể từ khi biết thương , biết nhớ . Mưa rơi không dứt trái tim cũng không ngừng nhói lên , bốn năm qua sống một cuộc sống không có anh cô tưởng bản thân đã quên đi quá khứ nhưng thì ra không phải vậy , từ khi anh quay về thế giới nội tâm của

cô một lần nữa bị đảo lộn những cảm xúc những tưởng đã bị dồn nén xuống đáy sâu của quá khứ nay lại trỗi dậy cào xé trái tim yếu đuối của cô , giả như cô có thể hồn nhiên như Uyên Nhi thì thật tốt , giả như anh có thể yêu cô như Uy Vũ yêu Uyên Nhi thì thật tốt nhưng giả như vẫn mãi mãi chỉ là giả như . Sự thật luôn tàn khốc cũng như sự thật anh không hề yêu cô vậy ...

Mưa tạnh dần những giọt nước còn đọng lại trên những tán lá nhẹ nhàng rơi xuống , bầu trời tối đen như mực tiếng côn trùng kêu râm ran trên con đường vắng vẻ một bóng dáng gầy yếu nhỏ bé bước đi chậm rãi mái tóc dài ướt đẫm nước mưa bộ váy trắng nay đã dính đầy đất cát , gương mặt tái nhợt vì dầm mưa quá lâu đôi mắt sưng đỏ vì khóc . Những hạt mưa còn đọng lại rơi trên gương mặt tái nhợt nhẹ nhàng lăn trên gò má nhưng ai biết được đó là mưa hay nước mắt ...

Nhìn ngoài trời tối đen trong lòng lại lo lắng không yên , Uyên Nhi đứng dậy khập khiễng đi qua đi lại mặc kệ bàn chân đang chảy máu ánh mắt vẫn hướng về phía cổng lớn , Uy Vũ từ xa đi tới nói với cô

- Em vào trong đi anh sẽ đi tìm Ngọc

Quay lại nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc nhưng rất nhanh Uyên Nhi đã trả lời

- Không cần tôi muốn tự mình đợi Ngọc , tôi muốn an ủi cô ấy vì hiện tại cô ấy nhất định đang rất buồn

Nghe cô nói vậy nếu là người khác sẽ cảm thấy cô thật tốt bụng nhưng lúc này suy nghĩ duy nhất của Uy Vũ chính là muốn bóp chết cô , tại sao ư ? vì sao chuyện của người khác cô lại hiểu nhanh như vậy còn chuyện của bản thân thì đúng là chậm hơn ốc sên nữa . Chán nản tới không nói lên lời Uy Vũ mang theo khuôn mặt nhăn nhó đau khổ quay vào trong .

Lo lắng về sự an toàn của Bảo Ngọc đã chiếm cứ toàn bộ tâm trí Uyên Nhi cô không thèm liếc Uy Vũ một cái ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa lớn , sự chờ mong của cô cuối cùng cũng được đền đáp cánh cửa từ từ mở ra một dáng người nhỏ bé xuất hiện , Uyên Nhi mừng tới phát điên cố nén cơn đau muốn thật nhanh đi tới chỗ Bảo Ngọc , càng đến gần cô càng sốt xa toàn thân Bảo Ngọc ướt sũng áo váy dính toàn bùn đất , Uyên Nhi lao tới ôm chặt lấy bạn thân khóc nức lên

- Ngọc sao bây giờ cậu mới về mình còn tưởng .. còn tưởng ... hu hu hix

Cảm nhận được sự lo lắng của Uyên Nhi , Bảo Ngọc chậm rãi đưa tay lên ôm lấy cô ấy nhẹ nhàng an ủi

- Mình không sao , mình xin lỗi đừng khóc nữa

Hai người cứ ôm nhau mãi cho tới khi Uyên Nhi ngừng khóc cô buông Bảo Ngọc ra xoay trái xoay phải nhìn từ trên xuống dưới sau khi xác nhận cô ấy không bị thương mới mỉm cười hài lòng kéo Bảo Ngọc vào nhà , khi đi qua phòng khách vừa nhìn thấy Tuấn Anh đôi mắt Bảo Ngọc mất đi tất cả những sự ảm áp , Tuấn Anh thấy cô trở về đi nhanh tới cầm tay cô hỏi han

- Em đã đi đâu vậy

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Bảo Ngọc anh nhú mày

- Sao lại thành ra thế này ?

Thấy rõ sự lo lắng của anh nhưng cô không cảm thấy vui lên chút nào , nhẹ nhàng rút tay ra cô nhìn anh mỉm cười nhợt nhạt

- Em không sao ,

Rồi quay sang chỗ Uyên Nhi vẫn đang dùng ánh mắt phần nộ nhìn Tuấn Anh kéo tay cô ấy kéo lên lầu .

Vào trong phòng Uyên Nhi nhìn Bảo Ngọc chăm chú nhẹ nhàng hỏi

- Cậu thực sự không sao ư ?

Nhẹ nhàng lắc đầu những giọt nước mắt cố kìm nén cũng vội vàng tuôn ra Bảo Ngọc gục xuống khóc nức nở

Uyên Nhi thở dài ngồi xuống ôm lấy cô ấy vào lòng không biết nói gì hơn ngoài những câu an ủi

- Đừng khóc nữa

Không ngờ khi nghe những câu an ủi không đầu không đuôi đó Bảo Ngọc còn khóc to hơn dỗi hơn , Uyên Nhi bắt đầu luống cuống chân tay chưa bao giờ cô thấy Bảo Ngọc khóc dữ như vậy , những lần trước cô ấy luôn chôn vào một góc im lặng chảy nước mắt những lúc như vậy Uyên Nhi rất tức giận 22q 1' cô muốn hét lên “ cậu muốn khóc thì khóc to ra đi việc gì phải kìm nén như vậy ?” nhưng nay khi thấy cô ấy khóc như vậy Uyên Nhi lại thấy đau lòng cùng bối rối không biết phải làm gì nữa đành yên lặng ôm lấy cô ấy vào lòng để cô ấy khóc cho thỏa thích chỉ hy vọng sau khi khóc hết nước mắt rồi cô ấy có thể vui vẻ bước tiếp quên đi đoạn tình cảm thương tâm này ...

Ngoài trời lại bắt đầu mưa sấm chớp đánh ầm ầm át đi tiếng khóc thương tâm của Bảo Ngọc từng giọt , từng giọt nước mắt thấm ướt đôi vai Uyên Nhi cảm nhận từng giọt nước mắt nóng ấm khiến tâm cô đau nhói chẳng biết nói gì hơn những cái vỗ về nhẹ nhàng an ủi , cuối cùng khi tiếng khóc đã ngưng bớt tiếng nói yếu ớt của Bảo Ngọc mới vang lên thật nhẹ

- Lần này nữa thôi mình hứa chỉ một lần nay nữa thôi ...

Tiếng nói nhỏ dần cùng những tiếng nức nở nhẹ Uyên Nhi nhẹ nhàng “ ừm “ một tiếng rồi ôm lấy Bảo Ngọc càng chặt cô cảm nhận được nước mắt mình cũng đang nhẹ nhàng tuôn ra ...

Ánh nắng ấm áp chiếu vào căn phòng , tiếng chim hót líu lo ríu rít báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu Uyên Nhi ngồi ngắm nhìn Bảo Ngọc ngủ ngon lành khóe môi bắt gặp nở một nụ cười nhẹ nhõm , đêm qua hai người ôm nhau khóc tới kinh thiên động địa khóc đến lả đi rồi lăn đùng ra ngủ . Biết chắc Bảo Ngọc nhất định rất mệt nên Uyên Nhi không đánh thức cô ấy dậy mà tự mình đi xuống nhà bàn chân bị cô bỏ quên hôm nay lại vùng lên làm nũng đau tới muốn hét toáng lên . Lê cái chân đau đón xuống phòng bếp thấy căn nhà trống không thì đoán ran ngay là hai ông tướng kia vẫn chưa dậy Uyên Nhi tự lấy một cốc sữa rồi ngồi xuống bàn ăn bắt đầu uống , cô nghĩ lại về chuyện của Bảo Ngọc và Tuấn Anh tuy anh không nói lí do vì sao không chấp nhận tình cảm của Bảo Ngọc nhưng cô cũng đoán được là vì chị Bảo Kim nhưng Uyên Nhi cảm thấy khó hiểu tại sao Tuấn Anh lại chìm đắm vào quá khứ như vậy Bảo Ngọc có gì không tốt chứ ?

Đang đắm chìm vào suy nghĩ của bản thân cô chợt nghe tiếng bước chân vang lên từ phía sau , một giọng nói trầm ấm vang lên

- Ngọc ổn chứ ?

Uyên Nhi quay lại nhìn Tuấn Anh vẻ mặt lo lắng đôi mắt thâm quầng có lẽ đêm qua anh cũng mất ngủ , cũng chẳng muốn trách cứ gì anh nữa vì Uyên Nhi biết có lẽ anh làm vậy là có lí do chính đáng . Cô gật đầu nói

- Cô ấy ổn rồi

Tuấn Anh gật đầu thở dài rồi quay đi , nhìn theo bóng dáng buồn bã cô đơn của anh Uyên Nhi lại thấy tình cảm thật rắc rối cô không hiểu tại sao ai ai cũng đắm đầu vào yêu để rồi đau tới ruột gan đứt ra từng khúc , cô nhất định nhất định sẽ không giống họ ...

END CHƯƠNG 20

Tác giả lại lảm nhảm

Kún Rảnh : Chương này chủ yếu nói về Bảo Ngọc và Tuấn Anh bắt đầu từ chương sau Kún sẽ nhấn mạnh cặp đôi Uyên Nhi và Uy Vũ hơn ^3^

21. Chương 21

Chương 21

Trong căn phòng rộng lớn , tông màu chủ đạo là mây xám ghi Uy Vũ ngồi trước máy tính nói chuyện với một cô gái tóc vàng xinh đẹp qua webcam

- Can you help me ? (bạn sẽ giúp tôi chứ ?)

Jenny trầm ngâm một chút nhúu mày nhìn tên bạn thân khó hiểu hỏi lại

- Why I have to do that? (Tại sao tôi phải làm vậy ?)

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo ấy Uy Vũ biết ngay là cô sẽ có đòi hỏi gì đó anh liếc cô một cái thản nhiên nói

- What you want ? (Bạn muốn gì ?)

Bị Uy Vũ nói trúng tim đen Jenny cười gian nói nhỏ nhẹ

- I want you introduced Tony for me (Tôi muốn bạn giới thiệu Tony cho tôi)

Tony , Tuấn Anh Uy Vũ xuyết nữa ngã ngửa khi nghe được câu đó , Jenny để ý Tuấn Anh từ khi nào vậy ?

- You like him ?

Jenny không do dự gật đầu cô dùng chút tiếng Việt ít ỏi của mình nói

- Tôi thích cậu ấy

Nghe Jenny nói vậy Uy Vũ dở khóc dở cười không biết trả lời sao nữa , chứng kiến Tuấn Anh từ chối Bảo Ngọc như vậy khiến Uy Vũ có chút nghi ngờ lúc đó suy nghĩ đầu tiên của anh chính là “ không phải giới tính thằng này có vấn đề chứ .. “ vì chuyện của Bảo Kim xảy ra đã rất lâu rồi mà bao năm qua tính cả khi hai người đi du học có biết bao cô gái xinh đẹp gia thế hùng vĩ vây quanh nhưng Tuấn Anh cũng chẳng rung động vậy chắc chắn là giới tính có vấn đề không phải sao ?

Jenny thấy Uy Vũ không trả lời câu hỏi của mình cô cố tình nói

- So ? (vậy..)

Uy Vũ vẫn chìm đắm trong suy nghĩ cá nhân hoàn toàn không nghe thấy lời Jenny nói

- Hey Elena call you (này Elena gọi bạn)

Nghe thấy cái tên đó Uy Vũ giật mình mở to mắt nhìn vào màn hình thì chỉ thấy Jenny đang bịt miệng cười đến vui vẻ , Uy Vũ nhúu mày thu lại sự hốt hoảng

- That not funny (chuyện đó không vui đâu)

Uy Vũ thở phào nhẹ nhõm khi biết đó chỉ là lời nói đùa anh không thể nào tưởng tượng nổi bản thân sẽ có một ngày sợ một đứa con gái như vậy , Jenny cười sặc sụa cười đến cả thấy cô giống con gái chút nào , cùng lúc đó một giọng nói lạnh lạnh vang lên

- William

Nghe thấy giọng nói đó Uy Vũ giật mình đập luôn màn hình laptop lại ngồi ôm ngực thở hồng hộc như vừa chạy 100 m vậy nói đến Elena Uy Vũ bất giác rung mình một cái , mọi chuyện bắt đầu từ khi anh qua Mỹ được một tháng , Jenny và Elena là bạn học cùng lớp của anh , Jenny thì không nói làm gì vì tính cô giống như con trai vậy lại chê anh không ra gì nên có thể làm bạn còn Elena thì khác cô ta là bạn thân từ nhỏ của Jenny tính cách yếu điệu nhẹ nhàng ẻo lả thấy mà ớn lại rất hay đi theo làm phiền anh rồi còn tuyên bố với toàn thể học sinh trong trường anh là vị hôn thê của cô nói chung Elena chính là ác mộng không thể tan biến trong 4 năm qua của Uy Vũ . Anh đứng dậy chậm rãi đi ra phía ban công đứng nhìn đồi núi xanh rờn phía xa khuôn mặt bỗng chốc nở một nụ cười bất đắc dĩ

- Uyên Nhi bao giờ em mới bớt ngu ngốc và hiểu ra tình cảm của anh ?

Đặt ra câu hỏi nhưng không có ai trả lời cảm giác thật khó chịu , Uy Vũ thở dài suy nghĩ về Uyên Nhi khiến anh có một cảm giác buồn bã không vui , từ khi gặp cô lần đầu tiên anh đã bị tính cách quái lạ của cô thu hút , lần thứ hai anh lại thấy khó hiểu và tò mò muốn biết tại sao cô lại ghét anh như vậy . Sau khi qua

Mỹ du học anh luôn không kiềm chế được mà để ý từng hành động của cô theo dõi cô mọi nơi , cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng có ý nghĩ từ bỏ chuyện theo đuổi Uyên Nhi cho dù cô có ngốc nghếch đến đâu đi nữa anh vẫn muốn theo đuổi cô khiến cô hiểu ra tình cảm của anh . Anh biết chắc rằng Uyên Nhi thích anh còn là từ rất lâu về trước nữa kìa chỉ là cô cố chấp không muốn thừa nhận mà thôi anh định cứ chờ đợi rồi đến một ngày cô cũng sẽ hiểu ra nhưng anh thật không mấy hy vọng về chỉ số EQ của Uyên Nhi nên đành lập ra một kế hoạch khiến cô nhận ra bản thân đã thích anh , yêu anh ...

Bước đầu tiên của kế hoạch chính là Jenny cô ấy sẽ sang Việt Nam vào tuần tới để tham gia kế hoạch của anh , Jenny sẽ đóng giả làm bạn gái của anh , anh và cô ấy sẽ làm mọi cách khiến Uyên Nhi tức điên lên rồi nhận ra tình cảm của bản thân đối với anh . Uy Vũ những tưởng kế hoạch này rất hoàn mỹ nhưng cái gì cũng có cái giá của nó sự bất hạnh của anh vẫn còn ở phía sau vì ngoài Jenny ra còn có một nhân vật nữa xuất hiện , một nhân vật sẽ gây ra một đống rắc rối ...

Hôm nay là một ngày bình thường như bao ngày khác Uyên Nhi đang ngồi ôm laptop chat chit với bạn ,

- Pé Xink: Ngọc đâu sao không thấy online

Uyên Nhi nghĩ ngợi một chút rồi nhanh tay trả lời

- Nhox Nhi : Cậu ấy bị ốm

- Pé Xink : Vậy hả khổ thân nhóc quá nhỉ L

- Pé Xink : Thôi tui ọp lai đây pye pye J

- Nhox Nhi : Uhm pp J

Đóng lại cửa sổ chat Uyên Nhi di chuột lên nhấn vào trang chủ , một đồng ảnh cùng trạng thái hiện ra Uyên Nhi bỏ qua những thứ vô vị đó lơ đãng nhìn kéo màn hình xuống dưới , một bức ảnh của một đôi trai gái hiện ra đập vào mắt Uyên Nhi cô nhấn vào tấm ảnh nhìn cô gái ngoại quốc có mái tóc vàng xinh đẹp bên cạnh cô là một người quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa Uy Vũ ...

Uyên Nhi nhìn tên người đăng là Will Trịnh , cũng chính là tài khoản Facebook đã kết bạn với cô ngày hôm qua , trong bức ảnh đó hai người rất thân thiết cô gái ngoại quốc xinh đẹp ấy đang hôn vào má anh mà Uy Vũ trong suy nghĩ của Uyên Nhi luôn lạnh lùng lại cười vui vẻ khi được cô ấy ôm hôn như vậy . Một cảm giác khó chịu ập đến ngực chợt nhói đau “ không lẽ cô gái ấy là bạn gái của Uy Vũ ? “ Uyên Nhi buồn bã nghĩ thầm , cô thừa nhận cô có chút cảm giác với anh cô cũng thừa nhận bản thân rất không thích chuyện đó trong bốn năm anh đi du học cô luôn không thể quên được anh không phải là cô nguyên rủa anh hàng ngày đâu nhé mà là vì cảm giác nhưng nhớ buồn tủi khi mỗi ngày tới trường không bị anh bám theo làm phiền . Nhấn vào chữ Will Trịnh , Uyên Nhi di chuyển chuột xuống nhìn toàn bộ trang cá nhân của anh đều là hình ảnh của cô gái ấy cô lại thấy buồn trên cột thông tin của anh có rất nhiều thông tin về trường học nơi ở nhưng đập vào mắt cô chỉ có một hàng chữ “ in a relationship “ anh đang hẹn hò , với ai ? Với cô gái ngoại quốc xinh đẹp kia sao . Đó là lí do anh lạnh lùng với cô ngay cả khi cô bị thương anh cũng không thèm quan tâm sao ?

Cộc cộc

- Nhi ơi xuống nhà ăn cơm đi con

Tiếng nói dịu dàng của Mỹ Anh vọng vào ,

- Dạ

Thở dài buồn bã đóng laptop lại Uyên Nhi lê cái chân đau khắp khiêng đi xuống phòng bếp , vừa xuống tới nơi đã nhìn thấy Uy Vũ đang nhàn nhàn ngồi nói chuyện với cha cô

- Ngày mai cháu có một người bạn ở Mỹ tới thăm cháu muốn xin phép chú cho cô ấy ở đây vài ngày

Uyên Nhi sững người đứng yên tại chỗ mặt ngệt ra “ bạn ở Mỹ , cô ấy là người con gái đó sao ? “ Mỹ Anh sắp xếp xong mọi thứ quay lại bàn ăn thì thấy con gái đứng ngệt mặt ra bà kéo nhẹ tay Uyên Nhi

- Con sao thế sao lại đứng sững ra thế này lại kia ngồi đi

Uyên Nhi nghe vậy mới hoàn hồn gật nhẹ đầu đến chiếc ghế gần đó ngồi xuống , rồi cô nghe cha nói

- Cũng được thôi cháu nói bạn cháu muốn ở bao lâu cũng được

- Cháu cảm ơn chú

Uy Vũ vui vẻ cảm ơn Hạo Nhiên rồi liếc nhìn Uyên Nhi một cái thấy cô cầm đầu xuống ăn không thèm liếc anh lấy một cái , Uy Vũ nắm chặt tay đang cầm đĩa cô gái này giỏi lắm anh cố ý nói về người con gái khác muốn đem người ta về nhà cô ở mà cô cũng không thèm phản ứng một chút gì sao ? Hôm qua anh cố ý kết bạn với cô trên Facebook vì biết cô rất ít bạn bè hầu như cô chỉ kết bạn với những người rất thân quen vì vậy khi anh đăng ảnh thì trang chủ của cô sẽ hiện lên để chắc chắn anh đã đăng tất cả những bức ảnh mà Jenny cùng anh chụp chung lên để cô dễ dàng nhìn thấy , hôm nay anh đi qua phòng cô mượn sách tình cờ thấy cô đang lướt Facebook chắc chắn cô đã nhìn thấy mấy tấm ảnh đó vậy mà một chút phản ứng cũng không có . Xem ra phải thêm chút kích thích .

Mưa tí tách rơi bên ngoài ô cửa sổ Uyên Nhi ngồi trên giường nói chuyện với Bảo Ngọc , đột nhiên cô nghĩ ra một vấn đề cô quay sang nhìn bạn nghiêm túc hỏi

- Này cậu nói xem tại sao khi thấy một người mình rất ghét thân thiết với một người khác giới thì bản thân lại thấy bức tức khó chịu

Bảo Ngọc nhún mày quay lại nhìn cô bạn ngây thơ hồn nhiên của mình rồi cô mỉm cười trả lời

- Vậy thì cậu đã thích cái người mà cậu rất ghét ấy rồi

Nghe vậy Uyên Nhi cứng người nụ cười trên môi vụt tắt

- Không , không thể nào

Thấy Uyên Nhi như vậy Bảo Ngọc bỏ mọi công việc đang làm tới gần ngồi xuống cạnh Uyên Nhi hỏi bạn

- Cậu thích anh Vũ à ?

Một chút buồn bã hiện lên trong đôi mắt trong veo của Uyên Nhi nhưng rất nhanh cô phản bác lại

- Làm gì có chứ mình làm sao có thể thích tên kiêu ngạo tự kiỷ ấy được

Cổ nặn ra một nụ cười cứng nhắc Uyên Nhi đứng dậy nói nhanh

- Thôi mình về đi ngủ đây ngủ ngon

Không kịp đợi Bảo Ngọc trả lời cô nhanh chóng đi thật nhanh ra ngoài bỏ quên cái chân bị thương đang đau đớn chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi sự tra hỏi của Bảo Ngọc ...

Nhìn Theo bóng cô bạn thân Bảo Ngọc dờ khóc dờ cười mới 7 giờ tối đã đi ngủ sao ? Lắc đầu mỉm cười nghĩ về thái độ vừa rồi của Uyên Nhi , cô cũng đoán được cô ấy đã nhìn thấy những tấm ảnh trên trang cá nhân của Uy Vũ nhưng anh ấy cũng thật phô trương quá đi đăng gì mà nhiều như vậy lại cfn toàn những bức ảnh trái ngược với tính cách lạnh lùng của bản thân , có những bức còn ghép đến lộ liễu . Nếu Uyên Nhi thông minh hơn và chịu để ý hơn một chút có lẽ cô ấy đã nhận ra nhưng chịu thôi ai bảo con gái khi yêu lại mù quáng như vậy chứ nhìn thấy cái gì cũng cho là sự thật , cho nên cô xác định Uyên Nhi đã sắp bẫy của Uy Vũ rồi nhưng anh chàng kia cũng thật là giăng lưới 5 năm con mồi mới cắn câu không phải là hơi kém đó chứ ...?

Nhìn Uyên Nhi được Uy Vũ tận tình theo đuổi như vậy trong lòng Bảo Ngọc lại trào lên một cảm giác bi thương , giá như anh cũng có thể yêu cô như vậy thì thật tốt .

Bóng đêm ùn ùn kéo đến trong cơn mưa nặng hạt , bên ô cửa sổ một cô gái nhỏ nhắn ngồi dựa đầu vào cửa kính ngắm nhìn màn mưa đêm mờ mịt trông thật cô đơn biết bao ...

END CHƯƠNG 21

22. Chương 22

Chương 22

Trở về phòng của mình Uyên Nhi mềm nhũn nằm úp sấp xuống giường vùi mặt vào gối phát ra những tiếng kêu nho nhỏ

- Điên rồi thực sự điên rồi

Càng nghĩ càng rối , tại sao cô lại có thể thích Uy Vũ cái tên kiêu ngạo tự kiêu ấy chứ ?

“ Ting ting “

Đang vò đầu bứt tai vì những suy nghĩ rối loạn thì điện thoại reo vang , Uyên Nhi mệt mỏi cảm thấy lên là tin nhắn từ Uy Vũ ... Trong lòng hồi hộp như sắp nổ tung Uyên Nhi khó khăn mở tin nhắn đọc một lượt cô suýt ném bay cái điện thoại xuống đất , trong tin nhắn mà cô hồi hộp như sắp nổ tung để mở ra chỉ có vài chữ như sau “ ra vườn chúng ta cần nói chuyện “ Anh ra đang gọi chó nhỏ sao cái kiểu ăn nói không đầu cũng chẳng có đuôi này ở đâu ra vậy chứ ? Trong lòng thì muốn đem anh ra lăng trì xử tử nhưng trái tim đã đánh bại lí trí Uyên Nhi vẫn đi ra chỗ hẹn trong đầu không ngừng tự nhủ là vì tò mò anh muốn nói gì thôi chứ không phải vì lo sợ anh đứng đó đợi lâu quá sẽ bị muỗi cắn chết.

Ra tới chỗ hẹn cô nhìn thấy anh đang ngồi trên chiếc ghế đá đáng vẻ ung dung nhàn nhã ánh nắng vàng chiếu lên gương mặt góc cạnh của anh , mái tóc được cắt gọn khéo léo ôm lấy gương mặt đẹp trai mang chút lạnh lùng của Uy Vũ khiến anh càng bắt mắt hơn làn da rám nắng càng làm anh thêm mạnh mẽ cứng cỏi , Tim bỗng nhiên đập thật nhanh Uyên Nhi đưa tay lên cảm nhận trái tim đang đập liên hồi nhấn mặt máng thắm

- Mày thật ngu ngốc

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau Uy Vũ biết chắc chắn là Uyên Nhi nhưng khi anh quay lại thì thấy cô đang đứng đó vẻ mặt nhăn nhó khó chịu , cô đang không vui vì phải gặp anh sao ? Suy nghĩ này khiến tâm trạng chán nản của anh nay càng trở nên nghiêm trọng cô ghét anh tới như vậy sao ?

- Không lại đây còn đứng đó làm gì cô nghĩ tôi thừa thời gian sao ?

Giọng nói lạnh lùng xa cách khác xa với sự dịu dàng trước đây của anh khiến lòng cô chột đau , Uyên Nhi bấu môi đi tới cạnh anh cố tỏ vẻ kiêu căng để che dấu sự hụt hẫng

- Sao ?

Uy Vũ ngồi xuống nói bằng giọng nói lạnh lùng khiến người nghe không cảm nhận được một tia ấm áp

- Tôi muốn nói sắp tới bạn gái tôi sẽ tới đây ở vì vậy cho dù cô có cảm thấy khó chịu cũng nhịn một chút vì chỉ trong một thời gian ngắn thôi tôi và cô ấy sẽ chuyển đi

Nghe anh nói rõ từng câu từng chữ Uyên Nhi chột sững lại “ Tôi “ trước nay anh luôn nói chuyện với cô bằng một giọng nói dịu dàng ấm áp anh em em nhưng từ bao giờ anh lại thay đổi cách nói chuyện thành lạnh nhạt như vậy

Uy Vũ thấy cô thẫn thờ trong lòng lại bắt đầu nhen nhóm những tia hy vọng nhỏ nhoi cô đang ghen sao ?

- Đây rồi cuộc cô có đồng ý hay không ?

Anh cố ý nói lớn tiếng thu hút sự chú ý của cô

Uyên Nhi đang mải chìm đắm trong những hụt hẫng của bản thân nghe thấy anh lớn tiếng như vậy cô giận dữ quát lên

- Biết rồi im đi được không ?

Mở to mắt nhìn cô gái trước mặt Uy Vũ không nói thêm gì nữa xoay người rời đi , Nhìn theo bóng lưng của anh tận sâu trong lòng Uyên Nhi có một cảm giác đau đớn trào dâng cô không muốn như vậy , cô chỉ là quá tức giận về thái độ lạnh lùng của anh gần đây thôi , cô chỉ là khó chịu khi nhận ra bản thân đã thích anh mà thôi ...

Bảo Ngọc ngồi trên bàn ăn cảm thấy hôm nay thật là một ngày đầy những chuyện kì lạ , Uy Vũ mặt mày nhẵn nhụi thì ngày nào cô cũng thấy nhưng Uyên Nhi thì đây là lần đầu tiên , kể từ khi cô và Uyên Nhi nói chuyện về việc cô ấy thích Uy Vũ thì thái độ của Uyên Nhi rất lạ cô ấy buồn bã chán nản ít nói . Bảo Ngọc tới gần Uyên Nhi kéo cô ấy lên phòng , đóng chặt cửa lại cô nhìn Uyên Nhi vẫn đang ngơ ngác hỏi thẳng

- Cậu đã tỏ tình với anh Vũ ?

Uyên Nhi lắc đầu

Bảo Ngọc tiếp tục tra hỏi

- Vậy tại sao cậu lại thành ra thế này ?

Thở dài ngồi xuống ghế Uyên Nhi cúi đầu buồn bã nói

- Anh ta có bạn gái rồi là một cô gái người Mỹ xinh đẹp

Bảo Ngọc nghiêng đầu nhìn Uyên Nhi cảm giác thú vị dâng trào cô không ngờ Uyên Nhi trước nay luôn hồn nhiên vui vẻ đặc biệt ghét Uy Vũ lại có một ngày vì Uy Vũ mà tiêu tụy như vậy , cô cố gắng nín nhịn nụ cười của mình hỏi Uyên Nhi

- Vậy thì sao dù sao cô ấy cũng chẳng có ở đây cậu cứ lao vào đi mình không tin anh ấy không siêu lòng

Uyên Nhi ngẩng đầu lên dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn người bạn thân nhất của mình ngạc nhiên hỏi

- Từ bao giờ cậu có thể nói ra những lời như vậy ?

Nụ cười trên môi vụt tắt ánh mắt Bảo Ngọc trở nên bi thương vô hồn , Uyên Nhi biết bản thân lại nói những điều không nên nói cô nín tay Bảo Ngọc hỏi cô ấy

- Cậu không sao chứ ?

Không muốn khiến Uyên Nhi lo lắng Bảo Ngọc cố nặn ra một nụ cười gượng gạo

- Mình không sao , nào cậu có muốn lao vào không mình sẽ giúp

Bảo Ngọc chuyển chủ đề nhanh như vậy khiến Uyên Nhi choáng váng cô nhún nhún mũi

- Không có cơ hội đâu , ngày mai anh ta sẽ đưa cô gái đó về đây ở đây

Thấy Uyên Nhi chán nản như vậy Bảo Ngọc ngồi xuống cạnh cô khẽ nói

- Cậu biết rằng Uy Vũ thích cậu chứ ?

Buồn bã gật đầu , đương nhiên cô biết , bốn năm trước ngày anh đi du học cô đã biết anh thích cô có lẽ từ khi đó cô đã dần dần thích anh đem anh để vào trong mắt chỉ là cô không nhận ra mà thôi nhưng không ngờ đến khi cô nhận ra điều đó anh đã chán đoạn tình cảm với cô bắt đầu một cuộc tình khác . Bảo Ngọc nín cười vỗ vai Uyên Nhi

- Anh ấy đã từng thích cậu rất nhiều , tuy bây giờ anh ấy đang yêu đương cùng cô gái khác nhưng cậu cứ thử nói ra xem có lẽ sẽ có cơ hội

Ánh mắt thần thờ hướng ra phía bầu trời tối đen ngoài cửa sổ Uyên Nhi thì thào

- Thôi đi cái gì đến sẽ đến mình tin rằng mọi chuyện đều là định mệnh thứ gì không phải của mình thì mình sẽ không cố chấp níu kéo đâu

Nhìn đôi mắt ngày thường chứa đựng biết bao nhiêu vô tư vui vẻ nay lại mang một nỗi buồn khiến người khác nhìn mà muốn rơi nước mắt Bảo Ngọc thầm cảm than , tình yêu quả là một điều kì diệu có thể khiến

một cô gái như Uyên Nhi biết buồn khiến một Bảo Ngọc yếu đuối trở nên mạnh mẽ , cô chậm rãi tới gần bạn thân nắm lấy tay cô ấy nói giọng chân thành

- Dù có ra sao cậu vẫn có mình , Uyên Nhi nếu thực sự thích anh ấy thì hãy cố gắng theo đuổi đừng khiến bản thân sau này phải hối hận ...

*** Sân bay***

Uy Vũ gỡ chiếc kính râm trên mặt xuống nhìn chằm chằm về phía trước một lát sau khi đã xác định được mục tiêu khoe môi anh khẽ nở nụ cười nhìn về phía cô gái xinh đẹp anh vậy tay

- Here (ở đây)

Jenny đưa đôi mắt to màu xanh lam xinh đẹp nhìn về phía chàng trai cao lớn trong bộ đồ màu đen mỉm cười chậm rãi tới gần anh , mọi ánh nhìn đổ dồn về phía cặp nam thanh nữ tú này Uy Vũ thoáng nghe được những câu khen ngợi hai người rất đẹp đôi vân vân và mây mây ...

Cô gái xinh đẹp dịu dàng đi tới vỗ một cái thật mạnh vào vai chàng trai khiến anh đau tới nhúu mày nhìn thấy anh như vậy cô vui vẻ cười lớn , hình ảnh đẹp dễ tan nát mọi người lại trở về với công việc của mình ...

Jenny cười đủ rồi bắt đầu cần nhân

- You are gangster huh ? (bạn là xã hội đen hả ?)

Vừa nói tay cô vừa kéo kéo chiếc áo đen của Uy Vũ

Nhìn cô gái vẻ ngoài thực nữ bên trong lưu manh trước mặt Uy Vũ chỉ cười không nói anh không muốn cãi nhau với cô vào những ngày này , họ phải thân thiết rất thân thiết ...

Tự thôi miên bản thân xong Uy Vũ cười với cô nói

- Let's go (Đi thôi)

- Ok

Jenny vui vẻ bước đi để lại một đồng hành lí lại cho Uy Vũ , khiến anh tức muốn thổ huyết nhưng vẫn phải tự thôi miên bản thân họ phải thân thiết rất thân thiết ...

***** đường phân cách thân thiết *****

Về tới biệt thự đã 2 giờ chiều Uy Vũ cất đồ của Jenny lên phòng của cô rồi đi xuống phòng khách , đi qua phòng Uyên Nhi anh tò mò đẩy cửa ra nhìn vào trong chỉ thấy cô đang đứng trước gương ngắm nghía xoay qua xoay lại , hôm nay anh đưa Bạn Gái về vậy mà cô vẫn còn tâm trạng làm đẹp ? Uy Vũ xoay người bỏ xuống phòng khách .

Đứng trước gương ngắm nhìn chính mình Uyên Nhi nhúu mày không hài lòng , cô lùn quá đi có 1m 67 con gái nước ngoài lại cao như vậy , tự tin giảm xuống còn 9/10 lại nhìn đến khuôn mặt da cô rất trắng nhưng con gái nước ngoài còn trắng hơn í chứ lại còn 8/10 đánh người Uyên Nhi có chút mũm mĩm nhưng trong ảnh cô thấy cô gái kia rất gầy đáng đẹp như người mẫu vậy lại chỉ còn 7/10 , thứ cô hài lòng duy nhất ở bản thân nhất chính là mái tóc dài đến thắt lưng đen nhánh của mình , từ nhỏ cô đã thích tóc dài nên chưa bao giờ cắt đi cả vì vậy tóc cô vừa dài vừa dày rất đẹp . Nhưng tóc đẹp thì có ích gì chứ ? cô gái kia rất đẹp cô có thể cướp được Uy Vũ từ tay cô ấy sao ? tự tin tụt thảm hại chỉ còn 0/10 ...

Nhìn chính mình lần cuối cùng trong gương Uyên Nhi gạt đầu hài lòng đi xuống phòng khách , Thấy cô đi xuống Uy Vũ dang tay khoác lên vai Jenny nhìn cô chịu mến . Cảnh tượng đó đập vào mắt khiến lòng Uyên Nhi nhức nhối cô thay đổi quyết định quay lại hướng phía phòng bếp đi tới , thấy cô gái bé nhỏ xinh đẹp đã bỏ đi Jenny gần giọng

- Let go (bỏ ra)

Uy Vũ nhướng mày buông tay xuống thông thả uống nước , Jenny nhìn vào phòng bếp rồi lại nhìn Uy Vũ cười hồi

- She is ... (cô ấy là)

Uy Vũ không do dự gật đầu anh nói

- next time remember coordinate (lần sau nhớ phối hợp)

Jenny gật gù

- Ok

Đứng trong phòng bếp Uyên Nhi nhìn ra ngoài thấy anh và cô gái kia đang cười nói vui vẻ cô ấy còn chạm vào anh một cách thật tự nhiên nữa , Uyên Nhi cười đau khổ đây là quả báo sao trước đây anh thích cô , cô không biết nên đã rất tệ với anh nhưng bây giờ mọi chuyện lại đảo lộn cô hiện tại trở thành kẻ yêu đơn phương , thử dài một hơi Uyên Nhi thầm cổ vũ bản thân mình phải tự tin lên không được yếu đuối không được bỏ cuộc ...

END CHƯƠNG 22

23. Chương 23

Chương 23

Bữa cơm gia đình đầm ấm hạnh phúc , trên bàn đầy những món ăn ngon lành thơm phức nhưng Uyên Nhi không muốn ăn một chút nào cả . Bảo Ngọc thấy Uyên Nhi như vậy cô liếc mắt liếc Uyên Nhi một cái rồi gấp một miếng sườn vào bát cô ấy

- Cậu ăn đi sao ngồi thờ người ra vậy ?

Uyên Nhi cười gượng lắc đầu buông đũa trong tay xuống

- Mình không ăn nổi nữa

Bảo Ngọc hiểu ý không nói gì nữa chỉ cúi đầu ăn cơm , Uyên Nhi đứng dậy hướng phía cha mẹ cô nói

- Con no rồi con xin phép lên phòng trước

Mỹ Anh thấy con gái có vẻ mệt bà quan tâm hỏi con

- Nhi con không khỏe hả ?

Không lẽ đáng vẻ hiện giờ của cô tệ như vậy sao ? Uyên Nhi cố nở một nụ cười trả lời

- Con hơi đau đầu nghỉ một chút sẽ không sao ạ

Nói xong cô cố ý liếc nhìn Uy Vũ muốn xem anh có chút lo lắng nào không nhưng chỉ thấy anh đang chăm chú nói chuyện và gấp thức ăn cho cô gái kia , Uyên Nhi chán nản quay đi rồi bỏ lên phòng .

Thấy cô bỏ đi Uy Vũ mới ngừng cái trò yêu đương giả tạo đến phát buồn nôn ấy , anh nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô , gần đây cô ăn rất ít và cũng không còn cười vui vẻ như ngày thường nữa cô không khỏe sao ? Anh đưa mắt nhìn Bảo Ngọc thấy cô ấy vẫn thản nhiên ăn uống thì thoáng lại nhìn anh cười đến chói mắt , anh chắc chắn cô ấy biết gì đó lát nữa nhất định anh sẽ tóm Bảo Ngọc lại xét hỏi một phen ...

Về tới phòng của mình Uyên Nhi mở máy tính đăng nhập vào facebook cá nhân , lướt nhẹ tay trên bàn phím một dòng tâm trạng được viết ra “ Thật khó chịu khi phải nhìn những thứ khiến mình đau khổ...! “ dòng status vừa được đăng đã thu hút biết bao những câu hỏi của mọi người , đơn giản vì trước nay Uyên Nhi dùng facebook một là để đăng ảnh đồ ăn ảnh phong cảnh hay ảnh của cô và bạn bè chụp chung cho dù có đăng status cũng luôn là những dòng chữ nói lên sự vui vẻ chứ chưa bao giờ bi thương như bây giờ , câu hỏi đầu tiên đến từ một người bạn học cùng lớp với Uyên Nhi

Nkox Xink : ê sao sad vậy ?

Vậy là từ một dòng status Uyên Nhi đã nhận được biết bao phản hồi quan tâm như sau

Anh Là Zai Đẹp : sao buồn vậy người đẹp ?

No Name : Oa oa lạ nhá Nhi Nhi mà cũng có lúc đau khổ sao ?

Nhìn cái tên No Name chăm chăm Uyên Nhi cần răng đánh máy

Nkox Nhi : No Name ông rảnh lắm à có muốn tôi đăng ảnh nude của ông lên không ?

No Name : nữ vương tha cho tiểu nhân lần này :(

Nkox Nhi : Go away

No Name : yes madam

Nhìn đồng Like cùng ment bên dưới Uyên Nhi thở dài cảm than

- Thật hỗn loạn

Ngồi xem những bức ảnh cũ được một lát Uyên Nhi như bị trúng tà vậy đến khi cô tỉnh táo lại đã thấy mình đang xem trang cá nhân của Will Trịnh đã vào rồi thì tội gì không ngó một chút , Uyên Nhi di chuyển chuột kéo màn hình xuống dưới một tấm ảnh của Uy Vũ và cô gái tên Jenny kia lại hiện ra khiến cô cảm thấy khó thở , nhìn lại một chút Uyên Nhi chậm rãi đọc dòng chữ bên trên bức ảnh “ Đã đính hôn với Jenny “ mắt tự dưng mờ đi cô cảm thấy hai má ươn ướt nhẹ nhàng đưa tay sờ lên mặt cô mới chợt nhận ra nó rất ẩm , một giọt nước chảy xuôi xuống đôi môi xinh đẹp cô lại nhận ra nó thật mặn và cô cũng biết mình đã rơi nước mắt vì anh ...

Ăn cơm xong Bảo Ngọc lập tức đi chạy bộ cô biết Uy Vũ nhất định đã nhận ra biểu hiện khác thường của Uyên Nhi cả bữa ăn anh luôn nhìn cô chăm chăm nhất định anh sẽ truy hỏi cô một số chuyện vì vậy 36 kế chuẩn là thượng sách ...

Thấy Bảo Ngọc lấy cớ chuẩn mất Uy Vũ quay về phòng , vừa vào trong đã nhận được điện thoại của Tuấn Anh , anh nghe máy tâm trạng khó chịu cần nhẫn

- Gì ?

Tuấn Anh ngồi ôm máy tính tay cầm điện thoại nói với Uy Vũ

- Mấy hôm nay tôi không ở nhà có vụ gì mới à ?

Nhíu mày vì câu hỏi vợ vắng của thằng bạn Uy Vũ gắt

- Thần kinh à ?

Tuấn Anh cười hì hì

- Mở facebook ra vào trang cá nhân của Nkox Nhi đi

Uy Vũ có chút khó chịu nhưng khi nghe vậy anh cũng hơi tò mò

- Ừ cúp đi tôi lên liền

Tuấn Anh cúp máy ngồi nhìn chăm chăm vào dòng status tâm trạng kia anh đưa tay lên xoa xoa cảm đang lún phún râu của mình nheo mắt

- Nhi à không phải em thích thằng quý đó rồi chứ ?

Mang theo tâm trạng tò mò Uy Vũ mở facebook vào mục tìm bạn nhấn chữ Nkox Nhi vào trang cá nhân của cô nhìn tấm ảnh đại diện mang theo nụ cười xinh đẹp mấy ngày nay anh không còn nhìn thấy nữa tâm trạng lại bắt đầu buồn bực , kéo màn hình xuống đọc dòng status mới nhất cô đăng Uy Vũ từng người cô

đau khổ ư ? vì cái gì ? vì ai ? hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu Uy Vũ tâm trạng anh rối bời tới không biết phải làm sao nữa cô đang đau khổ và theo như dòng tâm trạng cô viết thì đó là vì cô nhìn thấy những việc cô không muốn nhìn . Nghĩ lại những sự kiện gần đây Uyên Nhi không hề ra ngoài cô luôn ở trong biệt thự cha mẹ cô cũng rất bình thường không có biểu hiện gì của sự bất hòa còn Bảo Ngọc cô ấy cũng đã vui vẻ trở lại vậy không lẽ cô ấy buồn là vì ...

- Mình sao ?

Không lẽ Uyên Nhi buồn vì anh mang Jenny về sao ?

Một nụ cười gian xảo nở trên đôi môi khuyến rũ Uy Vũ gục đầu xuống cười đến vui vẻ anh không ngờ kế hoạch này lại có tác dụng nhanh như vậy , cô đã buồn rồi liệu anh có nên tiếp tục không ?

Uy Vũ trầm tư suy nghĩ anh đưa tay lên xoa cằm suy nghĩ

- Cô ấy nhất định đang buồn vì mình , nhưng cô ấy vẫn chưa thừa nhận bản thân đã thích mình ...

Đập bàn một cái Uy Vũ quyết định

- Tiếp tục plan B ...

Haizz nhưng có một điều anh không thể ngờ được là sẽ có thay đổi ông bà ta đã nói “ Cưới vợ phải cưới liền tay chớ để lâu ngày lắm kẻ rèm pha “ vì sự kiêu ngạo muốn thu phục Uyên Nhi của bản thân mà Uy Vũ đã phải gánh chịu một đồng rắc rối ...

Màn đêm dần buông xuống những cơn gió nhẹ mang theo cái nóng đặc trưng của mùa hè bao phủ khắp nơi , ánh sáng màu vàng của đèn ngủ lan tỏa khắp căn phòng , trên chiếc giường công chúa xinh đẹp một cô gái đang chìm vào giấc ngủ hàng lông mày thanh tú nhíu lại biểu hiện có chút không thoải mái ,

- A

Uyên Nhi hét lên một tiếng rồi tỉnh lại từ cơn ác mộng , vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi ô ôm lấy trái tim đang đập thật nhanh của mình vuốt nhẹ , nhớ lại cơn ác mộng khi này cô lại sợ hãi trong giấc mơ cô quay trở lại ngày xưa lần đầu tiên gặp Uy Vũ , cô mơ thấy mình bị lạc cô cứ đi mãi đi mãi nhưng không tìm thấy anh cho tới khi cô vấp chân và bị ngã , cố gắng đứng dậy thì thấy anh và Jenny đang nắm tay nhau đi phía trước khi đó cô hét lên một tiếng rồi giấc mơ kết thúc ...

Bây giờ Uyên Nhi mới hiểu được tuy trước đây anh thích cô không có nghĩa là bất cứ khi nào cô quay đầu lại anh cũng đứng ở đó đợi cô nhìn lại , trước đây cô ghét anh coi anh như kẻ thù lại cố tình không nhận ra tình cảm của anh và bây giờ khi cô quay đầu lại anh vẫn ở đó nhưng giọng nói đã không còn dịu dàng , nụ cười đã không còn dịu hiền và bàn tay anh đang nắm lấy tay của một cô gái khác không phải cô ...

“ Cách “

Một tiếng động vang lên Bảo Ngọc từ bên ngoài chạy vào hốt hoảng hỏi

- Này cậu vừa hét à sao vậy ?

Uyên Nhi nhìn cô ấy cuống lên thì mỉm cười lắc đầu

- Mình Không sao

Thấy Uyên Nhi không sao Bảo Ngọc thở phào nhẹ nhõm cô đi vào bên trong đóng nhẹ cửa lại tới gần Uyên Nhi hỏi bạn

- Gặp ác mộng à ?

Uyên Nhi gạt đầu gương mặt đã bớt xanh xao , cô nhìn Bảo Ngọc hỏi lại

- Cậu mất ngủ ?

- Ừm

Bảo Ngọc trả lời bằng giọng buồn bã ánh mắt hướng ra phía màn đêm tăm tối ngoài kia một ánh mắt đượm buồn , gần đây cô hay bị mất ngủ có lẽ là từ khi Tuấn Anh chuyển ra ngoài cô vẫn luôn bị mất ngủ , anh đi nhưng không nói với cô một lời nào giống như đang chạy trốn cô vậy điều đó khiến cô rất đau .

Thấy ánh mắt Bảo Ngọc thần thờ Uyên Nhi biết cô ấy đang nhớ đến Tuấn Anh cô lay nhẹ tay Bảo Ngọc nói

- Mình đi ngủ đi hôm nay cậu ngủ ở phòng mình nhé

Bảo Ngọc gật đầu hai người cùng nằm xuống nhưng đêm đó chẳng một ai ngủ được cả Uyên Nhi luôn nghĩ tới giấc mơ kia nghĩ tới Uy Vũ và Jenny còn Bảo Ngọc cô lại bắt đầu trở lại thời kì bị thương đau đớn khi mới bắt đầu biết yêu biết nhớ . Đêm đó hai cô gái nằm bên nhau không ai nói câu gì hai người cũng không biết người kia đang làm gì nhưng sáng hôm sau hai chiếc gối họ nằm đêm qua đã ướt đầm những vệt nước loang lổ ...

END CHƯƠNG 23

24. Chương 24

Chương 24

Nắng vàng soi sáng mảnh vườn xanh thắm bãi cỏ mềm mại như tấm thảm lông màu xanh lá , tiếng chim riu rít hót vang . Uyên Nhi nằm trên thảm cỏ mềm mại đôi mắt nhắm nghiền hàng lông mày thanh tú thì thoảng lại nhú lại vì nắng gắt , sáng nay khi mới tỉnh dậy cô và Bảo Ngọc cùng nhìn hai chiếc gối ướt đầm ố vàng nước mắt chẳng biết làm gì hơn ngoài nhìn nhau thở dài , không lẽ yêu là khổ sở như vậy ?

Ở một nơi khác ...

- What ?

Jenny gân cổ hét lên ánh mắt mở to vì kinh ngạc , Uy Vũ nhàn nhã ngồi đó liếc cô một cái chậm rãi nói

- I want you to stay here in about a week more (Tôi muốn bạn ở lại đây trong khoảng một tuần nữa)

Trùng mắt nhìn Uy Vũ , Jenny nghiêng răng thốt ra từng chữ nặng nề

- That girl likes you (Cô bé đó đã thích cậu)

Uy Vũ không hề phủ nhận gật đầu

- So why you still need me (vậy sao bạn vẫn cần tôi)

Khóe môi nhếch lên một nụ cười gian trá ánh mắt sâu xa

- Because she not yes admit it (bởi vì cô ấy chưa có thừa nhận điều đó)

Jenny thở hắt ra bàn tay nắm chặt che dấu sự phẫn nộ , cô gái ấy mới có 18 tuổi thật tội nghiệp cho cô ấy khi đụng phải tên ác ma này . Như nhớ ra điều gì đó Jenny nhìn Uy Vũ nói lớn

- What about Tony ? (còn về Tony ?)

Nhắc đến vấn đề này Uy Vũ cũng bần lăm anh đã từng bóng gió nói với Tuấn Anh về chuyện này nhưng thằng cha kia chưa nghe được một nửa đã vội vàng cúp máy không lẽ Tuấn Anh thực sự là GAY ?

- Hey what about him ?

Uy Vũ nhìn Jenny một lát bỗng nhiên thở dài

- Tony don't like you (Tony không thích cậu)

- What ?

Jenny gần như nhảy dựng lên khi nghe câu đó nhưng cô cảm thấy có gì đó không đúng khi cô mới tới đây Tony còn gọi điện tới hỏi thăm cô rất nhiệt tình và lại ngày hôm qua họ vẫn nói chuyện qua điện thoại mà , cô nhìn Uy Vũ bằng ánh mắt nghi ngờ

- You lie ?

Uy Vũ nhún vai sắc mặt không chút thay đổi

- Why I have to ? (sao tôi phải làm vậy ?)

Sự chịu đựng đi đến giới hạn cuối cùng Jenny đứng dậy chỉ tay vào mặt Uy Vũ tuyên bố

- I will not help you (tôi sẽ không giúp cậu)

Nhún vai tỏ vẻ không quan tâm khuôn mặt không có chút dấu hiệu kinh ngạc hay hoảng hốt , Jenny càng giận hơn cô chột nhốt ra

- But I will call Elena e and help you (Nhưng tôi sẽ gọi Elena tới và giúp cậu)

Câu nói này đánh trúng vào điểm yếu của Uy Vũ mắt anh mở to nhìn cô gái trước mặt miệng mấp máy muốn nói gì đó nhưng Jenny đưa tay lên chặn lại môi nở một nụ cười gian xảo

- Do not thank we're friends (đừng cảm ơn chúng ta là bạn mà)

Không cho anh thời gian phản bác Jenny xoay người bỏ đi và bỏ lại một câu

- Good luck Will (Chúc may mắn Will)

Nhìn theo bóng dáng cao gầy của Jenny , Uy Vũ tự mắng mình ngu ngốc đúng là độc nhất là dạ đàn bà lẽ ra anh không nên chọc vào đàn bà nhất là loại đàn bà kiêu căng thâm hiểm như Jenny bây giờ ai có thể giúp anh thoát khỏi cơn ác mộng này đây ...

Quay về phòng với tâm trạng hẫ hê đột nhiên Jenny thấy Uyên Nhi đang đi tới đôi mắt màu xanh lục chột lóe lên cô véo tay mình một cái thật đau để nước mắt trào ra rồi đi tới cạnh Uyên Nhi giả vờ đụng vào cô ấy , Uyên Nhi đỡ lấy người mình vừa đụng vào phát hiện ra đó là bạn gái Uy Vũ nhưng tại sao cô ấy lại khóc ? Uyên Nhi dùng vốn tiếng anh ít ỏi của mình hỏi Jenny

- Why are you cry ? (Sao bạn lại khóc)

Phát hiện ra con mồi đã cắn câu Jenny cố khóc to hơn thảm thiết hơn

- Will

Thấy Jenny khóc lớn như vậy Uyên Nhi cũng bắt đầu luồn cuống

- What happen (Có chuyện gì vậy ?)

Cố gắng để nước mắt trào ra Jenny nức nở

- Will ... Will

Will ... Uy Vũ , có chuyện gì vậy không phải tình cảm của hai người này vẫn rất tốt sao ? anh ta đã làm gì Jenny khiến cô ấy khóc dữ như vậy ?

Tiếng Anh không tốt nên Uyên Nhi không biết nên an ủi Jenny thế nào cả đang lúc cô cuống hết cả lên thì Bảo Ngọc đi tới , Uyên Nhi thở hắt ra gọi lớn

- Ngọc lại đây đi

Bảo Ngọc đến bên Uyên Nhi nhìn thấy Jenny khóc nức nở thì chỉ tay vào Uyên Nhi lấp bấp

- Cậu đánh cô ấy hả ?

- Không

Uyên Nhi hét toáng lên với Bảo Ngọc , sao cô có thể làm vậy chứ cho dù có là tình địch đi chăng nữa cô cũng không thể đánh Jenny được nếu làm vậy không phải Uy Vũ sẽ ghét cô hơn sao ?

Bảo Ngọc thấy bạn thân gấp tới mặt đỏ bừng giọng cao lạnh lạnh thì gật gật đầu

- Vậy sao cô ấy khóc ?

Uyên Nhi lắc đầu khuôn mặt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng ,

- Cậu hỏi đi mình ngu Tiếng Anh mà

Jenny tuy không nói được tiếng Việt nhưng nghe thì cô vẫn hiểu nhưng khi nghe cuộc đối thoại của hai cô gái trước mặt cô lại có cảm giác như bị đá đập vào đầu vậy chả hiểu mô tê gì cả ...

Bảo Ngọc nghĩ ngợi một chút rồi nhìn Jenny nhẹ nhàng hỏi

- Are You ok ? (bạn không sao chứ ?)

Jenny nhìn cô gái trước mặt , ngạc nhiên không thôi đây là lần đầu tiên cô đối diện và nhìn thẳng vào mặt Bảo Ngọc cô cảm thấy cô gái này rất quen mắt mình như đã nhìn thấy ở đâu đó , tuy rất tò mò muốn hỏi chuyện cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn này nhưng Jenny vẫn không quên mục đích việc mình đang làm cô nắc lên một tiếng nức nở

- Will ... he has another girl (Will... anh ta có cô gái khác)

Has another girl ? có cô gái khác ư ? Will .. Uy Vũ , Uyên Nhi sững sờ mở to mắt

- Hả Uy Vũ có cô gái khác ?

Bảo Ngọc là người biết tường tận chuyện này làm sao cô có thể tin những lời này của Jenny nhưng cô không vội vạch trần mọi chuyện chỉ lắc đầu với Uyên Nhi rồi nói với cô

- Đưa cô ấy vào phòng cậu đi ở đây không tiện để nói chuyện ..

Uyên Nhi gật đầu rồi dìu Jenny đang khóc không ngừng vào trong phòng , Bảo Ngọc đi đằng sau cảm thấy bái phục Jenny khóc giả mà như khóc thật ...

Vào bên trong Uyên Nhi lấy khăn giấy cho Jenny lau mặt rồi ngồi xuống bên cạnh nhìn cô với ánh mắt lo lắng , Jenny thấy ánh nhìn lo lắng của Uyên Nhi đột nhiên cảm thấy bản thân có tội khi bày trò như vậy nhưng đâm lao thì phải theo lao thôi , Bảo Ngọc ngồi xuống cạnh Jenny hỏi cô

- Tell me what happen ? (nói cho tôi biết có chuyện gì ?)

Jenny nức nở trả lời

- Will he ... he and my best friend huhu (Will anh ta ... anh ta và bạn thân của tôi)

- Will anh you best friend ? (Will và bạn thân của cô ?)

Uyên Nhi nghe thấy vậy ngay lập tức hét toáng lên

Bảo Ngọc vỗ nhẹ tay Uyên Nhi

- Cậu ra ngoài đi mình sẽ nói chuyện với cô ấy

Uyên Nhi thần thờ gật đầu rồi đi ra ngoài khuôn mặt lộ rõ vẻ buồn bã thất vọng ...

Bóng dáng Uyên Nhi khuất dần nhưng tiếng thút thút nức nở vẫn không ngừng , Bảo Ngọc thở dài ngao ngán quay lại nói bằng thứ tiếng cô gái kia nhất định sẽ hiểu

- Dừng lại đi cô ấy đi rồi

Khi mới nghe xong Jenny còn có chút ngạc nhiên cùng sững sờ nhưng rất nhanh cô hồi phục lại trạng thái bình thường chăm chú xem xét đánh giá cô gái trước mặt , quả thật rất quen hình như đã gặp ở đâu đó còn nữa cô bé này có vẻ rất lợi hại có thể nhận ra cô đang diễn kịch . Nở một nụ cười Jenny nói

- How do you no I pretend ? (làm thế nào bạn biết tôi giả vờ ?)

Đôi môi hồng của Bảo Ngọc cong lên tạo thành một nụ cười xinh đẹp cô đưa ngón tay lên đồng dục nói

- Thứ nhất chị hiểu tôi đang nói gì , thứ hai chuyện của chị và anh Vũ hoàn toàn là giả , và thứ ba chị không thích anh Vũ .

Nghe rõ ràng từng câu từng chữ cô nói Jenny vỗ tay mỉm cười

- You good (bạn được đấy)

Bảo Ngọc nhún vai ngồi xuống chiếc ghế gần đó nhìn Jenny hỏi thẳng

- Sao chị lại làm vậy ?

Lấy khăn ướt lau đi chút nước còn lại trên mặt Jenny thản nhiên nói

- Will is an idiot (Will là tên ngốc)

Ngạc nhiên vì câu nói của Jenny nhưng cũng có chút cảm giác thú vị Bảo Ngọc cười hỏi

- What did he do ? (anh ấy đã làm gì?)

Sự phẫn nộ lần nữa được khơi mào Jenny nói hết đầu đuôi câu chuyện kể từ khi Uy Vũ nhờ vả cô giả làm bạn gái và cái kết thúc trong cái vĩa của hai người hôm nay cho Bảo Ngọc nghe , nghe xong Bảo Ngọc ngạc nhiên nhìn Jenny

- Chị thích Tuấn à không Tony ?

Không chút do dự gật đầu đồng thời Jenny cũng nhớ ra chuyện bản thân luôn thắc mắc cô hỏi Bảo Ngọc

- Shape as I've ever seen you (Hình như tôi đã từng gặp bạn)

Bảo Ngọc thần thờ lắc đầu cô không ngờ Jenny lại thích Tuấn Anh , tuy biết rằng có thể anh sẽ không thích cô ấy nhưng ... đợi đã Jenny vừa nói gì ?

- Chị vừa nói gì vậy ?

Jenny xuyt sắc khi nghe câu đó cuộc nói chuyện này cũng thật là kì lạ hai người nói chuyện với nhau mỗi người nói một thứ tiếng ... Jenny bình tĩnh nhắc lại

- I say did we eve meet ? (tôi nói chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa ?)

Bảo Ngọc “ à “ một tiếng lại lắc đầu

- Chưa tôi chưa bao giờ ra nước ngoài

Tuy vẫn còn nghi ngờ và thắc mắc nhưng Jenny vẫn gật đầu , như phát hiện cả hai đã lạc đề Bảo Ngọc hỏi Jenny

- Chị nói cô gái tên Elena kia sắp qua Việt Nam ư ?

Jenny gật đầu

- That's right i call her e here (đúng vậy tôi gọi cô ấy tới đây)

- Chị chắc rằng việc này sẽ không gây tổn thương cho Nhi chứ ?

Jenny gật đầu tuy rằng cô không chắc lắm vì Elena là một con người thủ đoạn nhưng nếu cô ấy đi quá giới hạn cô sẽ chấm dứt trò chơi này ngay tức khắc rồi đưa cô ấy trở về Mỹ ...

- Được tôi sẽ giúp chị để thực hiện kế hoạch này nhưng nếu Nhi bị tổn thương tôi sẽ đập đổ tất cả

Một cảm giác bá phực dâng lên trong lòng Jenny cô mỉm cười gật đầu giơ bàn tay lên bắt tay với Bảo Ngọc

- Let's star this game (hãy bắt đầu trò chơi nào)

Sauk hi nói chuyện với Jenny xong xuôi đâu đấy Bảo Ngọc mới đi tới phòng Uyên Nhi thấy cô đang ngồi ngẩn người trong lòng lại có chút không nở nhưng Uy Vũ thật quá đáng còn muốn Uyên Nhi phải thừa nhận

và phục tùng anh nữa điều này khiến Bảo Ngọc khó chịu tuy cô biết rằng cô đồng ý với kế hoạch này một phần cũng là vì Uy Vũ đã dám đem Tuấn Anh đi giới thiệu với cô gái khác ...

Tới gần Uyên Nhi cô gọi

- Nhi

Uyên Nhi nghe tiếng gọi quen thuộc quay đầu lại hỏi

- Sao rồi ?

Bảo Ngọc ngồi xuống cạnh cô thở dài buồn bã

- Jenny có một người bạn thân tên Elena , anh Vũ đã lén lút yêu đương với cô ta trong khi quen Jenny hôm nay Jenny tình cờ gọi cho cô gái kia nghe được một số chuyện nên mới biết cô ấy đang rất buồn

Lòng tin sụp đổ hoàn toàn Uyên Nhi không ngờ Uy Vũ lại là người như vậy bắt cả hai tay ư anh thật quá đáng , đôi mắt dần trở nên nóng ẩm những giọt nước mắt nóng hổi chảy ra Uyên Nhi đưa tay lên lau đi nước mắt tự nhủ rằng “ Cũng may mình chưa nói thích anh ấy ,cũng may mình đã biết chuyện này “ cảm thấy may mắn khi không bị tổn thương giống Jenny nhưng tại sao lòng cô vẫn đau như vậy ?...

END CHƯƠNG 24

25. Chương 25

Chương 25

Tháng 6 thời tiết nóng nực vẫn bao phủ khắp nơi , trên thảm cỏ xanh rờn một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy màu hồng nhạt đang nhắm mắt nghỉ ngơi , Uyên Nhi không mở mắt cảm nhận sự mềm mại của thảm cỏ bên dưới cô có thói quen khi buồn hoặc có chuyện phải suy nghĩ thì sẽ tới vườn và nằm trên bãi cỏ này sự êm ái của cỏ mùi cây cối cùng hương hoa thơm ngát ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi mang theo một cảm giác ấm áp lạ thường . Ngày hôm qua chứng kiến sự khổ sở của Jenny cô chợt nhận ra bản thân thật nhỏ bé , đối với Uy Vũ cô chỉ là một bông hoa dại trong vườn hoa rực rỡ bạt ngàn , một chấm nhỏ trên bầu trời đầy sao và là một tiểu vũ trụ trong một dải ngân hà rộng lớn ...

Mở đôi mắt to xinh đẹp Uyên Nhi nhếch khóe môi tự cười bản thân quá ngốc nghếch , ừm mị bắt đầu từ bao giờ Uyên Nhi cô lại trở thành yếu đuối thế này ? Cũng không phải cô bị phản bội hay lừa gạt chỉ là thứ tình cảm đơn phương không có kết quả tại sao cô phải buồn ? Không được thế này nữa , Uyên Nhi đứng dậy từ thảm cỏ êm ái bàn tay nắm chặt , cô phải quay trở lại thành cô gái vô lo vô nghĩ không được yếu đuối như vậy nữa đem thứ tình cảm dày vò tâm can này chôn xuống sâu trong đáy tim rồi một ngày nào đó nó cũng sẽ biến mất như mẹ vẫn hay nói mỗi khi cô buồn “ Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi con yêu của mẹ “

Sau khi chỉnh đốn lại tâm trạng Uyên Nhi mang theo tâm trạng vui vẻ mới được phục hồi đứng lên định đi tìm Bảo Ngọc , đang đi bỗng nhiên cô đâm sầm vào một bức tường thịt ,

- Ui da

- Ai ?

Quát lên một tiếng rồi ôm lấy cái trán đau điếng ngẩng lên nhìn xem ai mà thật cứng như đá vậy làm cô đau muốn chết ... Không nhìn thì thôi nhìn rồi chỉ muốn đâm cho cái tên trước mặt mình một phát vì đó chính là tên lăng nhăng phản bội Uy Vũ .

Nhìn cô gái nhỏ bé đang nhăn nhó ôm trán Uy Vũ tốt bụng đưa tay lên đặt nhẹ vào trán cô ân cần hỏi

- Sao vậy đau lắm không ?

Uyên Nhi này giờ luôn trừng mắt để nhìn anh nhưng khi anh chạm vào cô nói những lời quan tâm ấy trái tim cô lại bắt đầu đập nhanh trong lồng ngực một cảm giác ấm áp quen thuộc lại dâng trào , cảm động

ngước đôi mắt xinh đẹp long lanh lên nhìn Uy Vũ muốn nói “ không sao “ nhưng nhớ lại nước mắt của Jenny nhớ lại chuyện anh phản bội cô ấy khiến sự cảm động và ấm áp trong lòng Uyên Nhi tan biến hoàn toàn cô lạnh nhạt hất tay anh ra quát lên

- Đừng có chạm vào tôi

Nói xong cô bỏ đi thật nhanh , một giọt nước nhẹ nhàng lăn dài trên đôi má trắng hồng của Uyên Nhi cô đưa tay gạt đi giọt nước nóng ẩm ấy tự hứa với bản thân mình nhất định không được khóc vì anh ta nữa , anh ta không đáng ...

Nhìn dáng vẻ chạy trốn của cô Uy Vũ nhíu mày hôm nay thái độ Uyên Nhi với anh rất lạ khác với ngày thường , một tia sáng lóe lên trong đôi mắt đen sáng ngời

- Không lẽ Jenny ... không ổn rồi ...

Bữa cơm gia đình đầm ấm những món ăn ngon bốc lên những hương thơm ngào ngạt nhưng Uyên Nhi không muốn ăn một chút nào cả , cô đưa mắt nhìn qua chỗ ngồi trống không cạnh Uy Vũ thở dài ngao ngán bạn gái như vậy mà anh ta còn có tâm trạng ăn cơm đúng là máu lạnh

Đang dùng bữa bỗng nhiên Uy Vũ cảm thấy có ai đó đang nhìn mình , anh ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt Uyên Nhi , ngày thường cô cũng hay nhìn trộm anh nhưng khi anh nhìn lại cô sẽ đỏ mặt cúi xuống nhưng hôm nay thì khác anh nhìn cô nhưng cô không những không cúi xuống mà còn trừng mắt như nhìn kẻ thù , chắc chắn là Jenny đã nói gì đó

- Will

Tiếng gọi ồ ạt vang lên từ phía cửa ra vào , Uy Vũ nghe thấy phản ứng đầu tiên chính là hóa đá , giọng nói này là

- Elena ?

Uyên Nhi nhìn về phía cửa chỉ thấy một cô gái xinh đẹp cười tươi tắn đang đi tới , không lẽ cô ấy là Elena bạn thân của Jenny và cũng chính là ... Uyên Nhi quay lại nhìn về phía Uy Vũ thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô gái xinh đẹp kia như là ngoài cô ấy ra anh không bỏ gì khác vào mắt vậy ...

Elena mỉm cười tươi tắn mặc kệ ánh mắt sững sờ của bao người chạy tới ôm lấy cánh tay Uy Vũ

- Will em nhớ anh ...

(stop giải thích tí ạ : nhân vật Elena có thể nói tiếng Việt vì cô ấy là người Mỹ gốc Việt ạ ^^!)

Uy Vũ gạt cánh tay Elena ra rồi quay sang nhìn Uyên Nhi chỉ thấy cô đang nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường , chán ghét Uy Vũ tự chửi mình ngu ngốc sao lại dây vào con mụ Jenny kia chứ ?

Bị đẩy ra nhưng Elena không có chút hốt hoảng hay tức giận cô ngay lập tức xán vào chỗ Uy Vũ ôm lấy cánh tay anh ông ọ

- Sao lại đẩy người ta như vậy chứ rất đau

Nắm chặt đôi đũa trong tay Uyên Nhi cố kìm nén không nôn hết những cọng rau cô vừa ăn buông đũa đứng dậy hướng cha mẹ xin phép

- Con no rồi mọi người cứ ăn tự nhiên ạ

Thấy con gái vội vàng muốn đi Mỹ Anh bỏ quên chuyện kì lạ đang diễn ra nhìn Uyên Nhi

- Con mới ăn có chút à sao no rồi ?

Liếc mắt nhìn đôi gian phu dâm phụ kia một cái Uyên Nhi lắc đầu

- Con ăn không nổi nữa

Nói đoạn cô dứt khoát đi lên phía trước , vừa đi tới cầu thang đã thấy Jenny đứng đó nhìn Uy Vũ và cô gái kia khuôn mặt lộ rõ vẻ buồn bã thất vọng , Uyên Nhi kéo tay cô ấy quan tâm hỏi

- Are you ok ?

Jenny nhìn Uyên Nhi lắc đầu

- I'm ok ...

Nói xong cô nhìn Uyên Nhi cố gắng nở một nụ cười nhợt nhạt rồi quay lưng đi lên lầu , Uyên Nhi nhìn theo bóng dáng yếu đuối của Jenny trong lòng đang muốn đem Uy Vũ ra băm thành trăm nghìn mảnh ...

Thấy bộ dạng ngạc nhiên của mọi người Uy Vũ lung túng đến muốn điên lên anh kéo tay Elena lôi cô ra ngoài , ra bên ngoài Uy Vũ hất tay Elena ra gần giọng

- Ai cho cô tới đây ?

Elena chẳng có chút ngạc nhiên với thái độ này của anh cô nhún vai đi tới chiếc ghế đá gần đó ngồi xuống hai chân vắt chéo bình thản trả lời

- Em nghe nói anh có đối tượng nên đến xem chút thôi , nghe nói chỉ là con nhóc còn học trung học Will à anh thích gặm cỏ non từ bao giờ vậy ?

Uy Vũ quay phắt lại quát lên

- Cô ăn nói đoàng hoàng cho tôi là Jenny gọi cô tới phải không ?

- Đúng , Will anh nghĩ chỉ cần về nước là thoát khỏi em sao ? anh quên em là ai rồi sao ?

Vừa nói cô vừa đi về phía anh bàn tay vuốt nhẹ lên đường nét nam tính trên khuôn mặt anh

Uy Vũ hất tay cô ra quay lại nắm lấy cánh tay mảnh khảnh trắng ngần nắm chặt một cách thô bạo

- Ai

Elena kêu lên một tiếng đau đớn nhăn mặt trách

- Anh nắm chặt vậy đau quá

Uy Vũ gần như quên đi cái gì gọi là nhân từ anh bóp chặt lấy cánh tay cô gần từng chữ cảnh cáo

- Nếu cô dám bày trò khiến Uyên Nhi hiểu lầm thì đừng trách tôi ác

Uyên Nhi , thì ra cô gái kia tên là Uyên Nhi được lắm Elena cười nhạt cô sẽ không khiến cô ta hiểu lầm nhưng cô sẽ chứng minh cô ta là kẻ thua cuộc khiến cô ta hối hận vì cướp đi người đàn ông của cô ...

Uy Vũ thấy cô không nói gì anh cho là cô sợ nên hừ một tiếng rồi bỏ vào trong nhà ...

End chương 25

Chương này hơi ngắn vì hôm nay Kún hơi mệt mn thông cảm ạ C

26. Chương 26

Chương 26

Căn biệt thự rộng lớn vốn đã im ắng yên tĩnh nay còn yên lặng hơn , Cha mẹ của Uyên Nhi vì công việc nên phải ra nước ngoài một thời gian , Mỹ Anh nhìn con gái bé bỏng ngày càng gầy lo lắng dằn dò

- Con ở lại nhớ ăn uống đầy đủ gần đây con rất gầy

Uyên Nhi đi bên cạnh kéo vali đồ cho mẹ vừa đi vừa gật gù vâng dạ

- Vâng con biết rồi mẹ đừng lo

Mỹ Anh ôm lấy con vào lòng thấy chồng đã vào xe bà mới nói

- Mẹ biết con đau lòng vì Vũ nhưng con hãy nhớ mẹ vẫn luôn ở bên con

Kinh ngạc mở to mắt Uyên Nhi lấp bắp

- Mẹ ... mẹ sao mẹ biết

Nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mái tóc dài óng ả của con Mỹ Anh mỉm cười dịu dàng

- Mẹ là mẹ của con nếu mẹ không biết thì ai biết đây ?

Ngẩng đầu lên nhìn nụ cười của mẹ Uyên Nhi lấy ấm áp hân lên , thì ra những chuyện cô cố che giấu mẹ đều biết cả ...

- Hai mẹ con làm gì mà lâu vậy muộn rồi

Hạo Nhiên ngồi chờ nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng ..

Mỹ Anh nhìn con nói

- Đừng để tình cảm ảnh hưởng tới sức khỏe của bản thân và hãy tìm hiểu kỹ mọi chuyện trước khi tin những lời người ta nói

Nói xong bà hôn nhẹ vào má Uyên Nhi rồi lấy vali đồ thông thả bước vào xe ...

Nhìn bóng chiếc xe xa dần Uyên Nhi cuối cùng cũng hiểu mẹ nói hãy tìm hiểu trước khi tin điều gì đó là sự thật có lẽ mẹ biết gì đó ...

Jenny sau khi dao lại mọi chuyện cho Bảo Ngọc quyết định quay về Mỹ , khi chào tạm biệt Uyên Nhi cô cố bày ra vẻ mặt đau đớn khổ sở khiến mọi người đều tin cô bị phản bội

- Thanks for everything

Uyên Nhi gật đầu nắm tay Jenny

- Are You ok ?

Jenny gật đầu mỉm cười nhẹ nhàng

- If Will happy that's I'm happy (nếu Will hạnh phúc tôi cũng đang hạnh phúc)

Nói rồi cô quay người bước đi , bóng dáng cao gầy xinh đẹp đã biến mất nhưng Uyên Nhi vẫn đứng đó nhìn theo bằng ánh mắt khâm phục cô thì thầm

- Chị thật mạnh mẽ Jenny à ...

Sau khi tiễn Jenny xong xuôi Bảo Ngọc và Uyên Nhi quay vào nhà , tới phòng khách Uyên Nhi bị Elena chặn lại cô dùng giọng chanh chua hỏi Uyên Nhi

- Mà là Uyên Nhi gì đó ?

Uyên Nhi ngẩng đầu lên nhìn người con gái trước mặt cô ấy rất cao , mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn nhẹ rủ xuống hai bờ vai mảnh khảnh , làn da trắng hồng tự nhiên và khuôn mặt sắc sảo được trang điểm nhẹ nhàng khiến cô ấy thật nổi bật Uyên Nhi chợt thấy hụt hẫng suy nghĩ đầu tiên chính là “ thì ra Uy Vũ bỏ Jenny vì cô gái này cũng có chút dễ hiểu “

Elena chờ mãi không thấy Uyên Nhi trả lời cô hỏi gọi lớn

- Này nhỏ kia sao không trả lời câu hỏi của tao ?

Nghe tiếng quát chói tai của Elena , cô lập tức bình tĩnh khỏi suy nghĩ nhú mày không vui nhìn cô gái hung dữ trước mặt

- Làm gì mà quát to thế tôi không bị điên , mà còn nữa tôi đây đã 18 đủ tuổi bầu cử rồi nhá đừng có nhỏ này nhỏ nọ bực mình

Trùng mắt nhìn cô bé trước mặt Elena nghiêng răng

- Tao kgoong quan tâm mày là trẻ con hay người lớn bị điếc hay bị mù chỉ cần nói mau mày là con nhỏ Uyên Nhi đó phải không ?

Khoanh hai tay trước ngực Uyên Nhi vênh mặt lên

- Đúng thì sao ?

Elena cười lạnh đưa bàn tay thon dài xinh đẹp lên vỗ nhẹ vào má Uyên Nhi

- Hừ vậy thì chị khuyên em tránh xa Will ra nếu không ...hừ

Hất văng tay Elena ra Uyên Nhi cười hỏi lại

- Xin hỏi chị là cái thá gì mà cấm tôi không được ở gần tên vô lại đó , lúc trước tôi vốn nghĩ cách xa anh ta một chút nhưng bây giờ ...

Uyên Nhi dừng lại ngẩng đôi mắt to tròn lên nhìn Elena

- Tôi lại càng muốn ở gần anh ta

Nói xong cô hất tóc rồi đi qua Elena về phòng của mình ...

Nhìn theo bóng tình địch khuất dần Elena tức giận mím chặt môi “ Muốn ở gần anh ấy ... cô chết chắc rồi “

Nói những câu này thật ra Uyên Nhi có chút không thoải mái , trước đây cô luôn nói chuyện rất lễ phép chỉ trừ Uy Vũ ra ...(-_- !) nhưng hôm nay khi thấy Elena nói chuyện với mình lại còn bằng cái giọng điệu “ bà đây là nữ hoàng “ như đang ra lệnh cho người ta vậy Uyên Nhi rất tức giận tuy cô biết nguyên nhân đó không phải là nguyên nhân duy nhất ... nên cô nghĩ tại sao cô phải lễ phép , dù sao cho dù có vậy thì cũng chỉ là giả dối . Cô ghét giả dối nên cô sẽ sống thật với con người mình đừng nghĩ con mụ son phấn lòe loẹt tóc vàng hoe này có thể dọa được cô Uyên

Nhi này k dễ bắt nạt vậy đâu ...

Một buổi chiều mát mẻ nắng vàng chan hòa trên con đường vắng vẻ xinh đẹp , Bảo Ngọc vừa nghe mp3 vừa chạy bộ . Đã chạy hai vòng quanh biệt thự nhưng cô không hề cảm thấy mệt , không biết vì sao sáng nay thức dậy cô lại nhớ anh , nhớ nụ cười ánh mắt của anh khi nhìn cô ... bài hát vui vẻ nhí nhảnh kết thúc lại một bài hát khác vang lên ... Silent Wind (mp3.zing.vn/bai-hat/Silent-wind-Eric-chiryoku/IW6ZDA6O.html) bạn nào tò mò thì nghe nhá mình thấy rất là hay ạ ^^) một bài hát không lời nhẹ nhàng mà u oán , lần đầu tiên cô nghe bài hát này cô đã khóc . Cô thấy bản thân mình chính là một ngọn gió cảm lạnh ... âm thầm yêu anh âm thầm nhìn anh từ xa và âm thầm mong anh hạnh phúc , nhưng cô biết bản thân không thể giống như ngọn gió mãi mãi quanh quẩn bên anh dõi theo từng bước chân anh đi nên cô chọn cách tránh xa anh ra để anh thanh thản bước đi trên con đường anh cho là hạnh phúc . Quá khứ sẽ mãi là quá khứ , cho dù bị thương chảy máu đầm đìa thì bây giờ cũng đã thành sẹo , nhưng có những tình cảm sẽ không bao giờ biến mất cũng giống như tình yêu của anh dành cho chị gái cô vậy nó là một thứ gì đó rất quan trọng với anh và cô chính là thủ phạm cướp đi thứ quan trọng ấy của anh cho nên dù anh có cố gắng dịu dàng quan tâm tới cô đến đâu thì điều đó cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè , anh không thể chấp nhận cô vì cô là kẻ

đã giết chết người anh yêu ...

- Em nhớ anh ...

Ngẩng đầu lên , hai mắt từ từ nhắm lại hàng lông mi rung động nhẹ nhàng một giọt nước mắt nhẹ nhàng chảy ra theo gò má cô chạm tới đôi môi hồng xinh đẹp rồi biến mất không dấu vết chỉ còn lại một vệt nước chưa kịp khô ...

Em yêu anh , yêu trong thầm lặng em sẽ là cơn gió mãi ở bên anh ấm áp khi đông về , mát lịm khi hè tới , mãi bên anh làm một cơn gió im lặng ...

Một môi vì những suy nghĩ bi quan rối loạn Bảo Ngọc dừng lại bên chiếc xích đu bên ngoài biệt thự dựa đầu nhắm mắt ngủ thiếp đi ...

Silen Wind kết thúc và lucid dream vang lên như muốn an ủi cô hướng cô đi tới một nơi khác nơi có những giấc mơ tươi sáng hơn xinh đẹp hơn , một giấc mơ có ý thức ... (mp3.zing.vn/bai-hat/-Jeon-Soo-Yeon/ZWZFZDB6.html)

(Ai không hiểu đoạn này thì Kún giải thích luôn ạ lucid dream là giấc mơ có ý thức có nghĩa là giấc mơ bạn có thể điều khiển được , trong đoạn này có thể hiểu là Bảo Ngọc đang mơ một giấc mơ có ý thức ... ^^ Cảm ơn Sad Rain vì bài hát và giải thích ạ ^^)

END CHƯƠNG 26

27. Chương 27

Chương 27

Một buổi sáng đẹp trời Uyên Nhi đi dạo quanh một vòng , đi đến chiếc xích đu yêu thích bỗng nhiên Uyên Nhi nghe thấy tiếng cãi vã cô dừng lại nấp sau một bụi cây yên lặng nghe ngóng

- Anh nói đi cô ta là gì của anh ?

Một giọng nói đánh đá lạnh lạnh vang lên , à của Elena . Uyên Nhi kinh ngạc thò đầu ra nhìn một chút thấy Uy Vũ và Elena đang đứng đó , anh đang nhú màu khó chịu còn cô ta thì tức giận đùng đùng hai mắt chợn lên ngược lại hoàn toàn với dáng vẻ thực nữa của cô ta hàng ngày ...

Elena hỏi Uy Vũ “ cô ta là gì của anh ?” không lẽ là đang nói Jenny sao ? ồ không Uy Vũ và Jenny là công khai mà , thôi cứ hóng đã rồi tính sau vậy ...

Quay lại nhìn cô gái đứng trước mặt một cách khó chịu Uy Vũ nói lớn

- Cô ấy là cái gì cũng chẳng liên quan tới cô

Elena nghe vậy tức điên lên cô chỉ tay vào mặt Uy Vũ hét

- Anh nói vậy là ý gì ? e từ nước Mỹ xa xôi tới đây để được ở gần anh vậy mà anh vì con bé Uyên Nhi vớ vẩn đó mà tức giận với em ? anh xem em là cái gì ?

Uyên Nhi ngồi trong bụi cây tim bỗng nảy lên một cái “ con bé Uyên Nhi “ là cô đúng không ? hay Uy Vũ còn quen một con bé Uyên Nhi khác ? thật sự muốn nhảy ra hỏi cho rõ nhưng nghĩ lại bản thân đang nghe lén nên Uyên Nhi đành nhịn xuống sự tò mò ngồi im tại chỗ nghe ngóng tiếp ...

Uy Vũ lạnh lùng gạt ngón tay Elena xuống anh muốn nói rằng Uyên Nhi là người anh yêu nhưng nghĩ đến chuyện Elena có thể sẽ gây khó dễ cho cô anh đành kìm nén

- Con nhỏ đó chả là cái gì cả cô nghĩ gì mà hỏi những câu như vậy ?

Câu nói này Uy Vũ nói mà còn cảm thấy buồn huông chi là Uyên Nhi , anh thở phào nhẹ nhõm “ cũng may cô ấy không ở đây “

Elena hài lòng mỉm cười cô nín lấy cánh tay anh nũng nịu

- Sorry nha Will em biết anh sẽ không để ý tới nhỏ xấu xí đó đâu mà là em hiểu lầm sorry nha

Uy Vũ hừ một tiếng không để ý đến sự quần quýt nhiệt tình của Elena lạnh lùng bước đi , Elena thấy anh rời đi nũng nịu gọi với theo

- Will anh đợi người ta chút đi chậm thôi ...

Theo tiếng bước chân xa dần Uyên Nhi ngồi trong bụi cây nước mắt cũng bắt đầu rơi , anh nói cô không là cái gì cả , chả là cái gì cả ... Câu nói ấy cứ mãi xoay vòng vòng trong đầu Uyên Nhi , cô biết anh không thích cô nhưng anh có cần thiết phải lạnh lùng gạt bỏ như vậy không ? không lẽ cô xấu xí đáng ghét như vậy sao ?

Từng giọt , từng giọt nước mắt như những hạt pha lê trong veo nhẹ nhàng rơi xuống rồi biến mất trên thảm cỏ xanh ngắt .

Uyên Nhi bịt chặt miệng khóc không thành tiếng lúc này cô cảm giác như có một thứ gì đó đang bóp chặt khiến cô khó thở , hai mắt nóng lên như hòn than muốn nói thành tiếng nhưng không thể...

Nắng vàng nhẹ nhàng chiếu rọi lên bóng hình nhỏ bé đang run rẩy tiếng chim hót cũng im bật như đang chìm đắm vào nỗi đau căm lặng cùng cô gái trẻ ...

Bữa tối ngon miệng được bày biện ở trên bàn nhưng giường như chẳng ai muốn động đũa .

Uy Vũ nhìn quanh nhíu mày hỏi

- Uyên Nhi đâu sao từ trưa không thấy mặt ?

Bảo Ngọc lắc đầu nhìn chiếc điện thoại trong tay nói với giọng chán nản

- Em không biết gọi cô ấy không nghe máy nhắn tin cũng không trả lời

Elena thấy Uy Vũ từ lúc ngồi xuống đều tìm con nhỏ kia , cô tức giận nói to

- Cô ta có đúng là tiểu thư khuê các không vậy ? thật không có chút lễ phép con gái con đũa muốn đi thì đi muốn về thì về thật không hiểu cha mẹ cô ta đã giáo dục cô ta thế nào nữa

Bảo Ngọc quay sang nhìn Elena kiêu ngạo lạnh lùng “ đốp “ lại

- Nói mà không biết ngượng sao ? nhìn lại bản thân mình xem có khá khẩm gì hơn không ? cho dù cô lớn lên ở Mỹ nhưng tại sao lại hủy hoại văn hóa người Việt bằng những hành động như vậy ? nào là bám riết lấy người không yêu mình bỏ việc học hành và cả gia đình để chạy theo người ta về nước , lại còn tự tiện ăn uống ngủ nghỉ trong nhà người khác không xin phép..

Nói đoạn Bảo Ngọc liếc mắt nhìn về phía Elena giờ đã cứng họng mặt mày tím tái nhìn đến là đáng thương , cô hài lòng cười mỉm nhấp một ngụm nước trái cây rồi tiếp tục suất chiều

- Cô nghĩ mình có quyền để lên tiếng trong nhà này sao ? cô nghĩ mình là ai ?

Uy Vũ hoàn toàn không để mấy lời cãi cọ kia lọt vào tai anh đang mãi lo lắng cho Uyên Nhi , không biết cô đi đâu nữa . Ngồi chờ cũng chẳng phải là cách Uy Vũ đứng dậy bỏ mặc Elena và Bảo Ngọc như hai con khủng long đang phun lửa lạnh lẽo rồi đi ...

Elena tức đỏ cả mặt cô cầm cốc nước trong tay hất thẳng vào mặt Bảo Ngọc , nhìn khuôn mặt trắng trẻo đắm nước mỉm cười lạnh lùng

- Mày nghĩ nói ra những lời như vậy rồi tao sẽ để mày yên sao ?

Từng giọt từng giọt nước chảy dài trên khuôn mặt xinh xắn , nếu là Bảo Ngọc của trước đây cô sẽ cúi đầu cam chịu nhưng bây giờ không giống nữa , từ từ đứng dậy khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười bàn tay cầm chặt cốc nước trong tay đang chuẩn bị vung lên thì một tiếng nói quen thuộc mang theo sự ngạc nhiên vang lên từ phía sau ...

- Có chuyện gì thế ?

Tuấn Anh từ bên ngoài bước vào nhìn khuôn mặt của Bảo Ngọc ướt đầm nước lại thấy Elena đang cầm cốc thuyề tinh trống rỗng trong tay cười đắc ý Tuấn Anh quay sang hỏi Bảo Ngọc

- Em làm sao thế ?

Nhìn người mà bản thân đã nhớ nhưng biết bao hiện tại đang đứng trước mặt lẽ ra cô nên vui mới phải nhưng là cô không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của bản thân lúc này , Bảo Ngọc bỏ mặc sự quan tâm của anh xoay người bỏ chạy ...

Elena kéo tay Bảo Ngọc lại nói lớn

- Tính chạy sao không để vậy đâu

Bảo Ngọc thầm rửa trong lòng “ con đàn bà ngu ngốc muốn nhin cũng không xong “ cô vung tay lên cho cô ta một cái bạt tai thật mạnh , một tiếng “ bốp “ vang lên khiến bầu không khí trở nên im ắng khác thường . Elena ôm lấy bên má nóng rát của mình hét lên

- Mày dám

- Sao mà không dám ?

Bảo Ngọc hất hàm hỏi ngược lại cô mặc kệ hiện tại Tuấn Anh đang nghĩ về mình thế nào nhưng cô không nhin nổi mặt điên này nữa . Đưa ngón chỏ lên chỉ thẳng vào mặt Elena cô gằn giọng

- Thứ nhất đừng bao giờ để tôi nghe cái miệng kinh tởm của cô nói xấu Nhi lần nữa ,

Dừng lại ở đó cô tiến đến bàn ăn cầm cốc nước trên bàn lên hất vào mặt Elena

- Thứ hai chính là đừng nghĩ tôi dễ bị bắt nạt

Elena giận dữ nhảy bổ tới muốn đánh Bảo Ngọc nhưng chưa chạm được đến người cô thì đã bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại , Tuấn Anh nhíu mày nhìn cô gái đang lên cơn điên là Elena quát to

- Thôi đi em quá đáng lắm rồi đấy

Dùng ánh mắt không thể tin nhìn người anh , người bạn đã quen bao năm khi ở Mỹ Elena quát lại

- Anh bệnh con nhỏ hồn láo đó ư ?

Tuấn Anh khó chịu ngắt lời cô

- Anh không bệnh ai cả anh chỉ không muốn mọi chuyện trở nên ầm ĩ thôi em về phòng đi

Elena giận giữ “ hừ “ một tiếng rồi bỏ về phòng , chỉ còn lại Tuấn Anh và Bảo Ngọc ở lại .

Anh nhìn lướt cô gái đang đứng trước mặt không ngờ cô lại có thể thay đổi tới như vậy khiến anh thấy rất ngạc nhiên

Bảo Ngọc bị anh nhìn đến luồn cuống tay chân cô vội vàng nói

- Vậy anh đi tìm anh Vũ đi em đi thay đồ

Tuấn Anh “ ừ “ một tiếng nhưng ánh mắt vẫn nhìn Bảo Ngọc chăm chăm vào cô ...

Lâu lắm rồi mới gặp nhau , vừa gặp lại để anh nhìn thấy hình ảnh không tốt của mình Bảo Ngọc đang rất chán nản nhưng tại sao anh cứ nhìn cô bằng ánh mắt quái dị đó chứ ?

Trên con đường núi tối đen như mực Uyên Nhi cầm đèn pin đi mãi đi mãi nhưng cũng chẳng biết mình đang đi đâu nữa bỗng nhiên có một ánh sáng màu vàng le lói phía trước , cô thẩn thờ đi tới đó thấy một gia đình ba người đang ngồi quay quẩn bên đống lửa vừa nướng thịt vừa ca hát , nhìn quanh một hồi cô mới phát hiện đây là bãi cắm trại mà cha mẹ vẫn hay đưa cô tới khi còn nhỏ , nơi này vẫn không hề thay đổi tuy những chiếc cây cổ thụ lúc trước cô hay dựa vào đọc sách đã bị chặt mất nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cô cũng có thể nhận ra đây là khu cắm trại Thiên Đường . Vì đây là nơi cô gặp anh lần đầu tiên ...

END CHƯƠNG 27

28. Chương 28

Chương 28

Khi Uyên Nhi quay về nhà cũng đã hơn 11 giờ khuya cô nhẹ nhàng mở cửa đi về phòng không muốn làm phiền tới mọi người đang ngủ ,

- Đi đâu giờ này mới về ?

Vừa đi đến phòng khách bỗng nhiên một giọng nói trầm khàn vang lên khiến cô giật mình . Uyên Nhi quay lại nhìn phòng khách tối om rịt rề hỏi

- Ai đấy ?

Uy Vũ đưa tay lên bật chiếc đèn bàn nhỏ bên cạnh rồi đứng dậy đi về phía cô .

Uyên Nhi vừa nhìn thấy anh cảm giác bất an trong lòng liền biến mất cô ôm ngực thở hồng hộc

- Trời ạ làm tôi tưởng ma

Nhíu mày nhìn cô gái to gan trước mặt , bây giờ là mấy giờ ? 11 giờ đấy con gái con đùa đi chơi về muộn như vậy nhỡ gặp phải kẻ xấu thì sao đây ?

- Em đi đâu mà bây giờ mới về ?

Vì lo lắng cho cô nên anh có chút tức giận , giọng nói cũng lạnh lùng tàn ác hơn hẳn

Nhìn anh như đang xét hỏi mình vậy Uyên Nhi quát lại

- Đi đâu kệ tôi cần anh lo à ?

Nhìn thái độ đã sai còn cái cổ của cô Uy Vũ rất giận anh tiến lên nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Uyên Nhi bóp chặt

- Em nói gì

Vì đi lang thang cả ngày nên hiện tại Uyên Nhi rất mệt chân tay lại nhức mỏi nữa , giờ anh lại bóp chặt tay cô thế này khiến cô rất đau . Uyên Nhi nhăn mặt vùng tay ra

- Buông ra anh làm tôi đau , buông ra ...

Thấy cô kêu đau anh vội buông tay ra , Uyên Nhi xoa cổ tay đau đớn chẳng thèm nói thêm lời nào xoay người bỏ đi .

Vào trong phòng Uyên Nhi quay lại muốn đóng cửa nhưng vừa quay lại đã thấy Uy Vũ đứng đó cô lườm anh một cái bỏ mặc cánh cửa đang mở đi vào phòng .

Uy Vũ đi vào phòng nhìn cô hỏi lại

- Hôm nay em đã đi đâu sao không báo gì với mọi người em biết anh đã lo lắng thế nào không ?

Nghe xong câu đó nếu là Uyên Nhi của ngày hôm qua vẫn luôn âm thầm lặng lẽ yêu anh thì cô sẽ cảm động đến phát khóc , nhưng là bây giờ khi nghe anh nói vậy cô chỉ có một cảm giác đó là “ ghê tởm “ trước mặt Elena anh nói không chẳng là cái gì cả nhưng bây giờ thì ...

Uyên Nhi cười nhạt

- Anh phí công lo cho tôi làm gì , dù sao tôi cũng chẳng là cái gì mà

Dừng lại cô ngược đôi mắt lạnh băng nhìn anh

- Không phải sao Vũ ?

Nhíu mày khó hiểu nhìn cô Uy Vũ không vui nói

- Em đang làm trò gì vậy Nhi ? tự nhiên em đi một lèo từ sáng tới đêm mới về gọi điện thì em tắt máy , bây giờ anh quan tâm em thì em lại khó chịu hôm nay em bị làm sao vậy ?

Đột nhiên cảm thấy đầu rất đau Uyên Nhi vừa hét vừa đẩy anh ra ngoài

- Anh cút ra ngoài cho tôi cút đi

Kiên nhẫn bị thử thách đến cực hạn Uy Vũ nắm lấy cánh tay đang đăm loạn của Uyên Nhi lôi cô vào phòng , sau khi đóng cửa phòng không cho cô cơ hội chạy chốn anh ép chặt cô vào cánh cửa không cho cô làm loạn nữa ..

- Em im lặng chút được không ?

Hai tay bị anh nắm chặt chân cũng bị đôi chân dài cứng cáp của anh kìm lại Uyên Nhi không thể cử động được chỉ có miệng là vẫn tự do cô hét to hơn

- Im cái đầu anh ý buông ra đồ biến thái buông ra ưm....

Đang nói à hét dở bỗng dừng môi bị thứ gì đó ẩm ẩm mềm mềm chặn lại Uyên Nhi mở to mắt nhìn khuôn mặt của Uy Vũ phóng đại trước mắt ngạc nhiên không nói nên lời nhưng công nhận da anh rất đẹp lại trắng nữa tức thật còn trắng hơn cả cô ... Uầy uầy giờ đâu phải là lúc nhận xét da mới trả dể ? Uyên Nhi tức giận đẩy anh ra nhưng chưa xê dịch được tí nào hai tay đã bị tóm lại ép vào ván cửa , càng dẩy dụa càng vô vọng Uyên Nhi buông xuôi mặc kệ anh muốn làm gì thì làm ..

Thấy cô bắt đầu yên tĩnh Uy Vũ hài lòng tiếp tục nụ hôn , anh cũng không biết rõ tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy nữa thực ra anh chỉ muốn dùng tay bịt miệng cô lại thôi nhưng không ngờ lại bị cô hấp dẫn tới hồ đồ như vậy , càng hôn càng say đầu tiên chỉ là nhẹ nhàng mơn chớn nhưng rồi anh bắt đầu mất kiểm soát hôn cô sâu hơn nồng nàn hơn ...

Khi nụ hôn kết thúc Uy Vũ ngẩng nhìn gương mặt ửng hồng đôi môi sưng đỏ của Uyên Nhi mỉm cười hài lòng , còn Uyên Nhi thì sao ? cô cảm thấy rất rối loạn . Trước mặt Elena anh nói anh không thích cô rằng họ chẳng là gì của nhau và cô chẳng là cái gì cả , nhưng khi cô biến mất anh lại tỏ ra lo lắng giận dữ rồi bây giờ anh lại cưỡng hôn cô ...

Càng nghĩ càng thấy tủi thân rõ ràng anh một chút cũng không có yêu cô vậy vì sao anh lại hành động như vậy ? Đùa giỡn với tình cảm của cô như vậy anh vui lắm sao ?

Không kìm nổi buồn bã Uyên Nhi khóc òa lên như một đứa trẻ , cô ngồi thụp xuống đất hai tay ôm lấy đầu gối khóc nức lên .

Nhìn cô khóc Uy Vũ luống cuống tay chân

- Sao vậy ? anh làm em đau sao ?

Uyên Nhi không trả lời càng khóc to hơn

- Nhi anh xin lỗi đừng khóc nữa là anh không đúng

Uy Vũ vuốt nhẹ mái tóc của cô an ủi ...

Giả tạo .. Uyên Nhi ngẩng đầu lên đôi mắt ngập nước nhìn Uy Vũ , cô từ từ đứng dậy đi qua anh miệng nói

- Anh đi đi để tôi yên

Giọng nói của cô buồn rầu mà bất lực Uy Vũ không có cách nào khác ngoài làm theo lời cô lặng lẽ đi ra ngoài ...

Cửa phòng vừa đóng lại Uyên Nhi thực sự không chịu nổi nữa cô ngã xuống giường úp mặt vào gối khóc không thành tiếng ...

Đêm dài buồn bã , cô đơn ngồi trên chiếc giường rộng lớn ngẩng nhìn ánh trăng lơ lửng ngoài cửa sổ , cô chợt nhớ tới bài hát mà Bảo Ngọc rất thích So Sad , lần đầu tiên khi cô ấy cho cô nghe bài hát này cô đã khóc , và khi nghe cô ấy nói ý nghĩa của bài hát này nước mắt của Uyên Nhi không thể ngừng rơi ..

Ánh sáng trắng từ những ngôi sao bao bọc lấy những giọt nước mắt

Giọt nước mắt mùa thu trong gió ẩm

Anh có cảm nhận được nó không ?

Sự rung động này ,khẽ thì thầm rằng anh sẽ ra đi

Em vẽ hình ảnh anh trên trang giấy trắng này

Nụ cười ấm áp dành riêng cho em

Đó là tình yêu phải không anh?

Khi em nhắm mắt lại, em chỉ nhìn thấy mỗi anh thôi
Em sẽ đợi anh
Em sẽ đợi anh
Em không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt đau khổ nữa
Anh đã cho em biết
Tình yêu này giống như là giả dối , em sẽ không bao giờ để nó mất đi đâu
bởi vì tình yêu này là dành cho anh
Em rong ruổi trong kí ức về anh
Những giọt nước mắt lấp đầy nơi sâu kín nhất trong trái tim em
Em nên làm gì đây?
Ngay cả trong giấc mơ , em vẫn nhớ anh
Em sẽ chờ đợi anh
Em sẽ chờ đợi anh
Em không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt đầy đau khổ nữa
Anh đã cho em biết được
Tình yêu này giống như là dối trá , em sẽ không bao giờ để nó mất đi đâu
Bởi vì tình yêu này là dành cho anh
Xin anh hãy nhìn em, Như những ngôi sao xa kia
anh không thể ở lại trong trái tim em sao anh
Em sẽ chờ đợi anh
Em sẽ chờ đợi anh
Em không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt đầy đau khổ nữa
Anh đã cho em biết được
Tình yêu này giống như là dối trá , em sẽ không bao giờ để nó mất đi đâu
Bởi vì tình yêu này là dành cho anh
Chỉ dành cho anh

Ánh nắng ban mai nhẹ chiếu vào căn phòng , trên chiếc giường rộng lớn chất đầy gấu bông một cô gái đang
vùi đầu vào gối ngủ ngon lành ,

“ Râm râm râm râm “

Uyên Nhi nghe tiếng đập cửa nhưng hoàn toàn không muốn dậy cô cất giọng ngái ngủ lên

- Cửa mở ...

Bảo Ngọc đẩy cửa bước vào nhảy chồm lên giường lay Uyên Nhi thật mạnh

- Dậy , dậy mau

Vì đêm qua có chuyện không vui nên Uyên Nhi không ngủ được , đến gần sáng mới bắt đầu chớp mắt nên
hện tại cô rất mệt vì vậy cô không thêm trả lời Bảo Ngọc xoay lưng ngủ tiếp ...

Nhìn con heo lười bên cạnh Bảo Ngọc lắc đầu ngán ngẩm ,

- Haizz cậu cứ ngủ như vậy thì anh Vũ sẽ buồn đó

Nghe thấy cái tên đó cơn buồn ngủ của Uyên Nhi vơi đi một nửa cô mơ màng hỏi lại

- Anh ta làm sao ?

Bảo Ngọc cười gian

- À hôm nay anh ấy chuyển ra ngoài nên mình nghĩ anh ấy muốn gặp cậu ý mà

- Chuyển ra ngoài ?

Cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất không dấu vết Uyên Nhi bật dậy hét toáng lên

Bảo Ngọc gật đầu

- Ừm nghe nói vì một số chuyện riêng nên tạm thời sẽ ra ngoài ở

Uyên Nhi thần thờ , nhưng cô chợt nhớ ra một vấn đề không lẽ anh ta và cô gái kia ...

- Vậy còn Elena ?

Biết trước cô sẽ hỏi vấn đề này Bảo Ngọc lắc đầu

- Không đi , cô ta ở lại .. thôi chết mình đi soạn đồ đây tuần sau phải quay lại trường rồi

Nói xong cô biến mất như một cơn gió để lại Uyên Nhi một mình với biết bao suy nghĩ lẫn lộn khó hiểu .

Tại sao anh phải chuyển đi còn để Elena ở lại không lẽ anh muốn tránh mặt cô ?

Sếp xong đồng đồ đặc lộn xộn Uy Vũ đi ra khỏi nhà , quay lại nhìn căn biệt thự xinh đẹp anh đã sống và trải qua biết bao kỉ niệm trong lòng không khỏi có chút buồn bã , tiếc nuối . Đây là cảm giác khi chia ly sao ? Nhưng anh biết mình sẽ quay lại đây vào một ngày không xa ...

Xoay người bước đến chiếc xe ô tô sang trọng đã đợi sẵn nhưng có một cái gì đó thôi thúc anh quay đầu lại và khi đó anh nhìn thấy cô , cô đứng bên cửa sổ từ trên cao nhìn xuống nơi anh đứng bằng ánh mắt buồn bã , anh biết cô thích anh nhưng giữa họ còn thiếu rất nhiều thứ , cô chưa từng thừa nhận bản thân yêu anh nên anh sợ , sợ một ngày nào đó cô sẽ chán rồi rời xa anh vì vậy anh mới thử thách cô bằng Jenny nhưng điều anh không ngờ tới chính là sự xuất hiện của Elena anh đi một phần cũng là vì muốn kéo Elena ra khỏi Uyên Nhi .

Anh không cần biết phải đợi bao lâu nhưng anh nhất định sẽ chờ , chờ tới ngày Uyên Nhi thực sự tin anh giao trọn trái tim cho anh và ngày đó họ sẽ hạnh phúc (Kún : chưa chắc :3)

END CHƯƠNG 28

29. Chương 29

Chương 29

Quay trở về trường học được biết bao bạn bè vây quanh vui vẻ chào đón nhưng Uyên Nhi vẫn không thấy vui vẻ , sau khi quay lại kí túc xá sắp xếp đồ đạc xong xuôi Uyên Nhi quyết định một mình đi dạo một chút cho khuây khỏa đầu óc .

Chỉ qua một kì nghỉ hè ngắn ngủi mà trường học đã thay đổi không ít , khu vườn um tùm cây cối ngày nào nay đã gọn gàng hơn rất nhiều những cây cổ thụ to được giữ lại bên dưới còn có thêm vài chiếc ghế đá để học sinh ngồi học bài hay nghỉ ngơi , nhưng bụi cây được thay bằng những khóm hoa đủ màu sắc xinh đẹp . Uyên Nhi ngồi xuống ghế nhắm mắt lại ngửa mặt lên cảm nhận từng tia nắng ấm áp nhẹ nhàng lần lần

trên làn da thì thoáng lại có một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua mơn man trên khuôn mặt khiến cô vì thoải mái mà nở nụ cười .

Từ phía xa một chàng trai đang thong thả tản bộ , vừa nhìn thấy cảnh đẹp trước mặt anh dừng lại ngắm đến mê mẩn ...

Uyên Nhi đang mải mê chìm đắm trong thế giới của mình nhưng cô vẫn cảm giác được dường như có ai đó đang nhìn mình , nhìn xung quanh thì thấy một bóng dáng rất quen thuộc , bóng dáng này luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô , ám ảnh trong tâm trí cô .

Uy Vũ thấy tình thế thay đổi quá nhanh từ anh nhìn cô bây giờ ngược lại cô lại nhìn anh không chớp mắt khiến anh có chút buồn cười , từ từ đi về phía Uyên Nhi khoe môi Uy Vũ nở một nụ cười tươi tắn

- Nhập học rồi sao ?

Thấy anh lại gần bắt chuyện với mình Uyên Nhi chợt nhớ lại cảnh tượng đêm hôm ấy , ngại ngùng và giận dữ đan xen cô đứng phắt dậy đẩy anh ra rồi bỏ chạy ...

Nhìn cô chạy chốn lòng mày anh nhú lên , anh đáng sợ như vậy sao ?

Trong kí túc xá rộn rã tiếng nô đùa cười nói Bảo Ngọc ngồi xếp đồ đạc trong phòng khoe môi vẫn luôn nở nụ cười xinh đẹp đột nhiên cảm thấy lạc lõng , đưa mắt nhìn ra ngoài hành lang cô thấy những nữ sinh hồn nhiên vui đùa mang theo nụ cười tươi tắn khuôn mặt bừng lên một cảm giác hạnh phúc . Tại sao cô không thể làm được như họ ? Mỗi khi cô vui vẻ hình ảnh của chị lại hiện lên trong tâm trí khiến cô giận chính bản thân mình vì cô biết mình không có tư cách có được hạnh phúc hay vui vẻ vì chính tay cô đã tước đi niềm vui và hạnh phúc của chị ấy ...

- Ngọc cậu xong chưa ?

Tiếng nói lạnh lạnh mang theo ý cười của cô bạn cùng lớp khiến Bảo Ngọc bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ bi thương cô ngẩng đầu lên nhìn Minh Anh hỏi

- Sao vậy ?

Minh Anh cười tít mắt đi tới ngồi xuống cạnh Bảo Ngọc vui vẻ nói

- À cô giám thị bảo chúng ta xuống phòng giáo viên để thông báo một số việc

Bảo Ngọc thắc mắc hỏi lại

- Cậu là lớp trưởng cậu đi được rồi mình đi làm gì ?

Minh Anh cười cười giải thích

- Không những cậu mà Nhi cũng phải đi nữa , hai cậu là người trong ban cán sự lớp mà

Gật đầu xem như đã hiểu nhưng chợt nhớ ra gì đó cô cầm điện thoại quay sang nói với cô bạn

- Nhi không có ở đây để mình gọi xem cậu ấy đâu

Nói đoạn Bảo Ngọc cầm điện thoại nhấn số của Uyên Nhi “ Tút tut tut...” chuông cứ kêu nhưng chẳng có ai nghe máy , cô chán nản muốn đập máy thì bên kia chợt có tiếng nói

- Mình nghe đây

Bảo Ngọc thở nhẹ ra nhưng cô nhận ra giọng Uyên Nhi có chút lạ cô hỏi bạn

- Giọng cậu làm sao thế ?

Đưa tay lên lau đi giọt nước còn đọng lại nơi khóe mắt Uyên Nhi cười gượng

- Không sao đâu , mà gọi mình có việc gì vậy ?

Biết rõ Uyên Nhi đang giả vờ nhưng không muốn làm bạn khó xử Bảo Ngọc cũng lơ đi vấn đề vừa nãy

- Ừ cậu tới phòng giáo viên đi mình và Minh Anh ở đó đợi cậu cô giáo muốn họp ban cán sự lớp

Uyên Nhi ừ nhẹ một tiếng rồi cúp máy , cô cất điện thoại rồi tiến vào phòng vệ sinh . Tạt làn nước lạnh toát lên mặt để rửa đi những vết nước còn đọng lại trên khóe mắt Uyên Nhi ngẩng đầu nhìn hình ảnh của mình trong gương thẳm mẳm

- Đồ ngốc ...

Sau khi cúp điện thoại Bảo Ngọc quay sang nói với Minh Anh

- Chúng ta đi thôi Nhi cũng đang đến đó rồi

Minh Anh đứng lên đi cạnh Bảo Ngọc hỏi cô

- Này Ngọc gần đây Nhi có vẻ gì đó là lạ

Bảo Ngọc nghe xong chỉ cười không nói , Minh Anh lại tiếp

- Mình thấy cô ấy không giống mọi khi chút nào cả có phải xảy ra chuyện gì không ?

Bảo Ngọc gật đầu

- Ừm đúng là có chút chuyện nhưng cậu đừng hỏi gì cậu ấy cả mặc kệ cậu ấy

Tuy có rất nhiều thắc mắc nhưng nghe bạn nói vậy Minh Anh cũng đành nuốt thắc mắc vào trong có lẽ đây là việc cô không nên xen vào ...

****Phòng giáo viên ****

Uyên Nhi , Bảo Ngọc và Minh Anh ngồi ngay ngắn trước mặt cô giáo nghe cô nói về các kế hoạch trong năm học mới của lớp để ghi chép và chuẩn bị , sau khi nói xong các vấn đề chính cô tiếp tục dặn

- Như các em đã biết mỗi năm sẽ trường sẽ tổ chức một lớp học ôn thi cho học sinh cuối cấp , năm nay cũng vậy nên cô muốn các em cầm thời khóa biểu này đem phát cho các bạn trong lớp và thông báo để các bạn đi học đúng giờ

Nói xong cô phát cho ba người mỗi người một tập giấy A4 bên trên được kẻ thành những ô hình chữ nhật và ghi giờ học , các môn học cùng tên của những giáo viên phụ trách bộ môn đó . Uyên Nhi nhìn quanh một lượt đến môn tiếng Anh nhìn cột tên giáo viên cô chợt sững người giáo viên Anthony Lee và trợ giảng Trịnh Uy Vũ ...

Anh ta là trợ giảng ...

Đó là lí do anh ta xuất hiện ở trường sáng nay ...

Có nghĩa là ngày nào cô cũng sẽ phải gặp anh ta

Thấy bạn thân bỗng nhiên ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào tờ giấy Bảo Ngọc cũng đọc lướt qua một chút cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Uyên Nhi ngẩn người , hóa ra Uy Vũ sẽ là trợ giảng của khóa học tiếng Anh . Đọc thêm một chút nữa cô cũng bắt đầu ngơ ngẩn , vì ngoài Uy Vũ ra còn có Tuấn Anh ...

Anh sẽ là trợ giảng của bộ môn toán , môn học chiếm nhiều thời gian của cô nhất trong thời khóa biểu . Vậy nghĩa là cô sẽ đối mặt với anh mỗi ngày...

Hai cô gái ngồi ngơ ngẩn bất động đến cả khi cô giáo gọi mấy lần mới thấy trả lời , ra khỏi phòng giáo vụ Uyên Nhi cầm tờ giấy trong tay nhìn Bảo Ngọc nói

- Tuấn Anh là người dạy môn toán đấy cậu định thế nào ?

Bảo Ngọc lắc đầu buồn bã

- Không biết , còn cậu thì sao ?

Uyên Nhi ngơ ngẩn

- Mình cũng không biết ...

- Haizz

Hai cô gái cùng thở dài ánh mắt đượm buồn nhìn ra phía sân trường , tuy muốn trốn tránh nhưng nếu không đến lớp hai cô sẽ gặp rắc rối với bảng điểm , Uyên Nhi thì rất dốt tiếng Anh nên càng không thể trốn . Còn Bảo Ngọc tuy các môn khác đều giỏi nhưng duy nhất có môn toán là hơi kém một chút nên phải bồi dưỡng thêm cô cũng không thể làm cách nào khác ngoài đến lớp đúng giờ ..

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu Uyên Nhi hỏi bạn

- Cậu có nghĩ là hai người đó cố tình giở trò không ?

Bảo Ngọc khó hiểu nhìn bạn

- Giở trò ?

Gật đầu một cái Uyên Nhi nói tiếp

- Ủm cậu nghĩ mà xem làm gì có chuyện trùng hợp như vậy Uy Vũ dạy đúng môn mình kém nhất và Tuấn Anh lại dạy đúng môn cậu kém nhất không phải là quá kì lạ sao ?

Nhíu mày suy tư trong chốc lát nhưng rồi Bảo Ngọc nghĩ nếu là Uy Vũ thì có thể nói là cố tình sắp xếp để được ở gần Uyên Nhi nhưng còn Tuấn Anh ? Anh không có bất cứ lí do nào để làm cái trò sắp xếp nhằm chán này cả vì đơn giản cô đâu có là gì của anh ...

Nghĩ tới đây Bảo Ngọc ngẩng đầu nhìn Uyên Nhi cười chua xót

- Không đâu Tuấn Anh chẳng có lí do gì để làm thế cả anh ấy đâu có ý với mình

Câu nói này đánh thẳng vào nỗi lòng của Uyên Nhi cô chợt nhận ra Uy Vũ cũng chẳng có lí do gì để làm thế cả anh đâu có thích cô , có khi anh còn cảm thấy cô phiền phức nữa ...

Cô gật nhẹ đầu cười để che đi sự xót xa trong lòng

- Hì cũng đúng hai người đó đâu có rảnh

Biết Bảo Ngọc nhất định cũng không vui vẻ gì Uyên Nhi cố gắng lấy lại tinh thần cười cười kéo tay bạn

- Đi chúng ta đi ăn chút gì đi mình đói quá

- Ủm đi

Nắng vàng chiếu rọi trên sân trường thênh thang rộng lớn hai cô gái khoác tay nhau cùng bước đi trên môi vẫn nở nụ cười tươi tắn nhưng ai biết phía sau những nụ cười ấy lại là những giọt nước mắt đau thương ...

Trong một căn hộ cao cấp hai chàng trai trẻ ngồi đối diện với nhau , Uy Vũ nhìn Tuấn Anh một cái cười gian hời

- Lí do mình làm vậy chắc cậu đoán được rồi nhưng cậu thì sao ? Lí do của cậu là gì ?

Hai người đang nói chuyện về việc xin làm trợ giảng ở trường , Uy Vũ thì tất nhiên là vì cô bé ngốc nghếch không hiểu chuyện kia rồi còn Tuấn Anh . Cậu ta làm vậy để là gì ? là vì Bảo Ngọc ư ?

Tuấn Anh đứng dậy đi ra phía cửa kính nhìn xuống đường phố đông đúc cười mỉm

- Từ từ cậu sẽ hiểu ...

Nghe câu trả lời trả đầu vào đầu của Tuấn Anh khiến Uy Vũ chán nản nhưng anh biết thừa thằng nhóc kia để ý đến Bảo Ngọc , tất nhiên không giống tình cảm anh trai em gái mà là một thứ tình cảm sâu xa hơn kia , và anh cũng biết Tuấn Anh không nói ra chắc chắn có lí do thích đáng vả lại anh chẳng hơi đâu đi lo chuyện của họ vì anh còn đang rối tinh lên đây này , anh làm mọi cách để khuyên Elena về Mỹ nhưng cô ta không chịu , anh không lo gì hơn ngoài việc Elena tìm Uyên Nhi để gây rắc rối .. Haizz phải nhanh chóng khiến cô ta biến mất nếu không chuyện của anh sẽ gặp rắc rối lớn ...

END CHƯƠNG 29

Kún : sorry vì đăng chap chậm đừng ném đá Kún , Kún bị ốm nên k viết được sorry mọi người (~~)

30. Chương 30

Chương 30

Ngồi trong một góc khuất của quán café một cô gái cùng một chàng trai ngồi đối diện với nhau , cô gái có dáng người cao gầy , mái tóc màu nâu vàng dài đến thắt lưng xoắn nhẹ phủ xuống bờ vai gầy quấy rầy , khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần được trang điểm nhẹ nhàng càng làm cho cô thêm xinh đẹp . Chàng trai ngồi trước mặt lạnh lùng nhìn cô đôi mắt đen sâu thẳm

- Em trở về Mỹ đi

Khuôn mặt xinh đẹp của Elena tái nhợt , sau bao ngày lạnh lùng không quan tâm tới cô hôm qua lại chủ động nhắn tin hẹn cô ra ngoài , khi đó cô còn nghĩ anh đã nghĩ kĩ và quyết định chọn cô nhưng không ngờ anh lại ...

Elena nhìn anh cố nén đau đớn trong lòng khó khăn cất tiếng hỏi

- Tại sao ?

Ánh mắt vẫn không một tia ấm áp Uy Vũ trả lời câu hỏi một cách không hề nao núng

- Anh không thể yêu em xin em đừng cố chấp nữa quay về đi

- Không em không đi

Elena kích động hét toáng lên cô không muốn từ bỏ không muốn ...

Uy Vũ nhíu mày trầm giọng

- Em ngồi xuống đi mọi người đang nhìn kìa

Nhìn xung quanh thấy những người gần đó đều nhìn về phía mình nhưng cô không hề cảm thấy mất mặt

- Mặc kệ họ em không quan tâm , thứ duy nhất em quan tâm lúc này chính là anh tại sao anh lại bỏ em có phải vì con bé Uyên Nhi kia không ?

Uy Vũ thở dài ngao ngán lẽ ra anh muốn nói “ không phải “ nhưng dẫu mãi cũng chẳng có ích lợi gì có khi còn khiến cô thêm hy vọng ... Uy Vũ gạt nhẹ đầu nhìn thẳng vào mắt Elena nói

- Đúng là vì cô ấy

Không thể tin vào những gì bản thân đã nghe thấy Elena run run hỏi anh

- Vì sao ? vì sao anh lại chọn cô ta em có gì không bằng cô ta chứ vì sao ?

Cô gần như thét lên với anh .

Uy Vũ nhìn cô gái đang kích động trước mặt anh biết nói ra điều này càng khiến cô khó chịu hơn nên đành lờ đi câu hỏi của cô anh nói

- Elena anh biết em thích anh nhưng tình cảm là thứ không thể ép buộc được anh xin lỗi

Elena kích động hét lên

- Em không muốn nghe anh xin lỗi anh trả lời em đi vì sao lại là cô ta ?

Thở dài ngao ngán anh chẳng còn cách nào khác nếu cô muốn nghe thì anh sẽ nói ...

- Uyên Nhi không quá xinh đẹp không dịu dàng nhưng cô ấy đã làm được việc mà chưa cô gái nào làm được Elena ngồi thụp xuống ghé đờ dẫn hỏi anh

- Là gì ?

Uy Vũ nhớ tới gương mặt nhăn nhó hờn giận của Uyên Nhi bỗng chốc sự khó chịu tiêu tan anh mỉm cười dịu dàng

- Đó là Nhi đã khiến anh yêu cô ấy ...

- Không cô ta không xứng với anh cô ta là con nhỏ xấu xí bẩn thỉu cô ta không xứng với anh ...

Cô tức giận , rất tức giận tại sao Uyên Nhi thì được nhưng cô lại không thể ? cô không thể thua con nhỏ Uyên Nhi đó không bao giờ .

Nghe câu này của cô khiến anh có chút không vui , anh đã nghĩ cứ bỏ mặc cô đến khi cô chán sẽ tự động quay về Mỹ nhưng anh lại sợ nếu cứ để như vậy cô nhất định sẽ tìm Uyên Nhi để gây phiền phức cho cô ấy nên mới quyết định hẹn cô ra nói chuyện cho rõ ràng . Từ đầu tới cuối anh luôn nhẫn nhịn cố gắng mềm mỏng , dịu dàng nói chuyện để cô hiểu hai người là không thể nhưng sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn nếu cô không chịu hiểu anh đành phải dùng cách cứng rắn thôi

- Elena em im đi anh cảm em không được xúc phạm tới Nhi em nghe đây cho dù Nhi không xuất hiện thì anh cũng không thể yêu em huống chi trong chuyện này chính em mới là kẻ thứ ba xen vào tình cảm của anh và cô ấy

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh những lời nói tàn nhẫn của anh Elena suy sụp hoàn toàn cô nín lấy cánh tay anh nức nở nghẹn ngào giọng nói nhỏ nhẹ gần như cầu xin

- Em xin anh đừng như vậy em không thể không có anh

Hất cánh tay Elena ra Uy Vũ lạnh lùng nói

- Xin lỗi anh phải về những chuyện cần nói anh đã nói cả rồi còn hiểu hay không đó là việc của em

Bỏ lại những lời nói tàn nhẫn anh đứng dậy bỏ đi để mặc cô ở lại , cô tổn thương anh biết thật ra anh không nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra thế này , dù sao cô cũng là bạn học của anh , Uy Vũ không muốn nói những lời tổn thương cô nhưng anh nhận ra anh càng nhẹ nhàng thì cô lại càng lún sâu hơn vào tình cảm không có kết thúc đẹp này ...

Nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của anh trái tim Elena thất lại , cô yêu anh yêu tới chết đi sống lại từ ngày đầu tiên gặp cô đã yêu anh nhưng anh thì sao ? bốn năm qua cô càng cố gắng tới gần thì anh lại càng đẩy cô ra xa , bây giờ cô mặc kệ cha mẹ ngăn cản từ nước Mỹ xa xôi đến đây tìm anh thì anh nhẫn tâm đi yêu người con gái khác . Anh nói cô ta khiến anh yêu cô ấy còn cô thì không , anh nói tình yêu của cô anh không thể đáp lại rồi quay lưng bỏ đi coi cô như người vô hình ...

Anh nghĩ mọi chuyện sẽ trôi qua dễ dàng như vậy sao Uy Vũ ?

Những thứ cô muốn có cô luôn luôn có được

Cho dù cô không có được thì cô cũng sẽ hủy hoại để bất cứ ai cũng không thể có được chỉ có như vậy cô mới tình nguyện buông tay ...

Khóe môi Elena nở một nụ cười nham hiểm ánh mắt lạnh lẽo đầy mưu mô nhìn ra ngoài cửa kính

- Uyên Nhi à cô sẽ không có được anh ấy đâu không bao giờ ...

Ngồi trong phòng kí túc xá Uyên Nhi bỗng nhiên hắt xì một cái cô xoa cái mũi lầm bầm

- Ai đang nói xấu mình không biết nữa

Đúng lúc đó cánh cửa phòng mở ra Bảo Ngọc đáng vẻ phờ phạc gương mặt xinh đẹp nhăn nhó bước vào phòng , vừa vào cô đã đi tới chiếc giường mềm mại quàng người nằm xuống vùi mặt vào chăn rên rĩ

Uyên Nhi cười tươi như hoa nhìn bạn hỏi

- Đi học thế nào ? vui chứ ?

Bảo Ngọc ném chiếc gối về phía Uyên Nhi nhăn nhó

- Xin cậu không thấy mình bị hành sắp chết rồi ư ?

Uyên Nhi nhanh tay đỡ lấy chiếc gối ôm vào người mở to mắt hỏi lại

- Bị hành là sao ? cậu học lớp của anh Tuấn Anh mà ?

- Thì vậy mới bị hành

Ngồi dậy ôm lấy con gấu bông thật chặt Bảo Ngọc thở dài

- Chả hiểu anh ấy bị sao nữa cả ngày hôm nay cứ bắt mình giải đi giải lại mấy bài toán khó muốn chết bảo anh ấy dạy thì anh ấy lại cốc mình một cái nói là không làm xong thì đừng về nữa ...

???????????????? Hàng nghìn dấu hỏi chấm hiện lên trong đầu Uyên Nhi , anh ấy làm vậy để làm gì ? không phải anh ấy hay giúp đỡ học sinh lắm sao ? điển hình là cô nè hôm qua có tiết của Toán thầy giáo giao bài khó chết đi được cô đành nhờ anh hướng dẫn , anh nói bao nhiêu mà cô chẳng hiểu gì cả nhưng anh không tức giận mà chỉ cười xoa nhẹ đầu cô rồi tiếp tục chuyên tâm giảng bài cho tới khi cô hiểu . Nhưng tại sao anh lại không giúp Bảo Ngọc ? không phải anh thương cô ấy lắm sao ? thật kì lạ ...

Thấy Uyên Nhi tự nhiên ngẩn người Bảo Ngọc xích lại gần cốc cô một cái

- Này có đang nghe không đấy ?

- Ui da

Uyên Nhi ôm đầu kêu thảm thiết

Nhìn hành động đáng yêu của bạn Bảo Ngọc mỉm cười

- Còn cậu hôm nay học tiếng Anh thế nào ?

Nhớ tới tiết tiếng Anh hôm nay Uyên Nhi lại tức run người , cả ngày hôm qua tâm trạng cô lo lắng thấp thỏm chuẩn bị tâm lí đối mặt với Uy Vũ nhưng hôm nay khi bước chân vào lớp cô hoàn toàn phát điên vì anh không có tới , hôm nay anh có chuyện riêng nên xin nghỉ vậy mọi sự chuẩn bị cùng hộp hòm của cô là vô ích rồi ...

Thấy Uyên Nhi lại chìm đắm trong thế giới trong đầu Bảo Ngọc thở dài ngao ngán

- Nhi à cậu thật nhàm chán ...

Ngồi nhìn xấp vở chồng chất trước mặt Tuấn Anh thở dài chán nản , chấm điểm hết chỗ này tới bao giờ mới xong chứ ?

Ánh mắt anh bất giác bị thu hút bởi một quyển vở có ghi tên Bảo Ngọc mở quyển vở ra nhìn những dòng chữ ngay ngắn xinh đẹp khoe môi anh nở nụ cười , hôm nay anh lấy vở cô làm sai bài mặc dù cô làm đúng để giữ cô ở lại . Anh biết thời gian qua anh đối xử với cô rất tệ khi thì ầm ập quan tâm khi lại lạnh lùng thờ ững khiến cô đau lòng nhưng hiện tại anh đã xác định được anh thực sự yêu cô , trước đây anh luôn nghĩ mình để ý cô chỉ vì cô giống Bảo Kim nhưng không phải anh yêu Bảo Kim là vì tính cách kiên cường cứng rắn không lùi bước của cô ấy , còn Bảo Ngọc lúc đầu anh luôn coi cô là kẻ giết người luôn xa lánh cô coi thường cô nhưng sau này vào cái ngày cô muốn tự sát anh đã hiểu cô là một thứ gì đó không thể thiếu trong cuộc sống của mình . Nhưng anh luôn gạt bỏ những suy nghĩ đó vì anh nghĩ làm như vậy là có lỗi với Bảo Kim , trong bốn năm đi học ở Mỹ không ngày nào anh không nghĩ tới Bảo Ngọc nghĩ tới cô gái luôn âm thầm yêu anh ở bên anh . Vì vậy khi quay trở về anh quyết định không trốn tránh nữa anh sẽ theo đuổi cô à không anh nhất định sẽ có được cô ...

Đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình Tuấn Anh giật mình khi thấy Uy Vũ đã về từ bao giờ đang ngồi nhìn anh bằng ánh mắt hiểu kỳ

- Ê đây là vở của Ngọc mà ông ngắm gì mà kinh thế ?

Tuấn Anh đắm cho Uy Vũ một cái nhử mày

- Hôm nay ông không tới trường ?

Nhắc tới chuyện này Uy Vũ lại thấy đau đầu anh dựa lưng vào ghế chán nản

- Ủ đi giải quyết một số chuyện

Tuấn Anh cười nhạt

- Giải quyết Elena chứ gì ?

Uy Vũ gật đầu

- Ừm xong rồi nhưng tôi nghĩ cô ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu , tôi rất lo cho Nhi

Nghe thấy vậy Tuấn Anh chẳng nghĩ ngợi gì nói luôn

- Ngu thế cứ đang chính ngôn thuận trở thành người yêu của Nhi đi lúc đó cậu dính lấy Nhi 24/24 cho tôi xem Elena làm được gì

Mắt Uy Vũ sáng bừng lên

- Ủ ha

Nói xong anh lập tức chạy ra khỏi nhà biến mất như một cơn gió ...

Khiến Tuấn Anh dở khóc dở cười tên kia nghĩ sẽ dễ dàng như vậy sao ? theo lời của Uyên Nhi nói thì cô ấy đã liệt Uy Vũ vào danh sách đen vậy thì làm sao có thể đồng ý nhanh như vậy ? đúng là những người đang yêu đều ngu ngốc ...

Nhìn tên con trai trước mặt bằng ánh mắt phần nộ Uyên Nhi đứng dậy cầm cốc nước hắt vào mặt Uy Vũ

- Anh nghĩ mình là ai ? anh nói muốn làm bạn trai tôi là tôi nhất định phải đồng ý sao ?

Nói xong cô xoay người bỏ đi

Thật đáng giận , khoảng 15 phút trước cô nhận được tin nhắn của Uy Vũ nói là muốn nói chuyện , Uyên Nhi cũng chẳng nghĩ nhiều liền đi ra gặp anh tiện thể muốn nói với anh về đề nghị khuyên anh nên từ chức trợ giảng của mình . Nhưng cô chưa kịp nói gì thì đã bị câu nói của anh ta đánh tới không còn giọt máu anh ta nói

- Anh biết em thích anh

Cô ngẩn người còn chưa kịp phản kháng anh ta lại nói

- Vì vậy em hãy trở thành bạn gái anh đi ...

Bạn gái ? nực cười đúng vậy cô thích anh nhưng không thích đến mê muội ngu ngốc , anh nghĩ anh là ai còn dám ra lệnh cho cô phải thích anh nữa ư ? thật quá đáng quá thể mà .

Đang vừa đi vừa nguyền rủa Uy Vũ bỗng nhiên Uyên Nhi bị kéo lại bị một ai đó ôm chặt vào lòng , chẳng cần nghĩ cũng biết là ai vì mùi nước hoa này thực sự rất quen thuộc , chắc chắn là anh ...

Uyên Nhi dựa hết lên

- Anh buông ra cái tên chết tiệt này buông ram au

Anh nghe vậy lực ôm càng thêm chặt , ai ngờ được lần đầu tiên Trịnh Uy Vũ anh tỏ tình lại bị tạt nước chứ ? Anh ôm cô nhẹ nhàng nói

- Nhi làm bạn gái anh đi anh thật lòng đấy

Tức giận dâng lên đến cực điểm nhưng anh ôm quá chặt cô không thể đẩy ra nổi Uyên Nhi thở hồng hộc lên ần

- Anh là bạn trai của chị Jenny lại còn gian díu với Elena gì đó nữa bây giờ anh lại còn muốn lừa gạt tôi sao ?

Uy Vũ đỡ khóc đỡ cười anh buông Uyên Nhi ra giữ cô đứng yên trước mặt mình nghiêm túc nói

- Nhi anh sẽ nói cho em toàn bộ sự thật ...

Uyên Nhi hừ một tiếng bất mãn nói

- Nói đi xem anh lấy cớ gì gạt tôi

Nhìn cô bằng ánh mắt chân thành nhất anh nhẹ nhàng nói

- Uyên Nhi từ khi gặp em anh đã để ý tới em rồi thật đấy

Uyên Nhi bĩu môi

- Điều hồi đó tôi nhỏ xíu làm sao mà thích cho nổi ?

Uy Vũ cười khổ

- Em im miệng một chút nghe anh nói được không ?

Uyên Nhi gạt tay anh ra đi tới chiếc ghế đá gần đó ngồi xuống hai tay khoanh trước ngực

- Thì nghe

Thấy cô đã chịu lắng nghe anh hài lòng mỉm cười ngồi xuống cạnh cô nói tiếp

- Em có thể không tin nhưng sự thật là vậy đấy , anh đã thích em từ đó và anh cũng đã bày trò khiến em học chung trường với anh nữa

Thấy mắt cô trợn lên Uy Vũ cười cười vỗ nhẹ tay cô nói tiếp

- Nhưng điều anh không thể ngờ được đó chính là anh phải đi du học còn nữa sau khi du học trở về anh cũng phát hiện em đã thích anh

Tới đây Uyên Nhi không thể bình tĩnh nổi nữa cô nhảy dựng lên

- Ai thích anh điên à ?

Nhìn con hổ con trước mặt Uy Vũ mỉm cười

- Thật không vậy sao mặt em đỏ vậy ?

Đưa hai tay lên ôm lấy hai má nóng rực Uyên Nhi nhăn nhó

- Thôi nói tiếp đi còn chuyện Jenny thì sao ?

Uy Vũ nghe vậy ánh mắt trở nên nghiêm túc anh nói

- Jenny và anh chỉ là bạn em tin không ?

Uyên Nhi bĩu môi

- Tôi mà tin thì chính là con ngốc đó

Mỉm cười lắc đầu Uy Vũ tiếp

- Anh gọi Jenny đến giả làm bạn gái của anh mục đích chính là làm em ghen nhưng anh đã làm một chuyện khiến cô ấy tức giận nên cô ấy mới gọi Elena tới và đổ lỗi cho anh là kẻ trăng hoa đa tình

Càng nghe mắt Uyên Nhi càng mở to anh nói gọi Jenny đến giả làm bạn gái để khiến cô ghen ?

Uyên Nhi nắm chặt tay hỏi vặn lại

- Vậy cô Elena kia thì sao ?

Nhắc tới cô ta Uy Vũ lại thấy bất an anh nói

- Anh đã nói rõ với cô ấy rồi nói rằng anh yêu em

Bỗng chốc mặt Uyên Nhi đỏ lên cô ngại ngùng cúi đầu

- Diên

Uy Vũ bật cười vì sự đáng yêu của Uyên Nhi anh cầm lấy bàn tay cô nhẹ nhàng bày tỏ

- Nhi anh yêu em thật đấy làm bạn gái anh đi

Trong lòng Uyên Nhi rối như tơ vò , đúng vậy cô thích anh không đúng là yêu anh nhưng cô có nên tin anh không ? tuy anh nói rất chân thành nhưng cô vẫn sợ , sợ anh chỉ là đùa giỡn mà thôi cô sợ anh sẽ bỏ lại cô khi anh chán vì vậy Uyên Nhi nhỏ giọng nói với anh

- Tôi... muốn suy nghĩ một chút được không ?

Uy Vũ có chút thất vọng , cô vẫn không tin anh nhưng anh hiểu , anh mỉm cười nắm lấy tay cô

- Được anh cho em ba ngày để suy nghĩ sau ba ngày hãy trả lời anh

- Vâng

Sau đó anh đưa cô đi ăn đi dạo rồi đưa cô về kí túc xá , đứng trước cổng kí túc xá Uyên Nhi nói tạm biệt với anh rồi định quay vào trong nhưng cô chợt bị anh kéo lại , anh hôn nhẹ vào trán cô thì thầm

- Uyên Nhi anh là thật lòng hãy tin anh ...

Uyên Nhi hồn vía lên mây ...

Thì ra cảm giác yêu và được yêu lại tốt như vậy , đêm hôm đó Uyên Nhi nằm vùi đầu vào gối đỏ mặt nhớ lại chuyện xảy ra hôm này cho tới khi chìm sâu vào giấc ngủ khoe môi cô vẫn nở nụ cười ...

END CHƯƠNG 30

Thông báo tí ạ chỉ còn 3 chương nữa thôi Ê hờ cái em là của anh sẽ end vì vậy mình muốn xin ý kiến mọi người tí ạ mọi người thích happy end hay sad end ? Kún thì happy end thắng tiến nhưng vẫn muốn xin ý kiến của bạn đọc nên ment ý kiến giúp Kún nhá love you.....:*

31. Chương 31

Chương 31

Quay về phòng kí túc xá Uyên Nhi vẫn chưa hết thần thờ , anh nói anh thích cô lại còn nói muốn cô làm bạn gái của anh nhưng cô có nên tin hay không ???

Vào Trong phòng thấy Bảo Ngọc đang cắm cúi học bài Uyên Nhi ngồi xuống cạnh bạn than thở

- Ngọc này ...

Lần thứ nhất không có tiếng trả lời cái con người kia vẫn nhịu mày cắn bút , Uyên Nhi không chịu thôi tiếp tục gọi

- Ngọc ...

Vẫn không có ai trả lời , lần này Uyên Nhi tức giận cô đã rối lắm rồi mà bạn tốt ngồi trước mặt cô còn có tâm trạng cắn bút viết thư tình sao ? Cô nghiêng răng giờ tay đập một phát vào lưng Bảo Ngọc

- Đây

Đột nhiên bị đau Bảo Ngọc “ á “ một tiếng nhăn mặt quay lại nhìn Uyên Nhi

- Sao lại đánh mình ?

Uyên Nhi bĩu môi không vui

- Mình đang rối muốn chết mà cậu còn ngồi đó viết thư tình hả ?

Thư tình ? Bảo Ngọc ngơ ngẩn nhìn xuống đồng công thức toán học bên dưới có chỗ nào giống thư tình chứ ? Bảo Ngọc thở dài nhìn đứa bạn thân mang về mặt ngốc nghếch quan tâm hỏi

- Cậu lại làm sao rồi ?

Uyên Nhi chẳng nghĩ nhiều lập tức đem sự việc xảy ra ngày hôm nay tuôn một tràng cho Bảo Ngọc nghe , càng nghe Bảo Ngọc lại càng dần ra ...

Thấy như vậy Uyên Nhi huých nhẹ vào tay cô ấy

- Này cậu đang phiêu hả ?

Bảo Ngọc lắc đầu nhìn Uyên Nhi bằng ánh mắt đầy ẩn ý

- Vậy cậu có tin anh Vũ không ?

Nghe câu hỏi đó Uyên Nhi có chút suy nghĩ cô có tin không ? tâm trí rối như tơ vò cô chậm rãi lắc đầu

- Mình không biết có chút tin có chút không tin

Nhíu mày nhìn cô bạn ngốc nghếch trước mặt Bảo Ngọc hỏi

- Chút tin lại còn chút không tin là sao ?

Trong lòng đã rối nay lại rối hơn Uyên Nhi kêu lên một tiếng rồi nằm xuống giường chum chăn kín đầu rên rĩ

- Đừng hỏi nữa mình muốn ngủ rất muốn ngủ

Biết chắc Uyên Nhi hiện tại đang rất rối nên Bảo Ngọc cũng không muốn làm phiền thêm nữa , nhưng đột nhiên cô nhớ tới kế hoạch của Jenny trong lòng rối bởi cô lấy điện thoại gọi một cuộc gọi quốc tế cho Jenny ...

Tuấn Anh ngồi trên sofa hai tay chống cằm nhìn thẳng bạn nãy giờ cười như bị bệnh tâm thần nhìn mãi không tìm ra tí manh mối bèn anh đập bàn hỏi

- Vũ

Uy Vũ đang mải nghĩ tới chuyện gì đó cùng ai đó lơ đãng trả lời

- Gì ?

Tuấn Anh nói tiếp

- Đang cười gì đấy ?

Uy Vũ nhíu mày nhưng ánh mắt vẫn chần ngập vui vẻ mắng Tuấn Anh

- Thằng gà mái nhiều chuyện

Mắng xong tiếp tục tùm tùm cười đi về phòng ...

Nhìn bóng lưng Uy Vũ khuất dần sau cánh cửa Tuấn Anh ngó người mình là gà mái nhiều chuyện ? mình mà là gà mái nhiều chuyện ? thằng kia chắc bị xe đụng rồi ...

Uy Vũ trở về phòng lấy chiếc điện thoại từ trong ngăn kéo ra nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhờ đều là của Elena anh không thèm để ý mở phần danh bạ ra nhấn vào một dãy số quen thuộc , chuông vừa reo đã có người nhấc máy

- Alo

Nghe giọng cô có vẻ hấp tấp anh hài lòng mỉm cười

- Em chưa ngủ à ?

Uyên Nhi nắm chặt điện thoại bĩu môi

- Đang ngủ thì anh gọi

Đúng là nói dối không có đẳng cấp gì cả .. Uy Vũ buồn cười thầm nghĩ nhưng nếu anh vạch mặt cô nói dối chắc chắn cô sẽ giận cho xem

- Vậy hả nếu tỉnh rồi thì nói chuyện với anh đi đừng ngủ nữa

Nếu là trước đây nghe câu này của anh cô chắc chắn sẽ chửi ầm lên anh bị thần kinh vãn vãn và mây mây nhưng hôm nay thì khác một cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng Uyên Nhi khiến cô ngại ngùng không thốt lên lời chỉ biết ậm ừ cho đỡ ngại

Hai người nói chuyện mãi , nói về những chuyện xảy ra khi họ mới gặp nhau lần đầu anh kể cho cô nghe rất nhiều thứ những việc anh đã làm ở Mỹ và anh còn kể cho cô nghe lí do khiến anh rung động và yêu cô . Uyên Nhi ngại ngùng lắng nghe từng lời anh nói cô đã hiểu được tình cảm của mình tuy muốn nói với anh câu “ em đồng ý , em sẽ là bạn gái của anh “ nhưng cô cũng muốn cho anh khổ sở một chút ai bảo anh bày trò với Jenny khiến cô phải khóc nhiều như vậy ...

Khi cuộc nói chuyện của họ kết thúc Uyên Nhi vẫn nằm ôm điện thoại ngẩn ngơ nằm trên giường mỉm cười vu vơ , cảm giác yêu và được yêu thật hạnh phúc ...

Tình yêu là một thứ gì đó rất thần kỳ có thể khiến người ta vui vẻ hạnh phúc mặt khác nó cũng làm cho những người ta trở nên đầy căm ghét và hận thù cũng giống như Elena vậy , lúc này cô đang ngồi trong một quán bar tiếng nhạc sập sình inh tai nhức óc . Những con người chìm đắm trong men rượu và tiếng nhạc đang múa may quay cuồng , cô ngồi trong một góc khuất cứ uống rồi lại uống . Thề xác rất mệt mỏi nhưng tâm trí lại thanh tỉnh hơn bao giờ hết cô nhớ như in những lời anh nói nhớ như in gương mặt của con nhỏ đáng ghét tên Uyên Nhi kẻ đã cướp đi người cô yêu . Một chàng trai cao lớn bước về phía Elena anh ngồi xuống cướp lấy ly rượu trong tay cô tức giận quát

- Em uống nhiều như vậy thì giải quyết được cái quái gì hả ?

Mặc kệ ly rượu bị cướp đi Elena cầm lấy chai bia trước mặt tiếp tục uống , uống một hơi cô vô lực ngã xuống bàn nước mắt cũng trào ra cô thì thào

- Vậy hãy giúp em , giúp em đem anh ấy trở về được không ?

Alex nhìn cô em gái quần quai trong đau khổ lòng anh cũng chẳng thoải mái gì , hôm qua anh vừa quay lại Mỹ đã bị cha mẹ gọi về nhà nói rằng lập tức đến Việt Nam đem Elena trở lại , anh không biết con bé này đang nghĩ cái gì nữa . Nó thích William anh biết nhưng thằng nhóc đó đâu có thích nó ? vậy mà nó vẫn không chịu tỉnh ra ...

Anh âm thầm thở dài ôm lấy đứa em gái đang say mềm vào lòng nhẹ giọng nói

- Em còn muốn thế này đến bao giờ nữa

Cô không trả lời chỉ nức nở nhẹ nhàng trong mơ vẫn gọi tên Uy Vũ

- Will đừng bỏ em ...

Cả người Alex như cứng lại không lẽ con bé là thật lòng sao ? đây không phải lần đầu Elena theo đuổi con trai nhưng nó rất nhanh chán khi không có được thì nhất định bằng mọi giá phải đoạt lấy nhưng khi đã có được rồi thì lập tức đá người ta đi tìm mục tiêu mới tuy không phải lần nào cũng thành công nhưng anh chưa bao giờ thấy con bé đau khổ như vậy người anh này phải làm gì đây ?

Đưa Elena về khách sạn Alex cầm điện thoại lên bấm một dãy số bên kia vừa nhắc máy anh nói ngay

- Bằng mọi giá đem thằng ranh William tới đây

Cúp máy nhìn đứa em gái đang nằm trên giường ngay cả trong giấc mơ cũng nức nở không yên anh đến gần xoa nhẹ mái tóc Elena dịu dàng nói

- Anh sẽ giúp em đừng lo lắng nữa

Sau khi nói kết thúc cuộc trò chuyện với Uyên Nhi , Uy Vũ đem theo tâm trạng vui vẻ đi tắm rửa vừa ra ngoài định lên giường ngủ một giấc tới sáng thì điện thoại lại reo vang anh nhìn dãy số trên màn hình máy chợt nhận ra Elena cô ta gọi làm gì ? Tuy có chút không muốn nhưng dù sao hai người vẫn là bạn nên Uy Vũ đành nhấc máy

- Alo

Đầu dây bên kia lập tức có người trả lời

- Alo xin hỏi anh có phải là người thân của chủ nhân số máy này không ạ ?

Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời

- Uhm tôi là bạn của cô ấy có gì không ?

Bên kia lại tiếp

- À cũng không có gì nhưng hiện tại cô ấy đang bất tỉnh chúng tôi mở điện thoại thấy khá nhiều cuộc gọi cho anh nên..

Chưa cho người đó nói hết Uy Vũ lập tức cúp

- Cô ta đang ở đâu tôi sẽ đến ngay

Sau khi đọc xong địa chỉ khách sạn Alex lập tức cúp máy khoe môi nở nụ cười lạnh băng gọi một cuộc điện thoại khác

- Cá đã cắn câu chuẩn bị sẵn sàng đi

Đứng trước cửa phòng khách sạn Uy Vũ có chút suy nghĩ anh cảm thấy trong chuyện này có gì đó rất lạ nếu Elena bất tỉnh ở trong phòng vậy người vừa rồi gọi cho anh tại sao không đưa cô tới bệnh viện mà vẫn để cô ở lại khách sạn ? Suy nghĩ mãi vẫn thấy kì lạ nhưng mạng người quan trọng cứ vào trước đã , anh mở cánh cửa bằng thẻ mà tiếp tân đưa cho vừa vào trong đã thấy Elena đang nằm mê man trên giường . Lo lắng đi tới gần bỗng nhiên một lực mạnh mẽ từ phía sau đánh thẳng vào gáy Uy Vũ khiến anh không kịp trở tay chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm rồi từ từ gục xuống ...

END CHƯƠNG 31

Sau khi đọc những ment của mọi người bên dưới mình quyết định sẽ làm

.
. .
. .
. .

Khi nào có chương cuối mọi người sẽ biết hehe ^__^

Vì có những vấn đề về đoạn cuối nên có thể kết thúc sẽ kéo dài từ 3 — 5 chương mong mọi người thông cảm vì sự chậm trễ T.T

32. Chương 32

Chương 32

Tỉnh lại sau cơn mê man , nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh Uy Vũ bỗng nhận ra . Anh cố gắng nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối qua hình như anh bị ai đó đánh lén nhìn quanh căn phòng vắng lặng lại nhìn xuống

bản thân mình Uy Vũ giật mình kéo chăn ra nhìn thân thể bị phơi bày bỗng chốc nhú mảy Elena cô ta đang bày trò gì vậy ...

Bình tĩnh tắm rửa mặc lại quần áo Uy Vũ bình thần đi ra khỏi khách sạn , anh biết Elena đang giở trò nhưng anh không làm gì sai thì việc gì phải sợ ? Còn Uyên Nhi anh tin cô sẽ không dễ dàng tin những lời nhảm nhí của Elena ...

Tâm trạng bình ổn quay về nhà Uy Vũ vẫn tự tin cho rằng Uyên Nhi rất mạnh mẽ cho dù Elena có nói gì cô cũng sẽ không tin nhưng anh đã quên rằng khi yêu con người ta rất mù quáng chỉ cần nhìn thấy sẽ cho rằng đó là sự thật nên cho dù chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ cũng khiến người ta đau khổ .

Trên bục giảng thầy giáo vẫn say mê giảng bài nhưng dưới lớp học Uyên Nhi lại thần thờ say mê với suy nghĩ của bản thân , hôm nay là ngày thứ hai kể từ khi Uy Vũ tỏ tình tuy anh nói cho cô ba ngày suy nghĩ nhưng cô biết từ giây phút anh nói muốn cô làm bạn gái câu trả lời của cô là đồng ý . Nhưng cô vẫn cố tình kiêu ngạo muốn làm anh khổ sở một chút , ai bảo anh đã khiến cô đau khổ chứ lại còn giám bày trò thử cô nữa .

Mãi mê suy nghĩ vấn đề của bản thân Uyên Nhi không biết rằng có một viên phấn đang bay về phía mình ... bỗng nhiên bịch một tiếng

- A

Thầy giáo đứng trên bục giảng lấy tay đẩy nhẹ gọng kính nhú mảy không vui

- Trong giờ học mà lại để đầu óc đi đâu thế hả

Uyên Nhi xoa xoa cái trán đỏ tấy lên cúi đầu nhận tội

- Em xin lỗi thầy

Thầy giáo nghe vậy trầm giọng

- Viết bản kiểm điểm chiều nay mang đến văn phòng cho tôi

Uyên Nhi kinh ngạc ngẩng đầu bằng kiểm điểm , lại là bằng kiểm điểm huhu hôm nay cô đã phải viết ba cái bản kiểm điểm rồi đó

Thấy thái độ kinh ngạc không thể tin của Uyên Nhi thầy giáo nhướn mảy

- Sao , không muốn ?

Thấy thầy lại bắt đầu phát bệnh chuẩn bị đọc kinh Uyên Nhi lắc đầu lia lịa

- Dạ không em viết em viết

Thấy vậy ông thầy khó tính của cô mới hài lòng thu lại ánh mắt chim ưng cùng cơn mưa nước bọt quay lưng tiếp tục giảng bài .

Chỉ có mỗi Uyên Nhi là khổ muốn chết viết ba cái bản kiểm điểm ư ? Trong lòng không ngừng chửi rủa Uy Vũ đều tại anh cả nếu không phải vì anh cô sẽ không phân tâm trong giờ học suy nghĩ mơ mộng vẩn vơ để đến nỗi bị phạt như thế này huhu Uy Vũ chết bầm anh chết với em

Nhìn những bức ảnh trước mặt Elena há hốc miệng lắc bấp

- Anh ... anh làm gì thế này ?

Tuy là cô thích Uy Vũ nhưng cũng không thích đến nỗi ngu ngốc lên giường với anh ta lại còn bị chụp ảnh xấu mặt chết đi được ấy

Alex đặt lại mấy tấm ảnh trong tay Elena cười nhạt

- Không phải em muốn có thằng Vũ sao anh giúp em

Tuy đó là sự thật nhưng mà

- Nhưng em .. em đêm hôm đó

Cốc nhẹ lên đầu em gái một cái Alex nhú mày

- Tất nhiên là giả rồi không lẽ em nghĩ anh sẽ dâng em lên cho người khác ăn sạch sao ?

Thở phào nhẹ nhõm vì lời nói của anh trai nhưng khi nghĩ đến con bé Uyên Nhi kia cô lại lắc đầu

- Những tấm ảnh này cũng vô ích cô ta sẽ không tin đâu

Nghe cô nói vậy Alex lại càng hiểu kì rớt cuộc cô bé kia là ai đáng vẻ ra sao mà lại khiến em gái anh trở thành kẻ thua cuộc , thua đến thảm hại như vậy chứ ?

- Con bé đó là ai anh có thể gặp không ?

Elena nghĩ rằng Alex đã có cách gì đó cô không ngần ngại gật đầu

- Được chiều nay em đưa anh đến gặp nó nhưng anh nhất định phải thành công

Nắng vàng nhẹ nhàng xuyên qua ô cửa sổ hai bóng người một cao lớn một mảnh khảnh ngồi cạnh nhau khuôn mặt lộ rõ vẻ toan tính , những âm mưu liệu có thành công hay chỉ đem đến cho họ những thất bại mất mát ?...

Sau khi nhận được tin nhắn của Jenny , Bảo Ngọc lập tức chạy đi tìm Tuấn Anh . Theo như Jenny nói thì anh của Elena đã đến Việt Nam tìm em gái và cô ấy cũng cảnh cáo cô rằng Elena có thể là con cáo mưư mô thì anh của cô ta nhất định là con cáo già xảo hoạt , anh ta rất cứng chiêu em gái nên chắc chắn sẽ làm chuyện gì đó gây bất lợi cho Uyên Nhi . Bảo Ngọc nghe đến đây bắt đầu hoảng hốt cô muốn tìm Uy Vũ nhưng anh không nghe máy cô lại không thể thẳng thắn cảnh cáo Uyên Nhi nên đành đến tìm Tuấn Anh nhờ anh giúp đỡ .

“ Kìng kông “

Đang chìm đắm trong đồng giáo án thì chuông cửa reo vang Tuấn Anh bỏ kính xuống đi ra mở cửa , cửa vừa mở anh đã nhìn thấy gương mặt xanh xao hoảng hốt của Bảo Ngọc , anh lập tức hỏi cô

- Em sao thế ?

Bảo Ngọc thở hồng hộc khi nãy cô chạy từ lầu một lên tận đây hoàn toàn quên mất khu nhà này có thang máy --

- Em ... em ...

Thấy bộ dáng cô khẩn trương tới thở không nổi Tuấn Anh tốt bụng đưa tay lên vỗ nhẹ lưng cô

- Từ từ đã có gì vào trong rồi nói

Vào trong nhà Tuấn Anh vội vàng lấy một cốc nước đưa cho Bảo Ngọc

- Uống trước nói sau em uống đi

Cầm lấy cốc nước anh đưa Bảo Ngọc chậm rãi uống sau khi điều hòa lại nhịp thở cô nhìn anh nói

- Anh em nên làm gì bây giờ ?

Thấy cô lo lắng như vậy anh cũng cố gắng trấn an

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

Đặt chiếc cốc thủy tinh xuống bàn Bảo Ngọc kể lại cho anh mọi chuyện từ khi kế hoạch của Jenny bắt đầu tới tình trạng hiện nay ..

Nghe xong Tuấn Anh trầm ngâm một lát rồi nói

- Được rồi anh sẽ nói chuyện với Vũ còn về Nhi em đừng nói với em ấy vội

- Tại sao ?

Cô ngờ ngạc hỏi lại đây là việc của Uyên Nhi tại sao lại không cho cô ấy biết ?

Thấy dáng vẻ ngớ ngẩn ngẩn ngẩn của cô Tuấn Anh cười nhẹ

- Em nên biết con gái khi yêu rất hay lo nghĩ lung tung nếu Nhi biết chuyện này em ấy sẽ rất rối loạn hiểu không ?

- À

Bảo Ngọc à một tiếng nhưng trong lòng lại không phục anh hiểu người khác như vậy tại sao anh không hiểu cô chứ ?

Thấy mọi việc đã tính toán xong anh nhìn cô gái đang ngồi cạnh mình vẻ mặt đầy hứng thú

- Chuyện của họ tính sau giờ đến chuyện của chúng ta

Cô giật mình

- Chuyện chúng ta ? Chúng ta có chuyện gì ?

Tuấn Anh giả vờ nhú mày nghiêm túc nhìn cô

- Bài tập hôm qua em chưa làm ?

Bài tập ? à bài tập chết cha rồi cái đồng bài tập kia cô quả thật chưa có làm a ...

Bảo Ngọc nhìn anh cười gượng

- Anh hay em mời anh đi ăn nhé

Lại còn định đánh trống lảng được lắm

- Không ăn uống gì hết ngay lập tức đi làm bài cho anh

Tuy không có chút nào gọi là cam tâm tình nguyện nhưng cô vẫn phải ngoan ngoãn ngồi làm một đồng bài tập anh giao ...

T.T

Đứng từ xa nhìn bóng dáng nhỏ bé hoạt bát Alex bỗng nhiên thấy khó tin , cô gái kia chính là tình địch đáng gờm của em gái anh sao ? thật sự là một chút cũng không giống , dù sao kia cũng chỉ là một cô bé con vẫn còn đang mặc đồng phục đi học dáng vẻ lại ngây thơ hoạt bát làm gì có chỗ nào gian xảo chanh chua như Elena nói ? Nhìn cô gái đang cười tươi nụ cười rực rỡ như bông hoa đào mới nở Alex lập tức đờ người quên luôn mục đích anh tới đây chỉ mãi mê ngắm nhìn bóng hồng xinh đẹp cho tới khi bóng dáng ấy mờ dần rồi biến mất không dấu vết ...

Đi xa được một đoạn Minh Anh kéo tay Uyên Nhi nói nhỏ vào tai cô

- Cậu có để ý chiếc ô tô con đậu bên đường khi nãy không ?

Nhìn hai túi trà sữa trong tay Uyên Nhi méo mặt , giờ hai cánh tay lên mếu máo

- Mình còn tâm trạng để ngắm cảnh sao ?

Minh Anh bối rối cầm lấy một túi trà sữa

- Xin lỗi mình mãi để ý chiếc xe đó nên

Uyên Nhi lắc đầu cười

- Không sao , à mà chiếc xe đó thì sao ?

Quay lại vấn đề đó Minh Anh lại bày ra vẻ mặt thần bí

- Khi cậu trả tiền mình tình cờ nhìn lướt qua cửa xe thì thấy cửa kính xe mở có một người đàn ông kính đen cứ nhìn chăm chăm vào cậu

Sao giống mấy chuyện trinh thám thế ? Uyên Nhi nghĩ ngợi trong đầu nhưng cô chẳng tin mấy chuyện đó đâu , Uyên Nhi cười cười vỗ vai bạn

- Không phải đâu có lẽ anh ta đang thèm trà sữa thôi

Làm gì có chuyện đấy chứ anh ta có vẻ lớn tuổi đâu phải học sinh trung học , Minh Anh gân cổ phản bác

- Nhưng mà

Uyên Nhi thấy cô bạn vẫn cố chấp không chịu chấp nhận sự thật thì thở dài rồi ngay lập tức kéo tay Minh Anh đi về phía trước

- Nhưng mà gì nữa hôm nay tâm trạng Ngọc đang không tốt cậu muốn về muộn rồi biến thành bao cát cho cậu ấy trút giận hả ?

Uầy cái này thì không đỡ được rồi , lúc tức giận Bảo Ngọc thực sự rất đáng sợ ...

Nhớ đến sáng nay cô ấy còn vui vẻ nhưng sau khi ra ngoài trở về lập tức khó chịu muốn chết cả người đều toát ra khí lạnh khiến Minh Anh bỗng chốc rùng mình

- Mà này sao cậu ấy lại khó chịu vậy chứ ?

Nghe câu hỏi đó Uyên Nhi đứng lại cười khúc khích , nhìn cô cười Minh Anh cũng ngẩn người . Có gì đáng cười sao ?

Thấy vẻ mặt Minh Anh , cô ngừng cười ánh mắt đầy ẩn ý nói ra những lời khó hiểu

- Thật ra bị ngược đãi cũng là một hạnh phúc chỉ là có người không nhận ra mà thôi ...

What ? làm ơn giải nghĩa lời nói được không ? Nhưng chưa kịp yêu cầu giải nghĩa thì Minh Anh đã bị kéo đi một cách thô bạo ...

Quay trở về khách sạn Alex vẫn chưa hết bàng hoàng anh thế mà lại bị một cô nhóc con làm cho tim đập thình thịch ...

Thấy anh trai mang dáng vẻ thần thờ trở lại Elena lo lắng đứng dậy

- Anh làm sao thế ? Gặp cô ta chưa ?

Thấy Elena tới gần anh lập tức thu hồi sự tò mò về cô gái nhỏ bé kia nói với em gái

- Không có gì gặp rồi

Thấy vậy Elena lại hỏi

- Anh đã đưa cô ta mấy tấm ảnh chưa ?

Ảnh ... chết tiệt anh đã quên mất ..

Nhìn dáng vẻ Alex cô cũng đoán ra anh chưa có đưa , Elena tức giận quát to

- Anh làm ăn kiểu gì vậy có mỗi chuyện đó mà làm cũng không xong

Anh cũng rất giận bản thân mình có được không ? Tuy năm nay mới 26 tuổi nhưng anh đã là phó tổng của một tập đoàn lớn ra ngoài xã hội được hơn 4 năm trời còn chưa tính thời gian đào tạo khi mới 18 tuổi trên đời này có loại mỹ nữ nào anh chưa gặp qua ? dù là diễn viên hay người mẫu anh cũng không có chút cảm giác rung động khiến bạn bè xung quanh đều hiểu lầm anh bị GAY . Tuy nhiên bản thân anh biết là không phải vậy anh luôn cho rằng mình chỉ là chưa gặp đúng người mà thôi nhưng có nằm mơ anh cũng không nghĩ rằng mình sẽ vì một cô bé 18 tuổi làm cho tim đập thình thịch mà chết tiệt cô bé kia còn là tình địch của em gái của anh ...

- Anh nói gì đi chứ sao cứ im thít vậy ?

Alex mệt mỏi ôm đầu vò tóc tới rồi tung anh thì đang rối loạn mà Elena cứ hét toáng cả lên khiến anh đã rối nay càng thêm rối , Alex không chịu được quát lên

- Em câm miệng ra ngoài cho anh

Thấy anh giận như vậy cô cũng ngẩn người , lần đầu tiên từ khi sinh ra tới nay cô bị anh trai mắng . Từ nhỏ cha mẹ hay vắng nhà nên chỉ có hai anh em ở cùng nhau , Alex luôn bảo vệ cô như hòn ngọc quý nâng niu chiều chuộng chưa bao giờ nổi mắng cô em gái ngang ngược là cô một câu nhưng hôm nay anh lại mắng cô , không có lý do gì mà mắng cô ...

Càng nghĩ càng tủi thân Elena ôm mặt khóc òa lên chạy ra khỏi phòng ...

- Elena ... Elena

Biết bản thân đã vô tình làm tổn thương em gái Alex đứng dậy gọi với theo Elena nhưng cô đã chạy ra khỏi phòng ,

- Chết tiệt

Alex tức giận đập tay thật mạnh xuống bàn kính khiến nó nứt vỡ anh rất giận , giận chính bản thân mình không những bị thu hút bởi một bé gái chưa lớn hẳn mà còn vì chuyện đó mà khiến em gái tổn thương . Kế hoạch vẫn phải tiếp tục Alex lôi mấy tấm ảnh trong túi ra nhìn ngắm bỗng chốc khuôn mặt sáng bừng với nụ cười rực rỡ sáng nay lại hiện ra anh lắc đầu xua tan đi hình ảnh đẹp để ấy anh không thể mê lòng anh không thể đứng yên nhìn em gái anh đau khổ và cũng không thể đứng yên nhìn cô bé ấy yêu người khác ...

Quay trở lại căn hộ Uy Vũ thực sự thấy rất mệt mỏi anh biết sẽ có rắc rối xảy ra tuy muốn tìm Uyên Nhi nói rõ mọi việc để tránh hiểu lầm không đáng có nhưng anh không làm vậy , vì trong tình yêu cần phải có lòng tin nếu cô thật sự yêu anh thì cô sẽ không tin những lời nhảm nhí người ta nói ...

Anh đem mọi chuyện rải bày với thằng bạn thân thiết Tuấn Anh

Nghe xong Tuấn Anh thực muốn bỏ đầu Uy Vũ xem bên trong chứa cái quỷ gì

- Cậu điên à Nhi chỉ là cô bé làm sao hiểu được ?

Uy Vũ lắc đầu

- Trong tình yêu không phân biệt tuổi tác lớn bé nếu cô ấy thực sự yêu tôi cô ấy sẽ không tin những lời thị phi người khác nói

Tuy vậy cũng có lý trong tình yêu phải có sự tin tưởng nhưng Tuấn Anh không đồng ý với cách làm này của Uy Vũ thứ nhất Uyên Nhi còn quá trẻ để hiểu những chuyện sâu xa này thứ hai trong lòng Uyên Nhi thì Uy Vũ đã từng có tiền án trắng hoa bắt cá hai tay ..

- Cậu thật sự sẽ làm vậy sao ?

Uy Vũ trầm mặc gật đầu

- Mình muốn thử xem tình cảm của Uyên Nhi với mình là yêu hay chỉ là thích

Có gì khác nhau sao ? Tuấn Anh không hiểu tuy rằng bản thân anh hiện tại cũng đang dùng cách rất ấu trĩ để theo đuổi Bảo Ngọc nhưng Uy Vũ còn dở hơi hơn vất vả theo đuổi mấy năm trời bây giờ lại bày trò thử thách một là được tất hai là mất tất , haizz Uy Vũ cũng liều quá đi còn anh thì xin khiêu anh không muốn mất tất ...

Đứng trước cổng trường Uyên Nhi ngơ ngác nhìn phong bì dày cộp trong tay , khi này cô bước ra khỏi cổng trường đột nhiên có một đứa bé chạy tới hỏi cô

- Chị là Uyên Nhi à ?

Nhìn đứa bé xinh xắn Uyên Nhi mỉm cười gật đầu

- Ủm chị là Uyên Nhi , mà sao em lại biết ?

Đứa bé cười tươi đưa cho Uyên Nhi một phong bì dày bên trong hình như là ảnh

- Bên kia có một chú muốn em đưa cái này cho chị

Nói rồi thằng bé chạy vụt đi không cho Uyên Nhi cơ hội hỏi thêm , cô nhìn quanh tìm kiếm nhưng đường phố đông như vậy biết ai mà tìm chứ ?

Tò mò mở phong bì trong tay lôi ra một sấp ảnh khiến cô vừa nhìn đã đổ mắt tại sao lại có người muốn đưa cô cái này chứ ? Uyên Nhi muốn nhét mấy tấm ảnh dâm loạn này quay lại phong bì nhưng cô chợt giật mình lôi ra những tấm ảnh nhìn kĩ hai nhân vật bên trong cô gái trời ạ chính là Elena còn người con trai không còn nghi ngờ gì nữa là người đã nói yêu cô nói muốn cô làm bạn gái ... Uy Vũ ... Uyên Nhi suy sụp hoàn toàn cô đem những tấm ảnh kia ném hết vào sọt rác rồi chạy đi ...

Ngồi trong ô tô Alex nhìn bóng dáng nhỏ bé đau khổ chạy đi anh đặt tay lên ngực trái tự mắng mình ngu ngốc vì một cô bé con thậm chí còn chưa đối mặt lần nào mà trái tim lại nhói lên khi nhìn cô đau khổ mà tệ hơn chính là nỗi đau đó là vì thằng đàn ông khác ...

Sau khi suy nghĩ một hồi anh nói với tài xế

- Xuống xe tôi sẽ tự lái

Tài xế nhận lệnh lập tức xuống xe Alex ngồi lên ghế lái , quay xe lại đi về hướng Uyên Nhi mới chạy đi ...

END CHƯƠNG 32

33. Chương 33

Chương 33

Khi Bảo Ngọc quay lại cổng trường thì Uyên Nhi đã không còn ở đó , mới đây thôi hai người đang nói chuyện thì cô giáo tới tìm nên Bảo Ngọc bảo Uyên Nhi đợi ở đây nhưng bây giờ lại không thấy đâu nữa

- Đi đâu rồi trời

Nhìn mấy cửa hàng đồ ăn vặt gần đó cũng không thấy , Bảo Ngọc lấy di động ra gọi cho Uyên Nhi chuông reo mãi mới có người nghe máy cô lập tức hét toáng lên

- Cậu đang ở đâu hả sao không đợi mình ?

Sau khi nói xong Bảo Ngọc mới cảm thấy quái lạ hình như cô nghe thấy tiếng nước nở ...

- Này cậu làm sao thế Nhi nói gì đi

Vẫn không có câu trả lời chỉ có tiếng nước nở nhẹ nhẹ , Bảo Ngọc lo lắng muốn chết đang định đập máy rồi đi tìm Uyên Nhi thì bên kia lại vang lên tiếng nói pha lẫn tiếng nước nở bi thương

- Ngọc ...

Cuối cùng cũng chịu lên tiếng ... Bảo Ngọc thực muốn quát cho Uyên Nhi một trận nhưng cô vẫn lo lắng , tại sao Uyên Nhi khóc ? và ai đã làm cô ấy khóc ? Tuy nhiên bây giờ không phải thời điểm thích hợp cô nhẹ nhàng nói với bạn

- Cậu đang ở đâu mình sẽ tới ngay ..

Sau khi cúp máy Bảo Ngọc lập tức bắt taxi chạy tới chỗ Uyên Nhi , nhìn cô bạn ngày thường vui vẻ hoạt bát nay lại ngồi gục đầu khóc như mưa như gió , cô chạy tới cạnh Uyên Nhi kéo cô gái đang khóc âm ỉ đây nhìn thẳng vào khuôn mặt lem nhem nước mắt hỏi thẳng

- Ai đã làm cậu khóc ?

Uyên Nhi ôm lấy Bảo Ngọc khóc nức nở thân mình nhỏ nhắn không ngừng run rẩy

Vuốt nhẹ cô gái trong lòng Bảo Ngọc cũng thấy tim mình đang đau nhói lên theo từng tiếng nức nở rồi cuộc đã có chuyện gì xảy ra ...?

Hai cô gái đứng ôm nhau không hề để ý từ phía xa có một ánh mắt sắc bén đang lảng lảng ngồi trong xe nhìn họ chăm chú , trong ánh mắt ấy có chút bi thương cùng bất lực ...

Đưa Uyên Nhi về kí túc xá ngồi nghe cô ấy vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện Bảo Ngọc rất tức giận nhưng vì không muốn Uyên Nhi lo lắng cô đợi tới khi cô ấy ngủ mới dám rời khỏi kí túc xá đi tìm Uy Vũ .

Đến phòng trọ cô chẳng có tâm trạng để bấm chuông nữa lấy chìa khóa Tuấn Anh đưa ấy hôm trước nói là mỗi tuần phải đến dọn phòng cho anh một lần ><>

Vừa đẩy cửa bước vào nhà còn chưa kịp chửi ầm lên Bảo Ngọc đã muốn đâm đầu xuống đất ...

Trong căn phòng sạch sẽ ngăn nắp (tất nhiên là sạch hôm qua cô vừa dọn xong mà ><)=" một=" "dáng=" "người=" "cao=" "lớn=" "thon=" "dài=" "đang=" "đứng=" "giữa=" "phòng=" "khách=" "bàn=" "tay=" "đang=" "bận=" "rộn=" "lau=" "tóc=" "ánh=" "mắt=" "vẫn=" "bình=" "thản=" "tối=" "không=" "thể=" "bình=" "thản=" "hơn=" "..." "nhưng=" "đó=" "không=" "phải=" "trọng=" "điểm=" " ," "trọng=" "điểm=" "là=" "anh=" "không=" "có=" "mặc=" "quần=" "áo=" "tuy=" "rằng=" "anh=" "có=" "quần=" "khăn=" "tắm=" "che=" "đi=" "một=" "số=" "bộ=" "phận=" "quan=" "trọng=" "nhưng=" "..." "nhưng=" "cô=" "là=" "con=" "gái=" "mà=" ">

Bốn mắt gặp nhau đôi mắt cô mở ngạc nhiên còn mắt anh vẫn như vậy có chút lạnh lùng pha cùng chút hứng thú . Cuối cùng cũng không nhịn được nữa cô hét ầm lên

- Aaaaaaaaaaaaa.....

Tuấn Anh đột nhiên cười rộ lên , cô gái này đúng là không giống ai mà nếu như người con gái bình thường vừa nhìn thấy chắc chắn sẽ hét ầm lên ngay nhưng còn cô gái này thì sao ? cô ngẩn ngẩn chê mới hét lên , mặc dù hét nhưng mắt vẫn nhìn anh chăm chăm mới lạ chứ ..

Tuấn Anh vừa cười vừa hỏi

- Em hét gì thế ?

Bảo Ngọc run rẩy chỉ vào anh

- Anh .. anh .. anh sao anh không mặc quần áo

Anh nhướn mày giọng nói đầy hứng thú

- Vậy sao em còn nhìn ?

Bây giờ mới nhận ra sự sai sót của bản thân Bảo Ngọc vội vàng đưa tay lên che mặt sau đó xoay người muốn chạy đi

Nhìn xong lại muốn chạy ? Tuấn Anh nhanh chân đi tới kéo tay Bảo Ngọc lại . Bỗng nhiên bị kéo lại cô ối một tiếng rồi lao thẳng vào ngực trần rắn chắc của anh , Bảo Ngọc vừa đụng vào người anh mặt đã đỏ như quả cà chua vậy môi mấp máy mãi cũng không nói được câu gì ra hồn .

Tuấn anh nhìn cô gái trong lòng mình ánh mắt dịu dàng chịu mến , anh thật không hiểu cô gái này rõ ràng là thích anh vậy tại sao cô không giác ngộ được chút nào rằng anh hiện tại cũng thích cô chứ ?

- Ngọc

? Bảo Ngọc ngẩng đầu theo bản năng lập tức thấy trước mắt tối sầm môi ẩm ẩm hình như là bị đụng vào gì đó nhưng nếu là đồ vật sao lại mềm như vậy ? đợi đã ẩm ẩm mềm mềm lại còn cử độngaaaaaaa cô bị hôn

Cố lấy bàn tay nhỏ bé đẩy anh ra nhưng chưa đẩy được mấy cái đã bị bắt lại , anh dồn cô vào tường tiếp tục nụ hôn say đắm , đầu óc bản loạn những suy nghĩ cứ nhảy loạn lên trong đầu

Vì sao anh lại hôn cô ? anh đâu có thích cô chứ ? tại sao lại thành ra thế này ?

Anh hôn tới khi cô sắp ngạt thở mà mới chịu buông đôi môi đôn thả mê người kia ra nhìn khuôn mặt ngơ ngác vô tội kia anh lại cười rộ lên ôm cô vào lòng hồi nhỏ

- Em còn thích anh ?

Bảo Ngọc im lặng không nói gì cô vẫn thích anh cô biết nhưng tại sao anh lại hôn cô ? vì thích ... không , không thể nào anh làm sao có thể thích cô chứ ? Sự chịu đựng bị ép đến cực hạn cô cuối cùng cũng rơi nước mắt chỉ lẳng lặng nhìn anh mà rơi nước mắt ..

Nhìn nước mắt cô chảy ra Tuấn Anh thấy tim nhói đau anh đưa tay muốn lau đi những giọt nước mắt kia nhưng chưa chạm được tới đã bị cô đẩy mạnh ra , rồi xoay người chạy ra khỏi căn hộ . Nhìn theo bóng dáng cô Tuấn Anh cười khổ đúng là tự làm tự chịu trước đây anh tàn nhẫn như vậy nên bây giờ cô mới sợ hãi từ chối anh ... Nhưng biết làm sao đây anh sẽ không cho cô có cơ hội từ chối vì anh không thể không có cô ...

Nhìn mấy tấm ảnh nằm la liệt trên bàn Uy Vũ vò tóc gãi lên

- Khốn nạn

Hôm nay anh vừa về nhà đã nhận được bưu phẩm do Elena gửi tới vừa mở ra đã thấy những tấm ảnh này , bên trong hộp ngoài ảnh ra còn có một mảnh giấy ghi rằng đã gửi cho Uyên Nhi một sấp ảnh tương tự , Uy Vũ cầm điện thoại lên gọi cho Uyên Nhi tuy nhiên người nghe máy không phải là cô mà là Bảo Ngọc , vừa nhắc mấy giọng nói phẫn nộ của cô đã vang lên

- Uy Vũ anh là tên khốn đã muốn Nhi làm bạn gái còn vào khách sạn với con mụ Elena kia anh ..

Không đợi cô nói xong anh lập tức cắt ngang

- Nhi đâu ?

Bảo Ngọc hừ một tiếng nói to

- Khóc tới trời đất điên đảo nên ngủ thiếp đi rồi

Uy Vũ đau lòng thở dài tuy nhiên anh vẫn giải thích

- Ngọc ảnh là do Elena bày trò anh không biết gì cả còn nữa khuyên Nhi giúp anh

Thấy anh nói vậy cô cũng chẳng vui hơn chút nào quay sang nhìn Uyên Nhi đến cả ngủ cũng chảy nước mắt thở dài

- Anh giải quyết cho tốt đi Nhi đang rất khổ sở

Uy Vũ thở dài nặng nề

- Anh biết

Nói chuyện với Bảo Ngọc xong Uy Vũ lại thấy chạnh lòng , anh không ngờ cô sẽ tin vào chuyện đó đến nỗi khóc um trời lên như vậy tuy những bức ảnh kia là thật nhưng ít ra cô cũng phải đặt ở anh chút lòng tin chứ tại sao lại dễ dàng tin những chuyện nhảm nhí như vậy , cô khiến anh rất thất vọng ...

- Anh hút thuốc lại à ?

Elena đi ngang qua nhìn thấy Alex ngồi đó trên bàn có một chiếc gạt tàn đầy những mẩu thuốc cô rất ngạc nhiên vì cách đây một năm anh đã bị ho rất nghiêm trọng bác sĩ nói anh phải ngừng việc hút thuốc lại khi đó cô đã khóc lóc âm ỉ bắt anh bỏ thuốc , anh đã đồng ý nhưng không ngờ hôm nay lại hút nhiều như vậy cô rất không vui nghĩ .

Alex nhàn nhạt liếc em gái một cái búng nhẹ đầu thuốc hút dở trong tay khăn khăn trả lời

- Hút cho đỡ buồn

Hiện tại tâm trạng Elena đang rất rất không vui cô quát lên

- Anh không nghe lời em nói sao ? anh phải bỏ thuốc

Trong lòng đã khó chịu sẵn vì thấy dáng vẻ đau khổ của cô bé kia bây giờ lại chịu đựng sự can thiệp cao thân của Elena anh thật rất mệt mỏi

- Em ra ngoài đi anh muốn nghỉ ngơi đừng phiền anh

Làm phiền ? cô làm phiền anh ? Gần đây Alex luôn rất lạ cô biết , cô còn nghe nói gần đây anh hay theo dõi một cô bé học sinh , sáng nay anh còn đuổi lái xe ra ngoài rồi tự mình lái xe đi theo cô bé đó . Tất nhiên cô biết con bé kia chính là Uyên Nhi , nhưng cô không muốn tin con bé đó đã cướp đi Uy Vũ nó không thể tiếp tục cướp đi Alex không thể cướp đi người thương yêu cô nhất nó không thể

- Anh tỉnh lại đi con bé kia có cái gì đáng để anh thích anh bị ngu ngốc sao ?

Alex gầm lên một tiếng đứng phắt dậy

- Em câm miệng cho anh hem ích kỷ như vậy còn chưa đủ sao từ nhỏ tới lớn em luôn muốn gì được đó em có biết để có những thứ đó cho em anh đã phải làm tổn thương biết bao nhiêu người không em còn muốn bao nhiêu người vì sự ích kỷ vô lý của bản thân em mà đau khổ nữa hả ?

Càng nghe Elena càng nghe càng khó chịu anh cô đã thay đổi không còn thương đứa em gái này nữa rồi người anh trai trước đây luôn bảo vệ đứng về phía cô bất kể có chuyện gì nay đã không còn như trước ...

Tất cả là vì con bé kia đúng vậy chỉ vì con bé xấu xa đáng ghét Uyên Nhi ...

- Anh vì con bé xấu xí kia mà mắng em anh rốt cuộc có phải là anh trai em không hả ?

Nhận ra bản thân đã có chút quá lời cho dù những câu anh nói tất cả đều là sự thật nhưng chỉ là anh chưa bao giờ dám nói ra vì sợ Elena sẽ đau lòng , khó chịu nhưng hiện tại anh lại vì Uyên Nhi mà nói ra những lời này có phải đã hơi quá đáng với em gái anh không ? Nhưng Alex không hề hối hận vì chuyện này anh đã muốn nói những câu này từ rất lâu rồi trước đây anh vì Elena mà làm bao nhiêu chuyện xấu khiến những cặp tình nhân phải chia cách những cô thiên kim tiểu thư đặc biệt với con bé phải điều đứng tuổi nhục dù những việc họ làm chẳng có gì to tát . Chỉ có điều những khi làm hại họ anh không có cảm giác gì cả có lẽ ở trên thương trường thấy quá nhiều chuyện khiến anh trở nên vô tình , nhưng hôm nay khi nhìn cô bé ấy gục xuống khóc không thành tiếng anh lại không nhịn nổi mà đau lòng và rồi còn nói những lời lẽ khó nghe với em gái mà anh luôn yêu quý ...

Alex mệt mỏi đứng dậy nói với Elena

- Anh biết những lời này có chút khó nghe nhưng đây hoàn toàn là sự thật em hãy suy nghĩ cho người khác một chút đừng chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân nữa nếu không sẽ có một ngày em tỉnh lại và em sẽ chỉ còn lại một mình

Giống như anh vậy ... Alex buồn bã xoay người đi về phòng mình .

Nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt Elena giận giữ cầm chiếc cốc thủy tinh trên bàn ném vào cửa phòng anh hét lên trong giận giữ

- Em ghét anh ghét nó ghét tất cả anh chờ xem em sẽ không bỏ qua cho nó không bao giờ ...

Đang họp thì nhận được điện thoại của Uy Vũ nói

- về gấp có chuyện rồi

Tuấn Anh lập tức chạy như bay về nhà vừa mở cửa đã thấy thằng bạn ngồi vò đầu bứt tai trên bàn là một đồng ảnh ... có nội dung rất dung tục , cầm một bức ảnh lên Tuấn Anh nhúm mày

- Cô tar a tay rồi ?

Uy Vũ gật đầu

- Ủ Nhi cũng biết rồi tâm trạng cô ấy đang rất tệ
 Uyên Nhi biết rồi ? không lẽ Bảo Ngọc đến là vì chuyện này ? ôi anh đã thất lễ rồi ..
 Nhìn thẳng bạn mang dáng vẻ đau khổ Tuấn Anh chế diễu
 - Tự làm tự chịu bảo giải thích từ đầu mà không nghe
 Uy Vũ thở dài đứng dậy trước khi đi còn nói
 - Chuẩn bị đi tôi muốn đi tìm Elena
 Tuấn Anh sững sốt trợn mắt
 - Tìm nhỏ đó làm gì ?
 Hai bàn tay bỗng dưng nắm thật chặt thành nắm đấm Uy Vũ nghiến răng
 - Dạy cho cô ta một bài học
 Ý này cũng không tồi nhỉ Tuấn Anh hí hửng
 - Ok nhưng còn Nhi thì sao ?
 Lại càng nghiến răng mạnh hơn khiến Tuấn Anh nghe mà rùng cả mình
 - Dạy Elena trước dạy cô bé không biết điều kia sau ...
 END CHƯƠNG 33
 Omeoi còn 2 chap nữa thôi T.T

34. Chương 34

Chương 34 * end *

Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi mang theo chút hương thơm dịu nhẹ , trên đường lác đác vài người đi tập thể dục qua lại . Uyên Nhi nén nỗi xúc động hướng ánh mắt rời đi không muốn tiếp tục nhìn Uy Vũ , cô sợ rằng nếu tiếp tục thì bản thân sẽ không khống chế được mà khóc thét lên nhưng cô không muốn khóc ít nhất là trước mặt anh ...

Nhìn cô gái đứng trước mặt anh biết cô đang tránh né anh nhưng anh không thể để cô tránh né anh như vậy mãi được chuyện này cần có một kết thúc ...

- Em không tin anh ?

Uy Vũ không ngần ngại hỏi thẳng vào vấn đề chính vì anh không sai nên anh không muốn giải thích gì cả anh chỉ muốn biết cô có tin anh tin vào tình cảm của họ hay không mà thôi

Câu hỏi kiểu quái gì thế này ? Uyên Nhi kinh ngạc ngẩng lên nhìn người con trai trước mặt không trả lời

- Em nói đi em có tin anh hay không

Sự kiên nhẫn hoàn toàn tan biến vì sự im lặng của Uyên Nhi , anh quát lên với cô

Anh đang quát lên với ai vậy ? với cô sao ? Uyên Nhi cũng rất giận anh đã không nhận sai lại còn dám quát cô

- Anh hét cái gì hả mọi chuyện rõ ràng rành rành như vậy tôi lấy lý do gì để tin anh ?

Câu nói của cô khiến anh sững lại , anh nhìn thẳng vào mắt cô

- Em thật sự tin đó là sự thật , em thực sự tin anh là loại người đó ?

Uyên Nhi không trả lời cô xoay người muốn bỏ đi , cô không muốn nghe anh nói thêm gì nữa cô không thể đối mặt với anh thêm một chút nào nữa hiện tại cô thật sự ... thật sự rất mệt mỏi cô cần sự yên tĩnh

Thấy cô bỏ đi Uy Vũ hoàn toàn nổi giận anh không kìm được kéo tay cô lại hôn cô một cách mạnh mẽ đầy chiếm hữu ,cô thật sự không tin anh ... những cố gắng trước giờ của anh cũng chỉ là con số không , người ta nói trong tình yêu quan trọng nhất là niềm tin vậy có phải Uyên Nhi không hề yêu anh ?

Suy nghĩ tiêu cực khiến anh giận giữ nụ hôn cũng trở nên thô bạo anh ép Uyên Nhi vào tường hôn cô cắn môi cô tới chảy máu , Uyên Nhi liên tục đánh anh nhưng hai cánh tay cũng bị anh giữ chặt cô không thể cử động được đành im lặng mở to mắt nhìn anh bằng đôi mắt long lanh đầm lệ ...

Gần như cả một thế kỉ trôi qua anh mới buông đôi môi đã sưng đỏ của cô ra , nhìn khuôn mặt đầy nước mắt kia anh mỉm cười tự giễu chính mình ngu ngốc thì ra tất cả những việc anh đã làm chẳng thay đổi hay chứng minh được cái gì cả cuối cùng cũng trở thành con số không cô vẫn không thể yêu anh một cách trọn vẹn ...

Tuy anh đã buông ra những cảm giác đau nhói trên môi vẫn còn , Uyên Nhi thật sự rất giận người sai ở đây rốt cuộc là anh hay là cô ? tại sao anh biểu hiện như là cô làm sai vậy ? Uyên Nhi tức giận vùng tay lên tát vào má phải của Uy Vũ một cái tát thật mạnh .

Bàn tay to nhẹ nhàng lướt qua bên má nóng rát Uy Vũ nhìn cô lần cuối ánh mắt bi thương mệt mỏi

- Anh hứa với em đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau từ nay anh sẽ không làm phiền cuộc sống của em nữa

Anh đang nói gì vậy ? anh nói sẽ không gặp cô nữa ?

- Ý anh là gì ?

Uyên Nhi hỏi anh, giọng nói có chút run rẩy

Uy Vũ cười khổ ánh mắt hiện lên vô số những trách móc

- Em không tin anh chúng ta ở bên nhau cũng chẳng có ích gì cả Uyên Nhi hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình

Nói xong anh nhìn cô chăm chú như muốn in sâu khuôn mặt cô vào tâm trí rồi chậm rãi xoay người rời đi . Nhìn theo bóng dáng anh ngày càng xa cô muốn đưa tay ra níu anh lại nhưng níu lại rồi thì biết nói gì đây ? có lẽ chủ ý của anh chính là nhân cơ hội này chấm dứt với cô để ở bên Elena của anh vậy cô việc gì phải làm khổ bản thân mình níu kéo một cách vô vọng ? Buông thông hai bàn tay một cách bất lực Uyên Nhi lau đi dòng lệ đang trào ra khóe mắt mỉm cười nhìn bóng lưng đã khuất thì thầm

- Chúc anh hạnh phúc ...

Quay trở về phòng nhà Uy Vũ hội diện đặt vé máy bay đi Anh sau đó gọi điện cho Tuấn Anh ...

- Tối nay tôi sẽ bay đi Anh

Tuấn Anh đang lái xe xuất chút nữa thì đâm đầu vào vô lăng

- Gì ? đi Anh ? sao lại đi Anh ?

Nắm chặt điện thoại Uy Vũ bỏ qua câu hỏi của thằng bạn

- Ngọc thực sự rất thích cậu tôi khuyên cậu nên biết nắm bắt cơ hội

Nghe câu nói không đầu không đuôi của thằng bạn Tuấn Anh cũng phát bực

- Điên à đang yên đang lành tự dưng đi Anh sao bảo đi giải thích với Nhi cơ mà ? sao lại đi Anh ?

Tránh mãi cũng không phải cách cho dù có dấu cuối cùng mọi người cũng biết mà thôi Uy Vũ thở dài nói qua loa

- Chuyện của tôi và Nhi kết thúc rồi bây giờ mới hiểu cảm giác bị từ chối là như thế nào có lẽ đây là quả báo của tôi

Tuấn Anh thở dài tuy muốn an ủi Uy Vũ nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu anh nói

- Thôi cứ đi một thời gian đi khi nào nghĩ thông thì quay lại

Uy Vũ ừ một tiếng nói thêm vài câu với Tuấn Anh rồi cúp máy , thu xếp hành lí xong xuôi anh đứng trước cửa căn hộ nhìn căn phòng mới ở chưa được bao lâu có chút luyến tiếc đóng cửa lại . Con đường vắng người thênh thang rộng lớn từng cơn gió cuối hè nhẹ nhàng thổi mang theo mùi thơm nhẹ dịu , hít vào một hơi Uy Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đen sâu thăm thẳm hình ảnh cô lại hiện ra anh thấy lần đầu tiên họ gặp mặt cô là một cô bé xinh xắn đáng yêu , thấy trong bữa tiệc sinh nhật đó cô nhìn anh như kẻ thù nhớ những kỉ niệm vui buồn khi họ bên nhau những nụ hôn mà họ đã từng trao nhau . Anh biết mình sẽ không quên được cô và anh cũng không muốn quên cô sẽ mãi là một thứ gì đó mãi mãi tồn tại trong trái tim anh ...

Uyên Nhi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ bàn tay vẫn nắm chặt lấy chiếc điện thoại nhỏ nhắn , Uy Vũ sẽ đi ... Khi nãy vừa quay về kí túc xá không lâu thì cô nhận được điện thoại của Tuấn Anh nói là Uy Vũ tối nay sẽ lên máy bay đi Anh , Tuấn Anh khuyên cô nên đi tiễn anh nhưng cô lấy thân phận gì để tiễn anh đây bạn hay bạn gái cũ ? nhưng lí do duy nhất cô không muốn đi chính là cô không thể , cô không thể chứng kiến cảnh anh rời đi , đi xa khỏi cô . Uyên Nhi sợ bản thân sẽ không tìm được mà khóc toáng lên đánh cho anh một trận mất .. Chuyến bay của anh là vào lúc 8 giờ tối nay anh sẽ đi cùng ai ? cùng Elena sao ? Uyên Nhi ôm đầu vò mái tóc rối rối tung tự mắng mình ngu ngốc anh đã làm ra chuyện như vậy cô còn yêu anh được nữa đúng là ngu ngốc , nhưng tạo sao tìm lại đau thế này ? Uyên Nhi nhẹ nhàng đặt tay lên ngực trái nước mắt kim nén cũng tuôn ra .. Nhẹ nhàng lật quyển sổ màu hồng trước mặt bên trong vẫn chưa có một dòng chữ , Uyên Nhi cầm bút viết lên quyển sổ mới tinh

“ Uy Vũ có lẽ chúng ta tới đây là hết rồi phải không anh ? trước đây khi mới gặp anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày em sẽ vì anh mà đau khổ thế này , anh từng nói anh yêu em là lời thật hay chỉ là nói dối ? anh yêu em hay cô ấy ? em luôn muốn hỏi anh những câu đó nhưng anh biết không em rất sợ , sợ câu trả lời của anh sẽ khiến em đau khổ sợ rằng người anh yêu không phải em hôm nay anh đi rồi có lẽ sẽ không về nữa , có lẽ sẽ quên em cô bé con đã vì anh mà đau đớn nhưng Vũ à em sẽ mãi mãi không bao giờ quên anh ..

Yêu Anh : Uyên Nhi “

Một trang giấy với những dòng chữ hòa cùng những giọt nước mắt loang lổ Uyên Nhi lau đi đôi mắt đã ướt đầm của mình vuốt nhẹ trang giấy gần như ướt nhèm lưu luyến đóng quyển sổ lại có lẽ cô sẽ không bao giờ mở nó ra nữa cũng như có lẽ cô sẽ không bao giờ gặp anh nữa ...

Trong phòng khách sạn từng làn khói thuốc mờ ảo lượn lờ trong căn phòng Alex nhìn màn khoi mờ ảo ánh mắt chợt lóe lên một tia đau thương , tối nay cũng như những buổi tối khác anh đứng xe trước cổng kí túc xá của Uyên Nhi , vì lo sợ cô nghĩ không thông làm chuyện dại dột nên anh luôn ở đó để bảo vệ cô nhưng hôm nay anh thấy cả Uy Vũ đáng vẻ cậu ta rất mệt mỗi cuối cùng hai người chia tay nhau mỗi người một hướng tuy không biết họ đã nói những gì nhưng nhìn ánh mắt Uyên Nhi đầy bi thương nhìn Uy Vũ anh cũng đoán được đó là do Elena và mình gây ra ...

Rót thêm một ly rượu đốt thêm một điếu thuốc cảm nhận cổ họng đắng ngắt theo từng nhấp rượu từng hơi thuốc Alex mệt mỏi ôm chán .

Elena bước ra từ phòng ngủ nhìn anh trai uống rượu hút thuốc cô rất không vui

- Vì con nhỏ đó mà anh ra nông nổi này sao ?

Alex nhìn em gái mà anh luôn yêu quý nhưng giờ phút này nhìn thấy Elena lại khiến anh khó chịu khôn cùng

- Em thu dọn đồ đạc mai chúng ta về Mỹ

Nghe anh nói vậy cô hét lên phẫn nộ

- Em không về có về thì Will cũng phải đi cùng em nếu không có anh ấy em nhất định không về

Anh từ từ đứng dậy chỉ tay vào Elena

- Nếu không về anh sẽ khiến em không còn một xu dính túi bị đuổi ra khỏi nhà ngay cả cha mẹ cũng không thể nhận

- Anh ...

Cô mở to mắt nhìn anh không thể tin rằng người đang đứng đó chính là anh trai mình

- Anh không thể làm vậy

Alex cười lạnh đôi mắt lóe lên vẻ hung ác

- Em cứ thử xem rồi sẽ biết

Dừng lại một chút anh nhìn cô rồi nói

- Elena em là em gái của anh nên anh không thể để em tiếp tục ác độc ích kỷ như vậy nữa em đã khiến quá nhiều người phải đau khổ rồi em nên suy nghĩ lại về bản thân mình đi

Cô kích động hét lên phản bác

- Anh nói dối anh biện minh anh như vậy tất cả là vì Uyên Nhi là vì cô ta nếu không phải vì anh yêu cô ta cũng sẽ không đối xử tàn nhẫn với em gái ruột của mình như vậy em sẽ giết chết cô ta

Cô mất kiểm soát gào toáng lên khuôn mặt đỏ bừng khóe mắt chảy nước ...

Alex đứng dậy lạnh giọng cảnh cáo

- Em dám động vào cô ấy anh sẽ không tha cho em , em là em gái anh nên anh mới khuyên bảo em hi vọng em dừng lại rồi chúng ta sẽ lại ở bên nhau như trước đây anh sẽ luôn yêu thương em nhưng nếu em còn cố chấp tổn thương cô ấy thì ngay cả cha mẹ cũng không cứu nổi em đâu

Đây là anh trai cô sao ? người anh trai từ nhỏ đã luôn yêu thương che chở cho cô từng hứa rằng cả đời sẽ bảo vệ cô nhưng nay thì sao ? anh vì một đứa con gái không ra gì mà đối xử với cô như vậy sao ? Uyên Nhi tôi sẽ không tha cho cô không tha cho cô

Mặc kệ ánh mắt vẫn luôn dõi theo mình Elena lao ra khỏi cửa khách sạn chạy đi tìm Uyên Nhi tính sổ ...

Alex biết chắc chắn sẽ có chuyện bèn đuổi theo sau ...

Ngồi đối diện với Tuấn Anh , Bảo Ngọc không biết nên nói gì cả cô ngich ngich ngón tay mình ngại ngần hỏi

- Anh Vũ đi Anh rồi ạ ?

Tuấn Anh nhú mày anh hẹn cô đâu phải vì chuyện của Uy Vũ ? nhưng anh vẫn gật đầu nói

- Nó đi rồi có lẽ chuyện của nó và Nhi sẽ kết thúc

Bảo Ngọc âm thầm thở dài

- Hèn gì Nhi lại khóc

Lại nhú mày cái nữa Tuấn Anh không nhin nổi nữa kéo tay cô nói thẳng

- Ngọc anh thích em còn em thì sao ?

What ????????? anh thích cô ????????? Bảo Ngọc đóng băng

Thấy cô đờ đẫn khôn có ý định trả lời Tuấn Anh nắm tay cô chặt hơn nói những lời anh vẫn luôn muốn nói

- Hôm nay có người nói với anh là nên nắm bắt cơ hội Ngọc anh biết trước đây anh luôn thương tổn em nhưng từ khi đi du học anh vẫn luôn nghĩ về em dù có cố đến mấy cũng không thể ngừng nhớ về em Ngọc anh yêu em ...

Mắt nóng dần lên vì lời bày tỏ của anh Bảo Ngọc chợt nhớ tới người chị gái xấu số của mình cô lắc đầu

- Không được em ...

Không đợi cô nói xong Tuấn Anh đã cắt ngang

- Bảo Kim phải không ? anh không coi em là cô ấy chưa bao giờ cả hãy tin anh chuyện của anh và Kim là quá khứ rồi em mới là hiện tại là tương lai của anh

Nghe những lời này làm sao cô còn có thể từ chối anh ? cô yêu anh nhiều năm như vậy cuối cùng cũng chờ được tới ngày hôm nay anh nói yêu cô muốn ở bên cô vậy vì sao cô phải từ chối anh ? Bảo Ngọc nhẹ nhàng mỉm cười nắm chặt lấy tay anh nói nhỏ

- Em ... cũng ... yêu ... anh ...

Ở một nơi nào đó có người bị thương nhưng cùng lúc đó cũng có người đang hạnh phúc và có một người mang đầy thù hận tuy tương lai không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng hi vọng rằng kết thúc sẽ viên mãn tốt đẹp

Trong quán trà vắng vẻ Uyên Nhi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô gái đối diện cô ta tới đây làm gì ? khoe khoang thắng lợi sao ? hôm nay cô vừa từ trường học quay về kí túc xá thì nhận được điện thoại của Elena cô ta nói có chuyện muốn nói hẹn cô ra quán trà này ...

Uyên Nhi nâng cốc lên bình tĩnh uống một ngụm trà rồi nói thẳng

- Chị gọi tôi ra đây làm gì?

Cổ nén giận dữ trong lòng Elena cười lạnh

- Cô luôn nói chuyện với người lớn như vậy sao ?

Chị ta đang ra oai sao ? Uyên Nhi thật muốn đứng dậy tát thẳng vào cái bản mặt chơ trên kia nhưng cô là con người có tự trọng nếu anh đã muốn rời bỏ cô thì cô gây sự với chị ta làm gì nữa ? Uyên Nhi nắm chặt bàn tay lại nói

- Nếu chị tới đây để khoe khoang thắng lợi thì không cần đâu tôi không có hứng thú với chuyện của chị

Khoe mẽ ? cô ta đang nói cái quỷ gì vậy ? Elena nhú mày

- Cô đừng có nói nhảm nhí nữa nói đi cô muốn gì thì mới chịu buông Will ra cô không nhìn những tấm ảnh đó sao ? tôi và Will đã làm chuyện mà một đứa trẻ như cô không thể tưởng tượng được anh ấy bây giờ là của tôi cô cứ cố chấp giữ anh ấy lại làm gì chứ ?

Cô ta đang nói cái quái gì vậy ? không lẽ cô ta không biết Uy Vũ đã đi anh ...

- Cô không biết chuyện gì sao ?

Uyên Nhi run run hỏi

- Vớ vẩn cô đừng nói linh tinh nữa nói đi cô có buông tha cho Will hay không ?

Nghe xong câu nói đó của Elena cô gần như sụp đổ hoàn toàn nếu như cô ta nói thì anh đi Anh một mình , và anh nói chia tay thật sự là vì giận cô không tin anh ? nhưng bằng chứng rõ ràng rành rành như vậy anh và cô ta ở cùng nhau còn bị chụp ảnh lại cô làm sao có thể tin lời anh nói đây ?

Đúng lúc Uyên Nhi muốn hỏi Elena về chuyện tại sao không đi Anh cùng Uy Vũ thì có một người con trai xuất hiện anh nhìn cô một lát ánh mắt toát lên vẻ lo lắng rồi quay mặt sang phía Elena trầm giọng nói

- Em phá đủ chưa đứng dậy theo anh về nhà

Elena ngược mặt lên nhìn Alex rồi lại nhìn Uyên Nhi cô cười lớn

- Ha ha số cô thật tốt đó Uyên Nhi không những có Will bên cạnh mà nay còn có thêm anh trai tôi âm thầm bảo vệ nữa

Uyên Nhi ngơ ngẩn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cô nhìn hai người một nam một nữ đang giằng co trước mặt

- Ý cô là gì anh trai cô là ai ? tôi đâu có quen anh ta ?

Nghe câu hỏi ngây ngô của Uyên Nhi , Alex dờ khóc dờ cười thì ra cảm giác yêu thầm là thế này ngay cả mình là ai mà người ta cũng không biết thật là khổ sở ...

Alex quay sang nhìn Uyên Nhi nói với cô

- Xin lỗi em gái tôi hơi mất kiểm soát mong cô thông cảm

Nghe anh nói vậy Uyên Nhi lại ngơ người còn Elena thì lửa giận bùng lên cô tóm lấy tay anh trai xoay anh lại quát lên

- Ý anh là gì hả anh vì con nhỏ kia mà xem em như người điên ư ? cái gì gọi là mất kiểm soát ? anh mới điên rồi anh vì con nhãi ranh còn chưa lớn hử kia mà phản bội em gái mình anh không xứng làm anh trai của em

Không kịp để cô hét xong Alex đã giận dữ vung tay lên tát thật mạnh vào mặt Elena anh gần như găm lên với cô

- Emi m ngay tất cả những điều anh nói em đều nghĩ là trò đùa phải không em nghe đây nếu em không quay về Mỹ chính anh sẽ trục xuất em ra khỏi dòng họ

Ôm lấy má đau rát Elena ngồi thụp xuống ghế đôi mắt kinh hãi mở to nhìn anh

Uyên Nhi cũng sửng sốt không kém cô không ngờ mình sẽ được chứng kiến màn này cô cầm cặp sách cạnh đó lên ngại ngần nói với Alex

- Hình như anh và chị ấy còn có chuyện em xin phép đi trước

Từ trong mê man tỉnh lại Elena tức giận cầm cốc trà trên bàn ném về phía Uyên Nhi , cốc trà bằng thủy

tinh bay về phía cô . Uyên Nhi thấy vật nguy hiểm đang bay về phía mình cô ngồi thụp xuống ôm lấy đầu tuy biết kiểu gì cũng bị chiếc cốc đó làm bị thương nhưng cô thà bị thương nhẹ còn hơn trấn thương sợ hãi cô cần tỉnh táo để tìm Uy Vũ và giải thích mọi hiểu lầm cô vẫn cần cái mạng này để báo hiếu với cha mẹ a ... Đang trong tình thế nguy hiểm cô cảm nhận được một hơi thở gấp gáp bao quanh rồi có một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy cô ... sau đó “ choang “ tiếng cốc vỡ chói tai vang lên cô vẫn được vòng tay ấy ôm chặt , Uyên Nhi mở mắt khi biết nguy hiểm đã không còn ...

- Aaaaa

Vừa nhìn thấy một dòng máu đỏ tươi chảy trên chán anh trai của Elena Alex cô hét lên sợ hãi run run chỉ vào đầu anh

- Anh .. anh chảy ... máu

Alex bỏ qua lời nhắc nhở của Uyên Nhi anh lo lắng hỏi cô

- Cô có sao không ?

Uyên Nhi lắc đầu nước mắt cũng trào ra

- Anh chảy máu rồi tôi xin lỗi rất xin lỗi

Thấy cô khóc anh đưa tay ra muốn xoa đầu cô an ủi nhưng từ phía sau một giọng nói lại vang lên

- Anh vì cô ta mà làm nhiều việc như vậy cô ta đáng được nhận sao ?

Alex cười khổ đúng vậy anh vì cô làm nhiều như vậy mà cô lại chẳng biết .. Nhưng anh không muốn cướp đoạt thứ gì cả anh chỉ muốn cô hạnh phúc , Alex đứng dậy lau đi vết máu trên trán cười với Elena

- Em gái à em đừng nghĩ ai cũng ích kỷ như em vậy có được thể xác nhưng không có được trái tim thì có được để làm gì ? hôm nay anh đỡ cho Uyên Nhi là vì không muốn em tiếp tục sai lại càng sai nếu đổi lại người bị thương là cô ấy thì em nghĩ Uy Vũ sẽ tha thứ cho em sao ? Elena tỉnh lại đi trước khi quá muộn

Ngồi thụp xuống ghế lần thứ hai Elena ôm mặt khóc nức lên cô không ngờ sẽ có một ngày bản thân mình phải khóc phải thất bại , thất bại bởi chính anh trai mình ...

Alex đưa Elena r axe rồi quay lại đưa một phong bì cho Uyên Nhi , cô mở ra bên trong lại xuất hiện những tấm ảnh đó cô nghi ngờ nhìn anh

- Anh chính là người đã chụp và gửi cho tôi những tấm ảnh này ?

Anh gật đầu thừa nhận

- Đúng chính tôi đã bày ra kế hoạch này cả em gái tôi cũng không biết hôm nay tôi muốn xin lỗi cô về mọi chuyện Uy Vũ và Elena không xảy ra chuyện gì cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi xin cô hãy tha thứ cho tôi

Uyên Nhi giận dữ ném sấp ảnh vào mặt Alex cô to tiếng quát

- Nếu như hôm nay anh không đỡ cho tôi chiếc cốc đó thì hiện tại tôi đã xé xác anh rồi hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa tạm biệt ...

Nói xong Uyên Nhi đứng dậy lấy cặp sách rồi quay lưng bỏ đi để lại Alex thần thờ nhìn theo bóng cô cứ xa dần rồi biến mất lần đầu tiên anh yêu kết thúc chính là bi thương như vậy ...

Nghe xong chuyện Alex nói Uyên Nhi lập tức quay về kí túc xá gọi điện cho Uy Vũ nhưng hết lần này đến lần khác đều không liên lạc được cô chạy tới tìm Tuấn Anh tại căn hộ của anh để hỏi số điện thoại bên Anh của Uy Vũ nhưng mà chưa hỏi được số thì cô đã ngã ngửa bởi cảnh tượng mình nhìn thấy ..

Nếu như mọi khi thì cho dù là cửa không khóa Uyên Nhi cũng sẽ không tự đi vào mà luôn bấm chuông chờ người ra mở cửa nhưng hôm nay cô đang rất gấp nên cứ thế đẩy cửa đi vào , vừa vào nhà cô liền nhìn thấy Tuấn Anh và Bảo Ngọc đang ngồi sát vào nhau ôm ôm ấp ấp . Uyên Nhi đứng tại chỗ dụi mắt để xác định bản thân không có nhìn lầm được một lúc cô hét lên

- Ngọc ..

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc Bảo Ngọc lập tức đẩy Tuấn Anh ra đứng thẳng dậy lấp bấp nhìn Uyên Nhi

- Nhi mình .. mình ...

Tuy rất tò mò nhưng cũng rất vội Uyên Nhi trừng mắt với bạn

- Cậu chờ đấy mình xử cậu sau

Rồi cô quay về phía Tuấn Anh đang cười khúc khích

- Cả anh nữa không thoát được đâu

Tuấn Anh đưa tay ra kéo Bảo Ngọc ôm vào ngực nhìn Uyên Nhi hỏi

- Em tới có chuyện gì vậy ?

Nghe thấy anh nói vậy Uyên Nhi nói

- Anh cho em số điện thoại của anh Vũ đi em muốn nói chuyện với anh ấy

Số của Uy Vũ ?

- Mà em muốn nói chuyện gì với cậu ấy ?

Nhắc đến vấn đề này Uyên Nhi thật muốn tát ình vài cái cô đã hiểu lắm anh lại còn trách anh khiến anh đau khổ mà bỏ đi Anh , Uyên Nhi buồn bã ngồi xuống ghế kể lại mọi chuyện cho Tuấn Anh và Bảo Ngọc nghe ...

Nghe xong hai người đối diện há to miệng gần như rớt cả quai hàm Uyên Nhi xua tay trước mặt họ nhăn nhó

- Phản ứng này của hai người là sao chứ ?

Bảo Ngọc ngậm miệng lại nuốt một ngụm nước miếng chậm rãi nói

- Cậu không nhận ra sao Alex anh ta ư...

Cô chưa nói xong đã bị Tuấn Anh bịt miệng lại anh nói tiếp

- Anh ta là cũng không phải người xấu dù sao anh ta cũng đã giúp em tránh một kiếp nạn

Vừa nói anh vừa quay sang nháy mắt lắc đầu với Bảo Ngọc ý bảo cô đừng nói gì cả anh không muốn Alex cản trở tâm tư của Uyên Nhi bây giờ cô đã bắt đầu hướng về Uy Vũ nhờ đâu khi biết Alex có tình cảm với mình cô sẽ xem xét rồi thấy điểm tốt của hắn ta thì Uy Vũ biết tính sao ?

Uyên Nhi mặc kệ thái độ lạ lùng của hai người trước mặt hỏi dồn dập

- Nay em nên làm sao đây cho em số của anh ấy đi chứ

Đôi mắt Tuấn Anh lộ lên một tia gian xảo anh cười gian nói

- Gọi điện ích gì chứ lại đây đại ca chỉ cách cho

Vậy là trong căn hộ trên tầng nhà cao vút ba người túm tụm lại bày mưu tính kế hàn gắn tình cảm cho đôi uyên ương Vũ Nhi ... ^__^

*****1 tháng sau*****

Thủ đô Luân Đôn – Anh

Đi giữa đường phố quen thuộc nhìn dòng người qua lại tấp nập với bao màu da khác nhau Uy Vũ chợt nhớ tới gương mặt xinh xắn và nụ cười hồn nhiên ấy , đã một tháng trôi qua kể từ khi anh tới đây nhưng bóng hình cô vẫn như cũ chưa bao giờ phai nhạt đi bất cứ đâu nhìn thấy bất cứ ai giống cô anh vẫn luôn dừng lại nhìn người đó thật lâu cho tới khi xác nhận đó không phải là cô mới không đành lòng đi tiếp nghĩ lại những lúc đó anh thấy mình thật ngốc cô sẽ không tới đây sẽ không tìm anh vì họ đã chia tay rồi . Một tháng trôi qua biết bao nhiêu thứ đã thay đổi Tuấn Anh và Bảo Ngọc đang yêu nhau hình như sắp đính hôn họ có hỏi anh muốn biết tin tức của Uyên Nhi không nhưng anh từ chối hiện tại bất cứ thứ gì có liên quan tới cô đều khiến anh đau đớn nhớ cô tới đau đớn

- Vũ ...

Một giọng nói lạnh lạnh trong veo kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn anh muốn nhìn xung quanh tìm nơi phát ra giọng nói ấy nhưng anh sợ đó lại chỉ là một ảo giác khác rồi nó sẽ lại khiến anh thất vọng . Uy Vũ dứt khoát bước chân bỏ đi thì có một đôi tay nhỏ bé ôm trằm lấy anh từ phía sau , một giọng nói quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn vang lên từ phía sau

- Vũ cuối cùng cũng bắt được anh rồi ...

Là cô sao ? Là cô phải không ? Anh chần trừ trong giây lát rồi từ từ quay người lại nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt mắt chợt nóng lên , anh đưa bàn tay lên xoa nhẹ gương mặt đỏ hồng của cô thì thầm

- Là em thật sao ?

Uyên Nhi thấy mắt cay cay một dòng nước ấm chảy ra từ hốc mắt cô ôm anh vùi đầu vào ngực anh nức nở

- Uy Vũ em xin lỗi tha thứ cho em em thực sự xin lỗi huhu ...

Ôm chặt lấy cô vùi đầu vào mái tóc dài xinh đẹp hít hà hương thơm đã lâu không được cảm nhận Uy Vũ thấy khoảng trống trong anh nháy mắt được lấp đầy tuy không hiểu tại sao cô lại tìm anh tuy muốn chất vấn cô vì sao không tin anh mà còn đến tìm anh muốn đánh mông cô cho bỏ tức nhưng như vậy hình như đã quá đủ rồi chỉ cần cô ôm lấy anh như vậy đừng buông ra nữa là đủ rồi ...

Đợi mãi chẳng thấy anh nói gì tuy anh có ôm lại nhưng lại thắt chặt tay như muốn ép cô thành hai mảnh vậy Uyên Nhi ngẩng đầu đôi mắt long lanh đầm nước nhìn anh

- Anh không tha thứ cho em sao ? anh còn giận em sao ?

Uy Vũ cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhỏ nhắn đang bĩu ra kia . Uyên Nhi có chút ngạc nhiên nhưng vẫn nhắm mắt lại trong đầu không ngừng nghĩ ngờ hôn nghĩa là tha thứ hay là không tại sao chỉ có một tháng không gặp mà anh đã trở nên hấp dẫn khó hiểu thế này chứ ...?

Giữa đường phố tập nập hai người cứ hôn rồi lại hôn mặc kệ sự tán thưởng dòm ngó của biết bao du khách và người qua đường ...

Đưa cô đi ăn đi tham quan những địa điểm nổi tiếng suốt cả ngày sau đó hai người quay trở lại căn nhà anh thuê nghỉ ngơi , vừa vào nhà Uyên Nhi đã kéo Uy Vũ ngồi xuống ghế ôm chặt lấy cánh tay anh kể lể than trách

- Anh biết không suốt một tháng qua em đi tìm anh khổ sở chết đi được ấy em dường như đi khắp Anh Quốc để tìm anh đấy

Uy Vũ ngạc nhiên nhìn cô , cô đi tìm anh không phải Tuấn Anh biết địa chỉ của anh sao ?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của ai kia Uyên Nhi bĩu môi

- Tuấn Anh không chịu nói anh ấy bảo anh giận em không muốn gặp em nên nhất quyết không nói cho em biết

Cái thằng quỷ kia đang làm trò quái gì vậy ? Uy Vũ xót xa nhìn cô thấy cô gầy đi khá nhiều anh đau lòng ôm cô vào lòng hôn lên tóc cô

- Vất vả cho em rồi nhưng tại sao lại tìm anh còn xin lỗi nữa

Nhắc đến vấn đề này Uyên Nhi lại đau lòng cô ôm lấy anh tiếp tục xin lỗi

- Vũ em xin lỗi đã không tin anh xin lỗi đã không hiểu ra tình cảm của anh xin lỗi anh

Thấy cô xin lỗi mãi như vậy anh rất vui nhưng cũng rất tò mò nhìn cô hỏi

- Em tin anh không làm chuyện có lỗi với em ?

Cô không do dự gật đầu

- Em tin em sẽ không bao giờ không tin anh nữa em thề đấy

Vừa nói cô còn giơ tay lên thề thốt Uy Vũ kéo cô xuống ôm cô vào lòng

- Kể cho anh nghe mọi chuyện đi

- Dạ

Cô kể cho anh nghe mọi chuyện xảy ra giữa cô và Elena lời thú tội của Alex rất chi tiết không sót một biểu hiện nào , nghe xong Uy Vũ càng ôm cô chặt hơn lồng ngực như nhũn nhặn lại

- Em có hiểu ý của Alex khi thú nhận không lại còn đỡ cho em một nạn nữa

Uyên Nhi mờ mịt

- Hối hận đó anh ta chắc chắn là lương tâm bị cắn rứt không yên đó mà kệ đi anh em có câu này muốn nói anh nghe

Uy Vũ vẫn đang chìm đắm trong sự ghen tuông của mình lạnh nhạt

- Nói đi

Uyên Nhi không phát hiện ra biểu hiện lạ lùng của anh cô kéo đầu anh xuống hôn nhẹ lên môi anh lướt đến tai anh nói câu cô đã muốn nói rất lâu rồi

- Em yêu anh ...

Câu nói hồn nhiên mang chút ngại ngùng khiến bóng đen trong Uy Vũ biến mất sạch sành sanh anh ôm cô hôn lên môi cô một nụ hôn nồng nàn mạnh bạo khiến cô say đắm tới khó thở anh từ từ buông cô ra trán

chạm nhau khuôn mặt cô ửng hồng đôi mắt long lanh mờ mịt khiến anh say mê không rời Uy Vũ nhẹ nhàng nói

- Anh cũng yêu em rất nhiều

Lần này cô chủ động hôn anh hai người cứ hôn rồi lại hôn nụ hôn nồng nàn cháy bỏng như là sự bù đắp cho những ngày xa cách những giờ đau đớn những phút nhớ nhung và những giây chờ đợi ...

END STORY

NEXT

NT 1 :

NT 2 :

Và một số NT nữa chưa nghĩ ra hehe end rồi nhá * tung hoa nhảy múa * chap này dài quá nên đăng muộn ạ còn NT thì cho Kún thêm thời gian nhé yêu các tình yêu nhieu nhieu ^^ moaz moaz

35. Chương 35

Ngoại Truyện 1

Gặp lại tình địch == : Uy Vũ toàn thắng.^ Uyên Nhi ngu ngốc >.

Vui chơi ở Anh một tuần sau đó Uy Vũ và Uyên Nhi cùng nhau quay về Việt Nam , vì trước khi đi tìm Uy Vũ Uyên Nhi đã làm lễ tốt nghiệp nên không thể quay trở lại kí túc xá nữa , Bảo Ngọc cũng đã chuyển tới căn hộ mà Tuấn Anh chuẩn bị để sau này hai người họ kết hôn ...* ^3^ * Vì vậy dưới sự dụ dỗ ép buộc cộng đe dọa của Uy Vũ cô đành lủi thủi xách đồ tới căn hộ của anh ở tạm cho tới khi cha mẹ về nước ...

Ngày cô dọn đến cũng là ngày Tuấn Anh dọn à không bị đuổi đi nhìn đáng vẻ không cam tâm của Tuấn Anh cô huých Uy Vũ nói nhỏ

- Làm vậy có hơi quá không dù sao em cũng chỉ ở tạm có mấy ngày thôi mà ?

Nghe câu hỏi ngây ngô ngốc nghếch của cô anh cười cúi xuống nói vào tai cô

- Anh là đang giúp nó đẩy nó cứ để Ngọc ở một mình như vậy sớm muộn cũng bị thằng khác cuỗm mất còn nữa ..

Anh dừng lại nở một nụ cười ám muội

- Chúng nó cũng sắp đính hôn rồi mà một chút tiến triển cũng không có nên anh đang giúp nó mà

Nghe những lời nói tuy rất bình thường nhưng về mặt cùng giọng nói anh cực kì bất lương khiến Uyên Nhi thẹn đỏ mặt đánh vào tay anh một cái ngại ngần mắng

- Vớ vẩn

Mắng xong cô kéo theo hành lí mang về mặt đỏ như trái cà chua đi về phòng ...

Nhìn theo bóng dáng bé nhỏ chạy trốn Uy Vũ ngửa đầu cười to cô bé này thật quá đáng yêu ..

Don dẹp xong xuôi Uy Vũ đưa Uyên Nhi ra ngoài ăn cơm , hai người vào một nhà hàng gần căn hộ đang ở gọi mấy món đơn giản rồi bắt đầu tán gẫu

- Uyên Nhi

Chưa nói được vài câu Uyên Nhi đã giật mình quay lại vì tiếng gọi đột nhiên xuất hiện cô nhìn Alex đang từ từ đến gần sắc mặt cũng trở nên khó coi anh ta tới đây làm gì ?

Uy Vũ cũng không vui hơn là mấy từ khi phát hiện tình cảm của Alex đối với Uyên Nhi ó chút không bình thường anh vẫn luôn khó chịu nhưng nghĩ rằng anh ta đã về Mỹ nên cũng yên tâm phần nào không ngờ tên đàn ông rồi hơi kia vẫn còn mặt dày xuất hiện ...

Nhìn vẻ mặt khó chịu của hai người phía trước Alex cười khở anh biết bản thân mình không được chào đón ở đây nhưng hôm nay là ngày cuối cùng anh ở lại Việt Nam tuy cứ muốn lảng lảng mà quay về Mỹ nhưng anh không ngăn được mong muốn được gặp Uyên Nhi lần cuối sáng nay anh nghe thư ký nói cô đã về nước và đã chuyển vào sống cùng với Uy Vũ . Nghe đến đó đầu anh đã rất loạn họ thật sự đã sống cùng nhau ? Dưới sự thôi thúc của con tim anh đã cố mặt dày theo dõi hai người họ , thấy cô cùng Uy Vũ thân mật bước ra từ khu chung cư anh biết bản thân chẳng còn chút hy vọng nào nữa nhưng anh vẫn muốn gặp cô một lần , một lần cuối .

Tiến lên phía trước khuôn mặt điển trai nở một nụ cười ung dung tự tại anh đến gần chào hỏi

- Uyên Nhi đã lâu không gặp

Anh nhìn đến Uy Vũ đưa tay ra nở một nụ cười lịch thiệp

- Chắc cậu là William xin chào

Uy Vũ cũng không keo kiệt anh đưa bàn tay ra bắt tay với Alex cười nói

- Chào anh

Nhìn hai người đàn ông cứ nắm qua nắm lại bốn mắt nhìn nhau Uyên Nhi trong lòng lại dâng trào một cảm giác chua lòn khó chịu hết em lại đến anh cái gia đình này thật sự rất thích đi cướp chồng ách bạn trai người khác nha ... đợi đã không phải tên Alex này là GAY chứ ? lại còn để ý Uy Vũ của cô ? Suy nghĩ vớ vẩn khiến Uyên Nhi không kiểm soát được hành động của mình cô giơ tay lên gạt tay Alex ra lạnh lùng hỏi

- Anh ở đây làm gì sao không về nước Mỹ nhà anh đi ?

Mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô Alex bỗng thấy đau lòng cô ghét anh vậy sao ?

Anh cười khở cố tìm lí do hợp lí cho sự hiện diện của bản thân hôm nay , Alex giải thích

- Hôm nay tôi đến đây dùng bữa tình cờ gặp hai người nên muốn qua chào hỏi chút

Uyên Nhi nhếch môi cười nhạt

- Khỏi ở đây không hoan nghênh anh mời đi cho (* tg : bé này phũ voãi >.< *=" ">

Alex muốn nói thêm gì đó nhưng cổ họng cứ nghẹn lại nói mãi không lên lời .

Uy Vũ nắm tay Uyên Nhi vỗ nhẹ

- Em đừng như vậy

Rồi quay về phía Alex

- Anh ngồi trước đi

Thấy hành động ôn hòa của anh cô có chút không thoải mái muốn phản đối nhưng điện thoại vang lên khiến Uyên Nhi phân tâm cô lấy điện thoại từ trong túi ra nhìn màn hình rồi nói với Uy Vũ

- Mẹ em gọi em ra ngoài nghe điện đã

Nói đoạn cô đưa mắt liếc Alex một cái thấy anh ta vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản không chút gợn sóng lại nhìn Uy Vũ vẫn thủy chung nhìn mình mới yên tâm rời đi ..

Bóng dáng cô khuất dần trạng thái giả tạo của Uy Vũ cũng phai nhạt anh nhìn Alex hỏi bằng giọng lạnh lùng

- Mục đích của anh hôm nay là gì ?

Alex nhìn Uy Vũ hỏi lại

- Cậu nói xem

Thấy thái độ ngạo mạn của anh ta Uy Vũ cười lạnh

- Đừng tưởng tôi sẽ tin cái cớ trùng hợp vớ vẩn của anh , hôm nay anh đã theo dõi tôi và cô ấy tới tận đây rồi cuộc anh muốn gì ?

Alex bắt đầu nghiêm túc đánh giá người trước mặt anh cứ nghĩ Uy Vũ cũng chỉ là một trong những cậu công tử bột khác nhưng không ngờ được anh đã sai ..

- Cậu đã biết ?

Nghe vậy Uy Vũ không vui nhưng vẫn cố tỏ vẻ lạnh lùng

- Biết thì sao ? đừng nghĩ anh có thể cướp cô ấy khỏi tay tôi

Alex cười khở lắc đầu

- Tôi chưa bao giờ muốn cướp cô ấy khỏi cậu thật sự là muốn cũng không được vì người cô ấy yêu là cậu không phải tôi

Uy Vũ gật gù không hề phản đối

- Đúng vậy nên anh nhanh chóng mang theo cô em gái phiền phức của mình rồi về Mỹ đi

Nếu là kẻ khác nói câu này Alex sẽ không do dự mà làm cho hắn ta tan nát cuộc đời nhưng người nói ra câu này lại là Uy Vũ mà cậu ta hoàn toàn không phải người đơn giản như anh đã từng nghĩ nên Alex chỉ cười rồi lại nói

- Hôm nay tôi tới đây mục đích chính là gặp Uyên Nhi lần cuối mục đích phụ là xin lỗi hai người về mọi chuyện , ngày mai tôi và Elena sẽ về Mỹ

Uy Vũ cười nhạt gặp Uyên Nhi lần cuối tên này thật muốn chết sao ? nhưng anh cũng thật hiểu kì anh ta thích Uyên Nhi từ khi nào và tại sao chỉ trong một thời gian ngắn tình cảm đó lại sâu đậm tới như vậy ?

- Anh thích Uyên Nhi từ khi nào ?

Alex cười như đang nghĩ tới chuyện gì đó rất vui vẻ

- Chính là sau khi tôi đưa cậu vào khách sạn để chụp ảnh hôm sau tôi đã đi đến trường Uyên Nhi tôi muốn biết ai lại có thể khiến em gái tôi thất vọng như vậy nhưng không ngờ tôi mới chính là kẻ thất vọng khi lần đầu tiên gặp đã ngay lập tức thích cô ấy

- Tình yêu sét đánh sao ?

Uy Vũ trầm ngâm suy tư

- Dù sao thì mai anh cũng về Mỹ rồi vì vậy tránh xa cô hôn thê của tôi ra một chút hôm nay tôi và cô ấy đã sống chung không lâu nữa cũng sẽ đính hôn rồi kết hôn nên anh đừng có xuất hiện làm tăng đá chặn đường nữa

Alex thấy trong tim mình có một loại đau đớn dần dâng lên chiếm trọn trái tim anh , cố nở một nụ cười nhạt nhạt Alex hỏi

- Cậu không nghĩ gặp Elena lần cuối sao con bé thật rất yêu cậu nếu không phải tôi ép nó về Mỹ nó cũng sẽ muốn ở lại đây nó nói chỉ nhìn cậu từ xa cũng được nó không cần gì cả

Thật ra khi nghe anh ta nói vậy Uy Vũ cũng có chút mềm lòng tuy anh ghét Elena vì lắm mưu nhiều kế bày trò chia cách anh và Uyên Nhi nhưng dù sao họ vẫn là bạn nhưng nếu anh đi Uyên Nhi nhất định sẽ làm loạn lên , Uy Vũ lạnh nhạt nói qua loa

- Tôi sẽ gọi cho cô ta còn đi gặp thì không được anh thông cảm

Alex nhún vai anh cũng đã làm hết sức mình để khuyên cậu ta rồi nên anh sẽ không áy náy nữa , Alex đứng dậy chuẩn bị rời đi thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng không chút độ ấm của Uy Vũ vang lên

- Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Uyên Nhi nữa đúng như anh đoán tôi là con người không đơn giản chút nào đâu , nếu muốn gia đình và tài sản của nhà anh còn nguyên vẹn hãy tránh xa tôi và Uyên Nhi ra ...

Khuôn mặt Alex tái nhợt anh cầm chặt điện thoại trong tay tới nỗi gân xanh khớp xương còn kêu rằng rắc không cam tâm rời đi , anh đã đoán đúng Uy Vũ là người không đơn giản bởi vì hắn có cái gì đó rất thần bí khiến anh khiếp sợ không giám đắc tội ...

Khi Uyên Nhi quay lại thì Alex đã rời đi cô nhìn Uy Vũ đang thanh thoi uống nước nhứ mày

- Tên kia đâu ?

Uy Vũ nhún vai

- Cút rồi

Cô thở phò nhẹ nhõm cuối cùng mới lo sợ bị cướp bạn trai cũng vui đi phần nào , Uy Vũ biết thừa cô đang nghĩ gì anh cố lơ vắn đề đó đi hỏi cô

- Mẹ bảo gì thế

Uyên Nhi ngại ngần cúi đầu ương bướng phản bác

- Ai là mẹ của anh ?

Anh lại nhún vai thông thả nói

- Không sớm thì muộn thôi

Uyên Nhi bĩu môi

- Mẹ bảo tuần sau sẽ về nước kêu anh và em ra đón

Anh gật đầu xem như đã hiểu rồi hai người bắt đầu thưởng thức những món ăn phục vụ vừa bưng ra . Uyên Nhi đang ăn đến ngon miệng thì Uy Vũ hỏi

- Em nghĩ sao mà cho rằng Alex có ý với anh ?

Uyên Nhi sắc phun hết nước trong miệng ra ngoài bắn cả lên mặt anh lấp bắp

- Sao anh biết ?

Uy Vũ lấy khăn giấy đưa cho cô rồi rút ra một tờ khác lau mặt

- Trên chán em hiện rõ chữ GHEN to đùng khi anh ta bắt tay với anh

Uyên Nhi ngại ngần cúi đầu thế mà cũng phát hiện được rốt cuộc anh là cái quỷ gì vậy ?

Thấy phản ứng của cô anh càng không vui quát lớn

- Lê Uyên Nhi em lại giám nghĩ anh là GAY được lắm khi nào chúng ta đám cưới em sẽ biết tay anh ...

Uyên Nhi bỗng nhiên không rét mà run ...

Hôm đó Uy Vũ bức xúc quá độ nên rủ Tuấn Anh đi uống rượu trong lúc không cẩn thận đã phun ra toàn bộ sự việc diễn ra ở nhà hàng . Tuấn Anh cũng hứng thud tốt độ về kể cho Bảo Ngọc nghe , nghe xong Bảo Ngọc tay chống cằm ra vẻ nghĩ ngợi rồi đập mạnh tay lên bàn phán ra một câu khiến Tuấn Anh cười không ngừng , Uy Vũ mặt vênh lên tận trời còn Uyên Nhi thì ngu ngốc chẳng hiểu mô tê gì

- Quả nhiên Uy Vũ toàn thắng Uyên Nhi ngu ngốc

END NGOẠI TRUYỆN 1

36. Chương Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện 2

Uyên Nhi ghen : em chỉ là hổ giấy thôi cưng --

Truyện kể rằng vào một buổi sáng tháng 12 trên đường phố gió lạnh thổi ào ào cây cối rụng đưa trong gió một cô gái và một chàng trai đứng đối diện nhau trước cổng trường đại học , cô gái cúi đầu ngại ngùng đưa một phong thư màu hồng ra trước mặt chàng trai . Đúng lúc đó nơi cổng trường rộng lớn một cô gái khác đứng nhìn hai người hai tay chống hông đôi mắt tóe ra lửa giận giông

- Trịnh Uy Vũ

Thu lại biểu cảm lạnh lùng vốn có hướng tới cô gái mặt mày nhăn nhó cười hỏi

- Tan rồi hả ?

Uyên Nhi nheo mắt nhìn tên con trai trước mặt “ được lắm lại còn cười được “ tuy nhiên vì muốn giữ hình tượng thực nữ cô vẫn cố mỉm cười đi đến bên cạnh Uy Vũ khoác cánh tay anh nói bằng giọng dịu dàng

- Uhm tan rồi

Cô còn cố tình liếc phía cô gái kia giọng chua như giấm hỏi anh

- Ai đây lại là bạn gái anh sao ?

Uyên Nhi gần như nghiêng răng để hỏi anh câu đó . cô còn cố tình nhấn mạnh câu “ lại là bạn gái “ để cô gái kia sợ hãi mà rút xa

Uy Vũ thừa biết cô đang ghen anh ôm eo cô hôn một cái thật kêu vào má rồi nói với cô gái đang thần thờ kia

- Xin lỗi nhé đây là bạn gái tôi bức thư của cô tôi không thể nhận

Cô gái ngại ngùng rút tay lại xoay người chạy mất , Uyên Nhi thấy cô kia đã đi mới hừ một tiếng gạt tay Uy Vũ ra chẳng thèm nói gì bỏ đi trước ...

Nhìn theo bóng dáng đang bùng bùng lửa giận kia Uy Vũ cười thầm “ Hôm nay sẽ thú vị lắm đây “

Về tới nhà Uyên Nhi vừa muốn phát hỏa quay lại gào cho Uy Vũ một trận thì một giọng nói thanh thúy nhẹ nhàng vang lên khiến cô giật mình thu lại mọi biểu cảm tức giận

- Các con về rồi ?

- Mẹ ..

Uy Vũ nhanh nhẹn chạy lên phía trước đỡ lấy túi lớn túi nhỏ trong tay mẹ cười hỏi ...

- Mẹ tới khi nào sao không gọi cho con ?

Mỹ Anh mỉm cười đưa mấy chiếc túi trong tay cho Uy Vũ bà nhìn con gái đang loay hoay mở cửa cười nói

- Hôm nay mẹ tới thăm hai đứa vì mai mẹ lại đi Hồng Kông rồi có lẽ trong một thời gian ngắn sẽ không gặp được các con

Mở cửa xong Uyên Nhi quay lại nói với mẹ

- Mẹ vào trong rồi nói

Nói xong cô đi thẳng vào phòng mình mặc kệ hai người phía sau đang mẹ con sum họp “ đáng ghét rút cuộc đó là mẹ cô hay mẹ anh ?”

Hành động trẻ con của cô khiến Uy Vũ bất giác mỉm cười , còn Mỹ Anh bà nhìn hành động lạ lùng của con gái quay sang hỏi Uy Vũ

- Con bé làm sao thế ?

Uy Vũ mỉm cười nói

- Cô ấy đang giận con ý mà mẹ cứ kệ đi

Nói rồi hai người thực sự mặc kệ Uyên Nhi đi vào trong phòng khách ngồi nói nói cười cười khiến cô gái nào đó ngồi trong phòng nghiêng tới mòn cả răng ...

Sau khi tiễn mẹ về Uyên Nhi lại quay lại trạng mắt bốc lửa cô hùng hổ đi vào trong phòng đóng cửa “ rầm “ một tiếng rồi chui vào chăn đi ngủ chẳng thèm để ý tới Uy Vũ

Biết cô vẫn còn giận Uy Vũ nhún vai đi theo vào phòng , thấy cô bực mình vào chăn bông chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ anh cười thầm nằm xuống bên cạnh ôm cô gái bé nhỏ vào lòng khẽ nói

- Đừng giận nữa anh biết mình sai rồi

Vùng vằng thoát khỏi vòng tay anh Uyên Nhi bật dậy tay chỉ ra cửa quát lên

- Đi ra ngoài nhanh lên hôm nay anh ngủ sô pha

Thấy cô giận như vậy lại nói năng chae đầu vào với đầu , bọn họ thực ra đâu có ngủ chung phòng chứ cô ngủ phòng anh còn anh ngủ phòng Tuấn Anh hiện tại cô đuổi anh ra ngủ sô pha cứ như thể họ ngủ chung với nhau vậy ...

Biết bản thân giận quá mất khôn Uyên Nhi thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống cô túm chặt ga giường nhìn Uy Vũ đang nín cười tới sắp nội thương quát lên

- Đi ra ngoài nhanh lên

Uy Vũ liếc Uyên Nhi một cái nụ cười biến mất hoàn toàn thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc đến dọa người

- Được rồi anh biết mình sai rồi em đừng giận nữa

Uyên Nhi ngồi thẳng lưng hai tay khoanh trước ngực không thèm để ý tới lời xin lỗi của anh lạnh nhạt đuổi khách

- Đi ra ngoài cho tôi ngủ

Anh thật sự hết cách với cái tính tiểu thư của cô , bỗng nhiên mắt lóe lên một tia hứng thú cùng gian xảo , anh kéo vai Uyên Nhi đẩy cô nằm xuống chống hai tay sang hai bên ngăn chặn mọi cử động khiến cô hoàn toàn lọt vào vòng tay anh . Cúi xuống nhìn cô gái đang giãy dụa không ngừng Uy Vũ cười nói

- Thôi mà anh biết mình sai rồi còn không được sao ?

Giấy mãi cũng chẳng ích gì mà chỉ thấy càng anh ghì chặt hơn Uyên Nhi nản chí chẳng thèm giãy nữa trờng mắt quát lên

- Có buông ra không ?

“ Thật là một cô bé cứng đầu “ Uy Vũ chán nản lắc đầu rồi cuộc tại sao anh lại biến thành kẻ xu nịnh thế này chứ , từ từ cúi xuống tới khi khuôn mặt anh cách cô chỉ còn vài cm anh hôn lên má cô nhẹ nhàng dụ dỗ

- Anh thật sự không có quyền rũ ai cả là tự cô ấy thích và muốn tổ tình với anh thôi anh làm sao quản được cô ta chứ ?

Uyên Nhi trờng mắt lại muốn cho anh thêm một bài nữa nhưng khi nghĩ lại lời anh nói cô cảm thấy cũng đúng dù sao ở trường học cũng có mấy người tổ tình với cô không phải sao ?

Thấy cô như vậy Uy Vũ nhớ lại chuyện Bảo Ngọc vô tình tiết lộ hôm đi ăn tiệc anh cúi xuống dí sát mặt vào khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé của cô gần gũi

- Ở trường học em cũng rất nổi tiếng không phải sao ? còn có mấy đàn anh năm ba tổ tình nữa cơ mà ...

Đôi mắt Uyên Nhi mở lớn vì ngạc nhiên

- Làm sao anh biết ?

Uy Vũ cười lạnh cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc

- Anh là chồng em sao anh không biết được chứ ? cô bé à em nghĩ anh không biết gì sao ?

Cô cứng họng nhìn anh bĩu môi nói

- Vậy chúng ta hòa anh và em đều như nhau

Uy Vũ cười một tiếng vuốt gương mặt trắng mịn của ai kia

- Em nghĩ đơn giản vậy sao ?

Đảo quanh một vòng Uyên Nhi gạt đầu tay vẫn không quên đẩy cái người đang muốn đè chết cô ra

- Vậy chuyện này phức tạp lắm sao ?

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đôi môi chu ra Uy Vũ như bị bỏ bùa mê vậy anh cúi xuống hôn lên đôi môi hồng xinh đẹp kia một nụ hôn nồng cháy ...

Sống với nhau đã lâu cô cũng đã quen dần với những nụ hôn bất ngờ của anh , ôm hôn cũng chẳng phải chuyện gì xa lạ nữa nhưng họ chưa từng nằm chung trên một chiếc giường mà ôm hôn nên Uyên Nhi không khỏi hốt hoảng cái này không phải là rất giống trong tiểu thuyết sao ? nam nữ ôm hôn thắm thiết trên giường .. tiếp theo là nghĩ tới đây Uyên Nhi không thể nằm yên được nữa cô đẩy anh ra kêu lên

- Không

Đang chuyện tâm thì bị phá đám Uy Vũ rất không hài lòng trừng cô gái bên dưới

- Sao vậy ?

Uyên Nhi ngại ngùng đẩy Uy Vũ xoay lưng về phía anh trùm chăn kín đầu

- Anh về phòng đi nhanh lên em muốn đi ngủ

Ôm lấy cô gái đang trùm chăn kín mít vào lòng Uy Vũ cười

- Xấu hổ ?

Uyên Nhi im lặng không trả lời chỉ cảm thấy mặt ngày càng nóng tim đập nhanh kinh khủng .

Ôm cô chặt hơn anh thì thầm với cô qua lớp chăn bông

- Có gì phải xấu hổ dù gì sau này cũng ..

- Aaaaaaaaaaaaaa

Không để anh nói hết câu Uyên Nhi đã hét lên vùng dậy nhanh chóng chạy ra khỏi phòng

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé hốt hoảng vừa hét vừa chạy Uy Vũ cười thật lớn cười đến lăn lộn cười ra nước mắt , hổ cái ư ? đối với anh cô chỉ là hổ giấy thôi muốn dạy dỗ cô chắc chỉ có mình anh có thể haha hổ giấy đáng yêu của anh ...

END NGOẠI TRUYỆN 2

37. Chương Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3

Uyên Nhi ép hôn O.o

Thời gian thấm thoát trôi qua cũng đã hơn một năm kể từ khi Uy Vũ và Uyên Nhi đính hôn rồi sống chung tuy nhiên trong khoảng thời gian đó anh chưa từng có ý định cầu hôn hay nói muốn đám cưới khiến Uyên Nhi cảm kích đến phát khóc ...

>.< không=“ phải=“ cô=“ không=“ muốn=“ lấy=“ anh=“ nhưng=“ cứ=“ nghĩ=“ đến=“ sau=“ khi=“ đám=“ cưới=“ trở=“ thành=“ vợ=“ của=“ anh=“ rồi=“ tự=“ do=“ của=“ cô=“ sẽ=“ không=“ còn=“ nữa=“ cô=“ vẫn=“ còn=“ trẻ=“ còn=“ muốn=“ tự=“ do=“ bay=“ nhảy=“ chứ=“ không=“ muốn=“ suốt=“ ngày=“ bị=“ anh=“ quản=“ lí=“ ,=“ vì=“ vậy=“ cô=“ quyết=“ tâm=“ tới=“ khi=“ cô=“ tốt=“ nghiệp=“ mới=“ kết=“ hôn=“>

Còn Uy Vũ thì sao ? Anh biết rõ suy nghĩ của Uyên Nhi vì vậy tuy rất muốn nhanh chóng lời cô đi đăng kí nhưng mạnh động quá lại lo sợ cô sẽ chạy mất nên đành nín nhịn đợi thời cơ thích hợp , và lại hiện tại cũng không phải thời cơ thích hợp để anh và cô kết hôn vì anh và Tuấn Anh mới hợp tác cùng mở công ty công việc hiện chưa ổn định , anh muốn cho cô một cuộc sống hoàn hảo nhất nhưng nhất định là phải do anh tạo ra chính vì vậy anh mới từ chối làm việc trong công ty của gia đình khiến cha mẹ giận đến tím mặt tự ý mở công ty bên ngoài bắt đầu từ hai bàn tay trắng . Anh muốn để cho cô thấy Uy Vũ này không phải là một chàng công tử bột mà là một con người tự lập mạnh mẽ để cô có thể yên tâm giao hạnh phúc cả đời cho anh ...

Hôm đó là một ngày như mọi ngày Uyên Nhi được nghỉ học nên đã cắt công mang cơm từ nhà đến công ty cho bạn trai , vì thói quen nên Uyên Nhi không gõ cửa mà xông thẳng vào văn phòng tuy nhiên vừa vào tới nơi cặp lông trong tay đã rơi xuống đất cơm cùng thức ăn bắn tung tóe ra bốn phía , bên bàn làm việc Uy Vũ ngồi đó khuôn mặt lãnh đạm phía sau lưng là cô thư kí cũng là người mà Uyên Nhi vẫn luôn tâm sự cùng mỗi khi tới đây cô ta đang ôm lấy cổ anh hai cánh tay giống như bạch tuộc bám chặt lấy cổ anh . Vừa nhìn thấy Uyên Nhi anh lập tức đứng bật dậy mặc kệ đầu mình đập vào mặt người phía sau luống cuống giải thích

- Uyên Nhi không phải như em nghĩ đâu là ...

Đôi mắt không thể hiện chút gì gọi là giận dữ Uyên Nhi tiến đến bàn làm việc cầm cốc café trên bàn nhấp một ngụm hai hàng lông mày nhíu lại cô lầm bầm

- Thật đáng

Rồi không một dấu hiệu cô hất mạnh cốc café đen về phía Annie đặt chiếc cốc thủy tinh xuống bàn Uyên Nhi lạnh nhạt nói

- Nghe cho kỹ đây hần

Cô chỉ tay vào Uy Vũ này giờ vẫn thần thờ lạnh giọng

- Là đàn ông của bà đây nếu còn động vào nữa thứ dính trên mặt cô sẽ không chỉ là café đâu mà là axit đấy
Thỏa mãn nhìn vẻ mặt hết xanh trắng lại tím của Annie cô quát to đuổi khách

- Cút ra ngoài làm việc chúng tôi thuê cô về để chạy việc chứ không phải để dụ dỗ hoa đã có chủ

Annie trước nay vẫn nghĩ Uyên Nhi chỉ là con nhóc đàn độn trối gà không chặt cô liên tục tới gần tiếp cận để tìm hiểu thông tin về Uy Vũ không ngờ hôm nay lại bị cô ta làm nhục nhã như vậy cô ôm mặt khóc to chạy ra khỏi phòng làm việc .

Người từ nãy tới giờ luôn im lặng chính là Uy Vũ cũng biết ẩn thân gặp họa liền nói

- Anh sẽ đuổi việc cô ta ngay lập tức

Uyên Nhi lắc đầu xua tay

- Không để cô ta tự động xin nghỉ việc

Uy Vũ khó hiểu nhíu mày

- Là sao ?

Đôi mắt to tròn ngây thơ lóe lên một tia狡 hoạt

- Nếu cô ta tự động xin nghỉ sẽ phải bồi thường tiền hợp đồng không phải sao cứ để cô ta tự động rút lui đi
Nghe tới đó Uy Vũ thực muốn cười to con hổ cái nhỏ của anh thật là giỏi

Đến bên ghế salon ngồi xuống bắt chéo hai chân nhìn người trước mặt Uyên Nhi gõ nhẹ ngón tay lên bàn híp mắt nói

- Vốn dĩ muốn để anh tự do không bị trói buộc nhưng không ngờ anh lại thu hút nhiều ong bướm như vậy bản tiểu thư rất không hài lòng ..

Uy Vũ nén cười chờ cô nói tiếp

Nhìn bọn đáng run rẩy kia Uyên Nhi nghĩ anh sợ đến run người liền đắc ý tới xuýt thẳng thiên

- Vì vậy chúng ta lập tức kết hôn không cho phép phản đối

Nói xong câu này cô lại có chút ngại ngùng cô như vậy có bị cho là cưỡng hôn không ? nhưng cô không nhận được nữa gần đây điện thoại của anh luôn đầy những tin nhắn đơng đưa quái lạ của nhân viên nữ trong công ty cho dù anh chưa bao giờ đọc những tin đó nhưng cô vẫn đề phòng bắt chắc liền xóa hết mấy thứ nhảm nhí đó , ai ngờ phòng trước phòng sau cuối cùng cũng vẫn có hồ ly tinh suất hiện thôi thì cứ lấy quách anh về cho xong như vậy cô sẽ dễ quản lý anh hơn còn nữa cô không tin mấy con hồ ly tinh môi đỏ chót kia biết anh đã có gia đình mà còn dám mon men tới gần ..

Nói là làm ngay trong ngày hôm đó Uyên Nhi hẹn gặp cha mẹ xin phép mọi người rồi lập tức lôi anh đi đăng ký , còn Uy Vũ từ đầu tới cuối anh luôn im lặng không nói cũng chẳng phản đối nhưng chỉ có anh mới biết lúc này anh thật muốn bế cô lên xoay vài vòng ..

Sau khi đăng ký xong xuôi Uy Vũ mới chậm rãi nở nụ cười xảo quyệt ôm lấy Uyên Nhi cười lớn

- Vợ cuối cùng em cũng thành vợ của anh ha ha

Uyên Nhi đẩy anh ra nhìn chăm chú

- Không phải anh không muốn kết hôn sao ??

Bật cười sảng khoái Uy Vũ cất giấy chứng nhận kết hôn vào ví da rồi ôm lấy Uyên Nhi hôn cô

- Ngu ngốc nếu anh nói đồng ý em sẽ tình nguyện kết hôn với anh sao ?

A cô lỗ rồi vậy là xong rồi đúng là mạnh động là không được mà cô làm sao có thể để ghen tuông lu mờ lý trí như vậy chứ aaa thật muốn điên lên mà

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của vợ yêu Uy Vũ lại cười hôn cô say đắm tới quên trời đất

- Anh yêu em

END NGOẠI TRUYỆN 3

38. Chương Ngoại Truyện 4

Ngoại Truyện 4

Động phòng (cảnh báo tố không biết viết cảnh hot T.T)

Đăng kí xong xuôi Uyên Nhi và Uy Vũ trở về nhà tuy đã kết hôn nhưng cô cũng không hiểu lắm phải làm những gì cứ nghĩ họ vẫn cứ sống cùng nhau như vậy ai lo thân này nhưng mà đời không như mơ ...

Vừa về tới căn hộ Uy Vũ đã bắt cô dọn đồ đạc chuyển hết vào phòng anh rồi ép cô bắt đầu từ hôm nay phải ngủ cùng anh trong một căn phòng trên một chiếc giường O.o

Tối hôm đó nhân lúc Uy Vũ đang làm việc trong phòng cô ngay lập tức gọi điện than thở với Bảo Ngọc cô thực sự rất bối rối bản thân cô vẫn chỉ là con nhóc mới lớn làm sao có thể hiểu được cuộc sống vợ chồng sẽ như thế nào chứ ? vì vậy đành tìm kiếm quân sư là cô bạn thân đã kết hôn được nửa năm là Bảo Ngọc để học hỏi kinh nghiệm rồi ...

Nghe Uyên Nhi thao thao bất tuyệt một miệng trăm lời nói không ngừng nghỉ xong Bảo Ngọc kinh hoàng hét lên

- Kết hôn ? cậu với anh Vũ ?

Uyên Nhi thật muốn điên lên đó đâu phải trọng điểm ? nhưng cô vẫn kiên nhẫn trả lời

- Ủ hôm nay vì vậy chỉ mình đi kết hôn rồi rồi cuộc phải làm gì nữa ?

Nghe tới câu hỏi đó Bảo Ngọc muốn bật cười mắg Uyên Nhi ngu ngốc nhưng cô cũng biết cho dù có tỏ ra trưởng thành thế nào thì cơ bản Uyên Nhi vẫn là cô bé đơn thuần không hiểu chuyện nam nữ , nhưng cô ấy hỏi như vậy cô biết trả lời sao đây không lẽ mang tất tần tật chuyện xảy ra hôm đám cưới cho Uyên Nhi nghe cho xin đi da mặt cô thực sự không có dày như vậy đâu .

- Em đang làm gì thế ?

Đang phân vân không biết nói với Uyên Nhi thế nào thì Tuấn Anh đi tới , cô bịt loa điện thoại lại lấp bắp

- Là Nhi cô ấy hỏi ... chuyện phải làm sau khi kết hôn ...

Nói tới đây mặt Bảo Ngọc bất giác đỏ như quả cà chua

Tuấn Anh nghe xong nhướng mày

- Vậy em nói đi kể tường tận chi tiết một chút

Ôi trời anh rồi cuộc đang nói gì vậy ai lại có thể mang mấy chuyện kia ra kể cho người ta chứ ?

- Anh đồ mặt dày

Ồ cô bé này chán sống rồi sao ? Tuấn Anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm ..

Chờ mãi chẳng thấy Bảo Ngọc trả lời Uyên Nhi buồn bã cúp máy

- Haizz phải làm gì đây trời ...

Vì muốn giải quyết xong công việc để đưa Uyên Nhi về nhà ra mắt họ hàng tiện thể nghỉ tuần trăng mật Uy Vũ hiện đang cầm cui giải quyết công việc tồn đọng trong công ty đang làm việc đến mờ cả mắt thì điện thoại reo Uy Vũ nhấc máy

- Alô

Tuấn Anh cười cười hỏi Uy Vũ

- Nghe nói cậu mới lấy vợ ?

Khóe môi nhếch lên một nụ cười ầm áp Uy Vũ hỏi

- Cô ấy đã báo cáo với vợ cậu rồi ?

- Ờ

Tuấn Anh cười gian nói nhỏ

- Cô ấy hỏi vợ tôi kết hôn xong phải làm gì ? này cậu cũng quá bất lực đi ngay cả cái chuyện quan trọng đó cũng không dạy cho cô ấy sao ?

Uy Vũ hừ một tiếng gắt

- Không cần cậu quản lo làm công to việc lớn của cậu đi sắp tới tôi nghỉ phép dài hạn công ty giao cho cậu đó

Nói xong không kịp để Tuấn Anh phản kháng Uy Vũ nhanh chóng cúp máy

Khiến cho Tuấn Anh bên kia tức xuyết học máu anh là có lòng tốt báo tin cho hần vậy mà kết quả kẻ bị đày đọa cũng lại là anh ...

Khi Uy Vũ hoàn thành công việc cũng đã hơn 11 giờ khuya nghĩ rằng cô đã ngủ Uy Vũ đi ra phòng bếp muốn uống nước không ngờ lại nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn đang cuộn mình trên sofa đôi mắt to tròn không ngừng đảo xung quanh vừa thấy anh đã tươi cười đứng dậy

- Anh làm việc xong rồi ?

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô anh nhíu mày không vui

- Em sao còn chưa chịu đi ngủ ?

Cố ý muốn chờ anh xong việc để thể hiện mình là người vợ tốt không ngờ còn bị mắng Uyên Nhi bất mãn bĩu môi

- Em muốn chờ anh rồi cùng đi ngủ nếu anh không vui sau này em sẽ không làm mấy chuyện vô ích này nữa

Nói đoạn cô giận dỗi xoay người trở về phòng , nhìn dáng vẻ buồn bã của cô anh chợt có ý nghĩ muốn đem thẳng ngu là mình đi xử bắn , chạy theo bóng dáng nhỏ bé Uy Vũ thành tâm lỗi nhai

- Anh xin lỗi anh không cố ý mà anh chỉ lo em ngồi đó sẽ bị lạnh rồi ốm mà thôi em mà ốm anh sẽ đau lòng không phải sao ?

Nghe giọng nói an ủi nhẹ nhàng của anh Uyên Nhi thấy mọi tủi thân cứ vậy trào dâng cô vùi đầu vào vòm ngực rộng lớn của anh nhẹ nhàng nói

- Anh cũng biết em còn nhỏ có những chuyện em không hiểu rõ cũng có khi sẽ khiến anh khó chịu em biết mình ương bướng khó bảo nhưng xin anh đừng giận cũng đừng không quan tâm đến em nếu em có chỗ nào không đúng anh hãy nhẹ nhàng giải thích cho em hiểu đừng quát em vì những khi tức giận anh thực sự rất đáng sợ

Ôm chặt lấy cô gái nhỏ vào lòng anh không ngờ nhóc con này lại suy nghĩ nhiều chuyện như vậy , anh xoa đầu cô mỉm cười nói

- Anh hứa sẽ luôn nhẹ nhàng với em không bao giờ mắng em không quan tâm đến em

Nghe được những lời này của anh Uyên Nhi thở phào nhẹ nhõm quay lại thành cô bé con tinh nghịch cô nhéo cánh tay rắn chắc của anh nghiêng răng

- Nếu có ngày nào đó Anh mà không cần em nữa em sẽ ôm anh cùng chết nghe không

Uy Vũ cười ha ha

- Vâng tuân mệnh tiểu thư

Bỗng nhiên nhớ tới cuộc điện thoại khi nãy khoe mỗi Uy Vũ nở một nụ cười cáo già chính hiệu ghé sát vào tai Uyên Nhi thì thầm

- Vợ yêu à em muốn biết sau khi kết hôn phải làm gì ? sao không hỏi anh mà lại đi hỏi người ngoài như vậy

- A

Uyên Nhi ngó người

- Anh sao anh biết ?

Haizz giờ là mấy giờ còn có thời gian nói chuyện phiếm ? Uy Vũ nhanh nhẹn đề Uyên Nhi xuống cúi sát khuôn mặt vì ngại ngừng mà đồ bưng kia mờ ám nói

- Hiện tại anh sẽ lập tức dạy cho em ...

*****Ít phút sau*****

- Á á á á

Tiếng hét thảm thiết vọng ra từ căn phòng tối om với cánh cửa đóng kín mít sau tiếng hét là giọng của một cô gái đang vừa khóc vừa mắng

- Trịnh Uy Vũ chết tiệt anh cút ran gay aaaaaaaa em muốn giết chết anh huhu

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng ưm a rên rĩ rồi một giọng nói trầm khàn đục vang lên

- Xuyt yên nào nếu không ngày mai ngày kia em cũng đừng mong ra khỏi căn phòng này

Lại một âm thanh nức nở ầm ức

- Huhu anh cút đi em muốn ly hôn anh là tên đáng ghét dám làm đau em huhu

Lại giọng nam trầm khàn thanh âm mang theo chút khó chịu ...(Kún ngậy thơ vôtội ạ)

- Nghĩ cũng đừng nghĩ

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng nức nở cùng âm thanh rên rĩ êm ái truyền ra>.

Không biết sau đó họ làm những gì (thực sự là ai cũng biết -_-) nhưng hai ngày sau họ cũng không có ra khỏi căn phòng đó là 10 tháng sau một hoàng tử nhỏ ra đời ...

END NGOẠI TRUYỆN 4

Clap clap clap cho Thu Kún xin vài tràng pháo tay ạ ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-ho-cai-em-la-cua-anh>